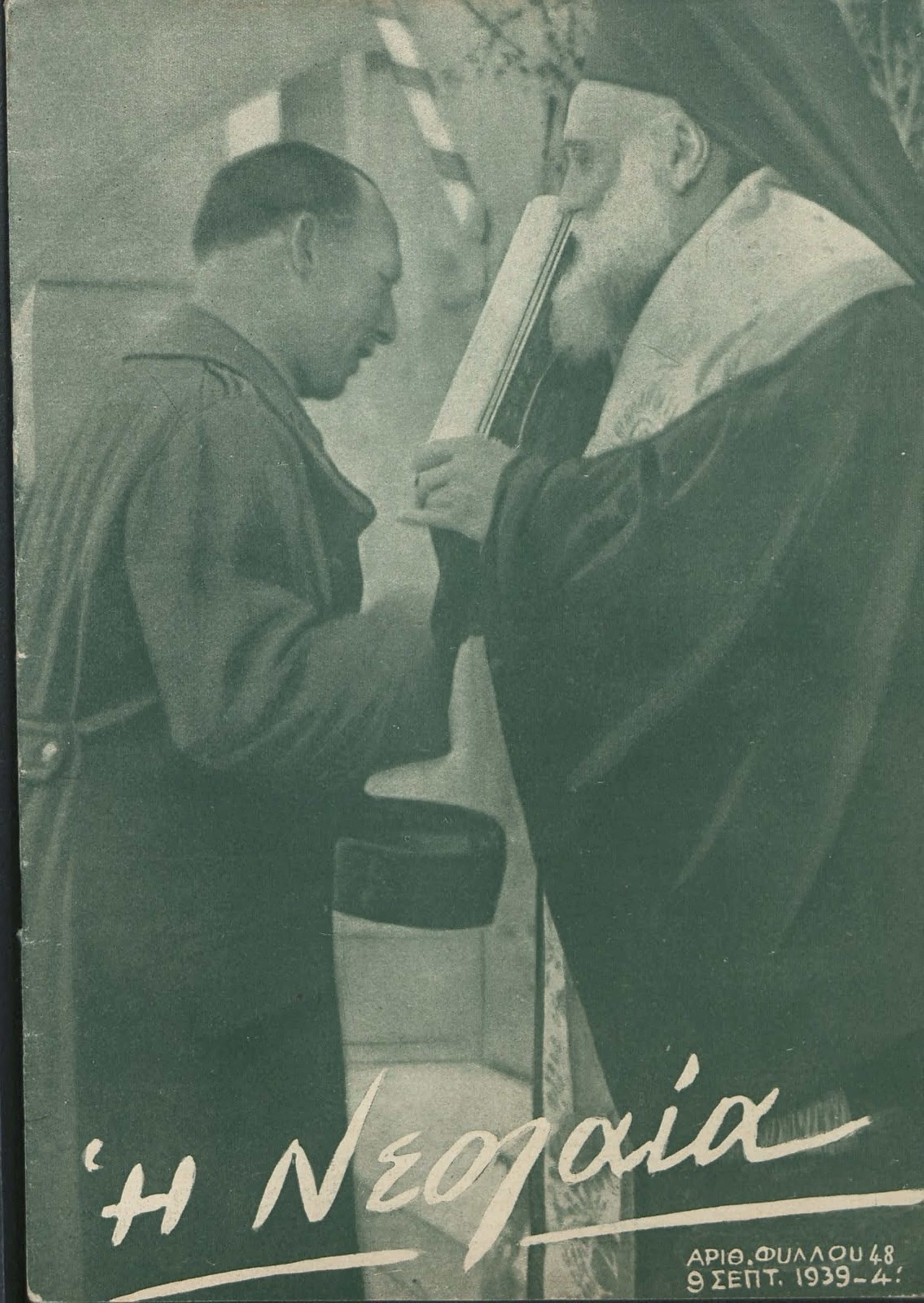

Ἡ Νεολαία
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 48
9 ΣΕΠΤ. 1939-4!

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β΄ ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 48 — 9 Σεπτεμβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 —	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 —	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 —	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματείαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ εὐρωπαϊκὴ κρίσις, ἡ ἀπὸ ἔτους συνεχιζομένη μὲ διαλείπουσαν ἔντασιν, ἐλύθη τὴν πρώτην τοῦ Σεπτεμβρίου κατὰ τὸν πλέον ἀδόκητον τρόπον. Ὁ πόλεμος, ἐκραγεὶς εἰς τὰ γερμανοπολωνικὰ σύνορα, ἐπεξετάθη μὲ τὴν προσχώρησιν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας, ἐκπληρουσῶν ἀνειλημμένην ἔναντι τῆς Πολωνίας ὑποχρέωσιν. Νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ εὐθυνῶν; Θὰ ἦτο ὀδυνηρὸν ὅσον καὶ ἀνωφελές. Τὴν στιγμὴν ταύτην, κατὰ τὴν ὁποίαν αἴσθημα ἰλίγγου συνέχει ὅλους ὅσοι κατανοοῦν ὅτι αἱ ἡμέραι αὐταὶ σύρουν ἀποτόμως μίαν νοητὴν γραμμὴν μεταξὺ μιᾶς ἐποχῆς ποὺ ἔκλεισε καὶ μιᾶς ἐποχῆς ποὺ ἀρχίζει, ἡ σκέψις καὶ τὰ μάτιά μας εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἀπορροφημένα ἀπὸ τὴν ἐνατένισιν τοῦ ζόφου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐκυλίσθη ἡ Εὐρώπη, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ ἐξέλθη, ὅταν ἐξέλθη, ἄλλη, ἀλλοιωμένη, ἀσθενὴς καὶ πτωχή, γεμάτη ἐρείπια καὶ πένθη.

Ἡ ἐπίγνωσις αὐτὴ εἶναι φυσικὸν νὰ γεννᾷ ἀγωνίαν. Καὶ ἡ ἀγωνία εἶναι τοσοῦτο μᾶλλον ἔντονος, καθόσον ζῇ ἀκόμη ἡ γενεὰ ἡ ἀνδρωθεῖσα ἐν μέσῳ τῶν φρικαλεοτήτων τοῦ προηγηθέντος πρὸ εἰκοσιπενταετίας πολέμου καὶ ἡ ὁποία, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἦτο ἕτοιμος νὰ ὁρκισθῇ ὅτι οὔτε θ' ἀνεχθῇ οὔτε θὰ ἐπιτρέψῃ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν της τὴν ἐπανάληψιν τῆς φρίκης ἐκείνης. Τὰ ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ μηνὸς ἐξελισσόμενα γεγονότα πείθουν, μὲ τὸν τραγικώτερον τρόπον, ὅτι τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀποκαταστάσεως μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν καθεστῶτος εἰρήνης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ὑπῆρχον ἀδικίαι καὶ ἀδικημένοι, τὸ ἰδανικὸν μὲ τὴν προσδοκίαν τοῦ ὁποίου ἠγωνίσθησαν καὶ ἔπεσαν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων δὲν ἐξεπληρώθη. Πείθει ἀκόμη, ὅτι πολὺ ὑπόλειμμα ἀγριότητος ὑπάρχει ἐναποτεθειμένον εἰς τὰς διανοίας καὶ πολὺ σκότος ἀδιαλλαξίας καὶ μίσους εἰς τὰς συνειδήσεις καὶ εἰς τὰς ψυχὰς καὶ ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίφασιν τῶν τεχνικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν κατακτήσεων τοῦ αἰῶνος, ἡ συνείδησις καὶ

μαζί της ἡ ψυχικὴ καλλιέργεια τῶν ἀνθρώπων κατωλίσθησε καὶ ὠπισθοδρόμησε τόσον, ὥστε ἂν αἱ ὑπολειπόμεναι φωτειναὶ δυνάμεις δὲν ἐντείνουν τὴν ἀγρυπνίαν των, ὑπάρχει αἰσθητότατος ὁκίνδυνος ἕνα κῦμα βαρβαρότητος νὰ κατακλύσῃ τὸν Κόσμον. Περιττὸν νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ κλῖμα τοῦ πολέμου εἶναι τὸ ἀκαταλληλότερον διὰ μίαν τοιαύτην ἀγρυπνίαν. Αἱ ἡμέραι εἰς συνάντησιν τῶν ὁποίων βαδίζομεν ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ Σεπτεμβρίου προμηνύονται εἰς ἄκρον σκληραί. Ὁ καλλίτεροςτρόπος διὰ νὰ τὰς ἀντιμετωπίσωμεν καὶ διὰ νὰ τὰς διανύσωμεν μὲ ὅλο τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος εἶναι μία νέα, ὑπὸ τὸ νέον, τὸ ἰδικόν των φῶς ἐπιθεώρησις τοῦ ἠθικοῦ μας θωρακισμένου, δηλ. τῶν ἰδανικῶν μας. Μέσα εἰς τὸν κύκλον τῶν συγκρουομένων ἐπιδιώξεων, μέσα εἰς τὴν ὁλοκληρωτικὴν πάλην διὰ τὴν χίμαιραν τῆς παγκοσμίου ἡγεμονίας, διὰ τὴν ὁποίαν αἱματοκυλίονται αὐτὰς τὰς στιγμὰς τὰ πολυαριθμότερα καὶ τὰ ἰσχυρότερα ἔθνη τῆς Ἠπείρου, ἡ Ἑλλάς, ὅπως καὶ ἡ πλειονότης, ἂν ὄχι ἡ ὁλότης τῶν ἀριθμητικῶς καὶ κατ' ἔκτασιν δευτερευουσῶν δυνάμεων, συνοψίζει τὸ ἰδανικόν της εἰς τὴν ἔναντι πάσης θυσίας περιφρούρησιν τῆς τιμῆς, τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας της, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἴσον σεβασμὸν τῆς τιμῆς, τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας ὅλων τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Χάριν τοῦ ἰδανικοῦ αὐτοῦ,τοῦ ὁποίου τὴν φυσικὴν ἀτμόσφαιραν ἀποτελοῦν ἡ εἰρήνη, ἡ κατανόησις καὶ ἡ συνεργασία καὶ τοῦ ὁποίου βάθρον καὶ στερέωσις εἶναι ἡ ἴση δικαιοσύνη διὰ τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικρούς, διὰ τοὺς ἰσχυροὺς καὶ τοὺς ἀδυνάτους, ἡ Ἑλλὰς εἶναι κάθε στιγμὴν ἕτοιμος, ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ, νὰ ὑποστῇ κάθε θυσίαν.Ἡ Ἑλλὰς πιστεύει ὅτι ἡ ἱεραρχικὴ θέσις καὶ τάξις τῶν ἐθνῶν δὲν ρυθμίζεται οὔτε ἀπὸ τὸν ὄγκον οὔτε ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ποσὸν καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸ ποιὸν τῆς εἰσφορᾶς των εἰς τὸ ἀπόθεμα τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, χωρὶς καθόλου πάλιν ἡ ὑπεροχὴ τῶν εἰσφορῶν νὰ δικαιολογῇ οὔτε τὴν ἐλαχίστην ἀξίωσιν ἐπιβολῆς ἢ καταπλεονεκτήσεως ἐπὶ τῶν ἄλλων. Εἰς τὴν συνείδησιν ἡμῶν τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἄλλωστε εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἔτσι ὑπάρχει τεθειμένον τὸ πρόβλημα τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ, ἐξαϋλωμένον, καθαρμένον ἀπὸ τὰ δόγματα τῆς ζούγκλας καὶ ἀπὸ κάθε βαρβαρότητα. Καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν ὁ Ἐθνικισμός μας εἶναι εὐθὺς καὶ ἀπολύτως συνεπής. Ὁ Ἑλληνικὸς ἐθνισμὸς δὲν ἀνέχεται μόνον, ἀλλὰ ἀγαπᾷ καὶ τιμᾷ καὶ σέβεται ὅλα τὰ ἔθνη. Γνωρίζει ὅτι ἡ ἐλευθέρα καὶ ἀβίαστος ἀνάπτυξις καὶ καλλιέργεια τῆς ἰδιαιτέρας προσωπικότητος ἑνὸς ἑκάστου ἔθνους ἀσφαλίζει τὸν διαφορισμὸν τῶν δημιουργικῶν ἰδιοφυϊῶν εἰς ὅλην τὴν ποικιλίαν των, καὶ συγκροτεῖ τὸν κοινὸν θησαυρὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Θωρακισμένοι μὲ τοιοῦτον ἐθνισμὸν φωτεινόν, ἥμερον, ἀληθινόν, γεμᾶτον ἀπὸ δημιουργικὸν βάθος, οἱ Ἕλληνες εἴμεθα βέβαιοι διὰ τὴν αὔριον, εἴμεθα δηλαδὴ βέβαιοι ὅτι, ὁσονδήποτε σκληρὰ κι' ἂν πρόκειται νὰ εἶναι ἡ σύγκρουσις τῶν ὑλικῶν συντελεστῶν εἰς τὸν νέον πόλεμον, αἱ ἠθικαὶ δυνάμεις εἶναι ἐκεῖναι ποὺ θὰ ρυθμίσουν τελικῶς τὰ προβλήματα τοῦ Κόσμου, ἐφόσον ταῦτα ἀπαιτοῦν παγίαν καὶ βιώσιμον ρύθμισιν. Ὁ πόλεμος εἶναι κρίσις κακίας, ὑπεροψίας, ἀπληστίας καὶ ἀντιχρίστου βίας.

Τὴν ὥραν αὐτήν, ποὺ αἱ δυνάμεις τοῦ ὀλέθρου ἐξαπελύθησαν κατὰ τῆς Εὐρώπης, τί ἀπομένει νὰ ἐλπίσῃ καὶ νὰ εὔχεται κανεὶς ἄλλο, παρὰ νὰ συντομευθοῦν αἱ ἡμέραι τῆς καταστροφῆς καὶ νὰ ἐπανακτήσῃ ἡ χειμαζομένη Ἤπειρος τὴν εἰρήνην; Εἰρήνην δικαιοσύνης καὶ χριστιανικῆς εὐδοκίας;

ΕΝ ΜΕΣΩι ΤΟΥ ΣΑΛΟΥ

ΥΤΗ τὴ στιγμὴ δὲν χωροῦν πιὰ ἀμφιβολίαι, καμμιὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἀμφισβήτησις· ὁ πόλεμος, τὸν ὁποῖον ἐθεωροῦσαν ὅλα τὰ Ἔθνη ὡς τὴ μεγαλύτερη συμφορά, ἔφθασε. Τὸ κανόνι ἠχεῖ στὰ ἴδια ἐκεῖνα ἐδάφη στὰ ὁποῖα ἤχησε καὶ στὰ 1914. Μὲ μιὰ μόνο διαφορά, ὅτι ἂν στὸ Δυτικὸ μέτωπο ἀντιμετωπίζωνται καὶ πάλι Ἄγγλοι, Γάλλοι καὶ Γερμανοί, στὸ Ἀνατολικὸ ἀντιμετωπίζονται τώρα Γερμανοὶ καὶ Πολωνοί.

Μετὰ τρεῖς διαμελισμοὺς σὲ διάφορες ἐποχές, ἡ Πολωνία ἀνεστήθη μὲ τὴ συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν, γιὰ ν' ἀποτελέση ἕνα Κράτος τριάντα πέντε ἑκατομμυρίων, ποὺ κατοικοῦν σὲ ἐδάφη τὰ ὁποῖα ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τὴν Αὐστρία, τὴ Γερμανία καὶ τὴ Ρωσσία. Θὰ ἔπρεπε ἀκόμη νὰ σημειωθῆ, γιὰ νὰ κατανοηθοῦν εὐκολώτερα μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι εὔκολο νὰ γνωρίζουν ὄχι μόνον τὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ μεγάλοι ἀκόμη, ποὺ δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν ὁ καιρός, τὰ μέσα ἢ ἡ μόρφωσις νὰ ἔχουν περισσότερες γνώσεις ὅτι καὶ τὰ λεγόμενα Βαλτικὰ Κράτη — ἡ Φινλανδία, ἡ Ἐσθονία, ἡ Λεττονία, ἡ Λιθουανία — προῆλθαν ἀπὸ τὴ Ρωσσία, ποὺ κατέρρευσεν ὡς συγκεκροτημένο Κράτος στὰ 1917 μὲ τὴν μπολσεβικικὴ ἐπανάστασι. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μπολσεβικισμός, ὅπως ἐξειλίχθη, εἶναι σωβινιστικώτερος ἀπὸ τὸν Τσαρισμό, καταλαβαίνει ὁ καθένας γιατὶ στὶς διαπραγματεύσεις ποὺ διεξήγαγον στὴ Μόσχα οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γάλλοι γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴ συμμαχία μὲ τὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία καὶ πρὶν λίγες ἡμέρες κατὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γερμανοσοβιετικοῦ συμφώνου τόσος ἔγινε λόγος γιὰ τὰ Βαλτικὰ Κράτη. Μολονότι κατοικοῦνται ἀπὸ λαοὺς μὲ παληὸ πολιτισμὸ καὶ παληὰ κρατικὴ ὕπαρξι, μολονότι συνεπλήρωσαν ἤδη εἰκοσιπέντε καὶ πλέον ἔτη ἀνεξαρτήτου ζωῆς, οἱ ἡγέται τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας ἐξακολουθοῦν νὰ τὰ θεωροῦν ὡς περιλαμβανόμενα στὴ λεγομένη σφαῖρα τῆς σοβιετικῆς ἐπιρροῆς.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἡ Γερμανία δὲν ἔπαυσε νὰ διατυπώνη ἀξιώσεις ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔνοιωσε νὰ ξαναγεννιέται πάνω σὲ πολωνικὰ ἐδάφη, ὅπως εἶναι ὁ λεγόμενος πολωνικὸς διάδρομος, μερικὲς συνοριακὲς ζῶνες καὶ ἡ ἐλευθέρα πόλις τοῦ Δάντσιγκ, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν ἐκηρύχθη ἐλευθέρα γιὰ νὰ διευκολύνη τὸ πολωνικὸ ἐμπόριο ποὺ χρησιμοποιεῖ ὡς συγκοινωνιακὴ ἀρτηρία τὸν ποταμὸ Βιστούλα, ποὺ ἐκβάλλει στὴν πόλι αὐτή. Ἂν ὅμως ἡ Γερμανία ἔβλεπε τὸ Δάντσιγκ ὡς μιὰ πόλι καθαρῶς γερμανική, ποὺ θἄπρεπε νὰ περιέλθη πάλι στὴ Γερμανία· ἂν ὅμως ἀκόμη ἡ Γερμανία ἔβλεπε τὸν διάδρομο, τὴν στενὴ δηλαδὴ ἐδαφικὴ ἔκτασι, μὲ τὴν ὁποία ἡ Πολωνία ἐξασφαλίζει τὴν ἔξοδό της στὴ θάλασσα, σὰν ἕνα ἄδικο καὶ σκληρὸ ὅρο τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν, ἀφοῦ ἐχώριζε τὴν Ἀνατολικὴ Πρωσσία ἀπὸ τὸ λοιπὸ γερμανικὸ σῶμα, οἱ Πολωνοὶ στὴν ἐλευθέρα πόλι τοῦ Δάντσιγκ καὶ στὸν διάδρομο ἔβλεπαν κάτι ὡσὰν τὴν ἴδια τους τὴν ὕπαρξι.

Γιατὶ ἂν μὲ τὸ ἐλεύθερο Δάντσιγκ εἶχαν τὴν ἄμεσο ἐπαφὴ τῆς κοιλάδος τοῦ Βιστούλα μὲ τὴν θάλασσα, μὲ τὸν διάδρομο εἶχαν τὴν ἀληθινὴ ἔξοδο στὴν θάλασσα, ἕνα πραγματικὸ πνεύμονα στὴ Βαλτικὴ καὶ στὴν ἀπόλυτή τους κυριαρχία.

Εὑρέθηκαν κατὰ συνέπειαν ἀντιμέτωπες δυὸ ἀντιλήψεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ κάθε μιὰ εἶχε νὰ παρατάξη τὰ δικά της ἐπιχειρήματα. Πῶς οἱ ἀντιλήψεις αὐτὲς ἔφθασαν νὰ γίνουν ἄκαμπτες ἀρχὲς καὶ θωρακισμένοι προμαχῶνες, δὲν χρειάζεται οὔτε εἶναι δυνατὸν ν' ἀναπτυχθῆ ἐδῶ.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι, ἂν στὰ 1914 ὁ πόλεμος εἶχε φαινομενικὴ ἀφορμὴ τὴ δολοφονία τοῦ Αὐστριακοῦ ἀρχιδουκός, μετὰ εἰκοσιπέντε χρόνια, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1939, εἶχεν ὡς φαινομενικὴ ἀφορμὴ τὴν ἐλευθέρα πόλι τοῦ Δάντσιγκ καὶ τὸν πολωνικὸ διάδρομο.

Τὸ πρῶτο κανόνι ἤχησε καὶ τώρα, ὅπως στὰ 1914, στὸ Ἀνατολικὸ μέτωπο, ὄχι ὅμως στὰ σύνορα Αὐστροουγγαρίας καὶ Γερμανίας, ἀλλὰ στὰ σύνορα τῆς Πολωνίας καὶ Γερμανίας. Θἄπρεπε ἴσως νὰ σημειωθῆ ἀκόμη, γιὰ νὰ κατανοηθῆ τὸ πεῖσμα μὲ τὸ ὁποῖο μάχονται οἱ ἀντίπαλοι, ὅτι ἡ Πολωνία, ἡ ὁποία προῆλθεν ἀπὸ τὴ συμμαχικὴ νίκη τοῦ 1918, ἀναφέρεται χαρακτηριστικῶς ὅτι εἶναι διῃρημένη σὲ μιὰ Πολωνία ἄλφα, σὲ μιὰ Πολωνία βῆτα, καὶ σὲ μιὰ Πολωνία γάμα. Αὐτὸ δὲ διότι τὸ πρῶτο τμῆμα τῆς Πολωνίας — τὸ Πόζναν - Πόζναν Κατοβίτσε — ἦταν ὑπὸ τὴν γερμανικὴν κυριαρχία. Τὸ δεύτερο, τοῦ Λβὸφ - Βολινίας, ὑπὸ τὴν αὐστριακὴν καὶ τὸ τρίτο τῆς Ἀνατολικῆς Πολωνίας ὑπὸ τὴν Ρωσσίαν. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ὁ πολωνικὸς λαὸς μὲ τὴν παλαιοτάτη ἱστορία, ἔπαυσε, κατατμημένος ὅπως ἦταν, νὰ εἶναι ὁ ἑνιαῖος πολωνικὸς λαός.

Ἀντέταξε στὴν ξένη κυριαρχία τὴν ἐθνική του συνείδησι καὶ εἶναι ἀξιοσημείωτο, ὡς καὶ παράδειγμα γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν ὡς ἑνιαία ἐθνικὴ ἑνότης, ὅτι παρ' ὅλη τὴν μακρὰ του ὑποταγὴ στὶς τρεῖς αὐτὲς ξένες κυριαρχίες, ὁ πολωνικὸς λαὸς τὴν ἐλαχίστη δὲν ὑπέστη ἐπίδρασι, καμμιὰ ἀπορρόφησι κι' ἔτσι μπόρεσε ὅταν παρουσιάσθη ἡ εὐκαιρία ν' ἀναδημιουργηθῆ ἕνα Κράτος ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα τῆς Εὐρώπης. Δὲν πρόκειται, βέβαια, ἐδῶ νὰ διαδηλωθοῦν συμπάθειες ἢ ἀντιπάθειες. Ὅσα γράφονται ἕνα καὶ μόνο ἔχουν σκοπό: νὰ κατατοπίσουν τὰ Ἑλληνόπουλα στὴ μορφὴ καὶ τὴν οὐσία τοῦ πολέμου ποὺ ἄρχισε. Ζοῦν μέσα στὴν ἴδια αὐτὴ Εὐρώπη ποὺ αἱματοκυλίεται, στὸν ἴδιον αὐτὸ τόπο, ποὺ κατὰ θείαν βούλησιν εἶχε καὶ ἔχει πάντοτε τὴν ὑψίστην στρατηγικώτερη σημασία. Πρέπει, κατὰ συνέπειαν, νὰ ξεύρουν τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐχώρισε τοὺς λαοὺς στὴν μεταπολεμικὴ Εὐρώπη καὶ ἔφερε τὴ φοβερὴ αὐτὴ ὥρα στὸν κόσμο καὶ νὰ μένουν προσηλωμένα μὲ ἱερὸ πεῖσμα στὴν ἑλληνικὴ ἰδέα καὶ σὲ κάθε σπιθαμὴ τοῦ ἁγίου αὐτοῦ ἐδάφους, ποὺ τοὺς τὸ παρέδωσαν οἱ πρόγονοι αἱματοποτισμένο, ἀλλὰ ἑλληνικό. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς δὲν ἀντιμετώπισε τὶς συμφορὲς ποὺ ἀντιμετώπισε ὁ Ἑλληνικός. Ἡ ἱστορία του εἶναι μιὰ διαρκὴς πάλη, γιὰ τὸν πολιτισμὸ καὶ τὴν ἐλευθερία. Κανεὶς λαὸς δὲν ἀντιμετώπισε τόσους ἐπιδρομεῖς, κανεὶς δὲν ὑπῆρξε περισσότερους αἰῶνες ὑποδουλωμένος καὶ κανεὶς δὲν παρουσίασε τὸ φαινόμενο μιᾶς μακροχρονιώτερης πάλης, στὴν ὁποία δὲν λογαριάσθηκε ποτὲ τὸ αἷμα γιὰ τὴν ἐλευθερία.

Ἕνας ἄλλος, μὲ ὀλιγώτερη ψυχικὴ ἀνθεκτικότητα, μικρότερη πνευματικὴ ἐπάρκεια καὶ λιγώτερο πατριωτισμό, θὰ εἶχε σβήσει ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ τὰ ζωντανὰ Ἔθνη, γιατὶ δὲν ἦταν πάντα μιὰ πίεσις καὶ μόνο ὁ ζυγὸς ποὺ ἐπεβλήθη στὸν Ἑλληνικὸ λαό. Ἦταν ἐξοντωτικὴ δουλεία, ἀπὸ τὴν ὁποία μόνον Ἔθνη ὅπως τὸ Ἑλληνικὸ ἠμποροῦν ν' ἀπαλλαγοῦν καὶ νὰ ὀρθωθοῦν. Γι' αὐτό, ἀκριβῶς, ἂν ἀπὸ χιλίους λόγους, κυρίως ἱστορικούς, δὲν ἐδικαιολογεῖτο ἡ μεμψιμοιρία μας, θὰ βλέπαμε στὴν Ἑλληνικὴ Ἀνάστασι καὶ σὲ ὅσα ἔγιναν σὲ διάστημα μιᾶς ἑκατονταετίας ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα.

Ἴσως ὅμως νὰ μὴν εἶναι ὥρα γιὰ παρόμοιες σκέψεις. Σὲ ἄλλα σύνορα καὶ σ' ἄλλες χῶρες ἐξαπελύθη ὁ ὄλεθρος, τὰ πυροβόλα μαίνονται, οἱ κινητῆρες στροβιλίζονται μέχρις ἐκρήξεως, οἱ πυρακτωμένοι μύδροι ἀνασκάπτουν ἀγρούς, ἐρειπώνουν πόλεις, τὰ ἅρματα ἐφόδου μυκῶνται στὴν προσπάθεια νὰ σαρώσουν ἐμπόδια καὶ νὰ πολτοποιήσουν ζωντανὰς σάρκας. Ἀλλ' ἂν δὲν ἔχουν φθάσει ὅλα αὐτὰ στὴν ἡλιόλουστη Ἑλλάδα μας, δὲν σημαίνει ὅτι ἀποκλείεται νὰ φθάσουν μιὰ μέρα ὡς φοβερὰ πραγματικότης στὰ σύνορά μας.

Γι' αὐτό, ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἂς ἔχουμε ἕνα καὶ μόνο πρᾶγμα ὑπ' ὄψιν: ὅτι ποτὲ δὲν ἐπιβάλλεται περισσότερο ἡ ἑνότης τῶν Ἐθνῶν παρὰ σὲ ὧρες κινδύνου. Τότε ἡ ἑνότης γίνεται χαλύβδινο τεῖχος, ἀδιαπέραστος φραγμός, γιὰ κάθε ἐχθρό, γιὰ κάθε ἀπόπειρα ὁποθενδήποτε καὶ ἂν προέρχεται, ὁποιαδήποτε μορφὴ καὶ ἂν ἔχη.

Τὸ καθῆκον ὅλων μας εἶναι ἕνα: νὰ συσπειρωθοῦμε γύρω ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ τὴν κυβέρνησι. Αὐτὸς ἀνώρθωσε τὴν Ἑλλάδα, αὐτὸς τὴν ὥπλισεν, αὐτὸς κατώρθωσε καὶ στὸν περυσινὸ σάλο καὶ στὴν τρικυμία τοῦ περασμένου Ἀπριλίου νὰ κρατηθῆ ἡ Ἑλλὰς στὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς της καὶ ν' ἀντιμετωπίση ἀξιοπρεπής, ὑπερήφανος καὶ ὑψαύχην τὰ γεγονότα.

Αὐτὸς καὶ τώρα θὰ φυλάξη τὴν Ἑλλάδα, τὰ συμφέροντά της, αὐτὸς θὰ τῆς αὐξήση τὴν αἴγλη της.

Χρ. Ἀγ.

Στὸ περιθώριον

ΤΟ ΝΕΟΝ ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

Ἡ ἵδρυσις Ὑφυπουργείου Συνεταιρισμῶν ἀποδεικνύει διὰ μυριοστὴν φορὰν τὴν στοργὴν τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰδιαίτατα τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὸν ἀγροτικὸν κόσμον τῆς χώρας, καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν ἀποδίδει ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης εἰς τὸ «ἕτερον σκέλος», τὸν ἀγρότην, ἐφ' οὗ στηρίζεται ὁλόκληρον τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα.

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ποὺ ἐν τῷ προσώπῳ του συνδυάζονται ἱκανότητες πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ζωῆς, εἰς ἡμέρας κρισίμους διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς ἡμέρας ποὺ ὁλόκληρος ἡ προσοχή του ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὰ διεθνῆ ζητήματα, εὑρίσκει τὸν καιρὸν νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ρύθμισιν ἐσωτερικῶν ζητημάτων καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰ τὰς καλλιτέρας λύσεις.

Ἡ ἵδρυσις Ὑφυπουργείου Συνεταιρισμῶν θὰ δώσῃ εἰς τὸν ἀγρότην τὴν εὐχέρειαν τῆς ἀνυψώσεώς του εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς καὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας τὰ μέσα τῆς τελειοτέρας τεχνικῆς καὶ οἰκονομικῆς ὀργανώσεως τῆς παραγωγῆς πρὸς ὄφελος τοῦ ἀγρότου καὶ τῆς χώρας ὁλοκλήρου.

Ἡ Νεολαία, ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων τῶν νέων τῆς χώρας, μέγα μέρος τῶν ὁποίων συγκροτοῦν τὰ παιδιὰ τῶν ἀγροτῶν, καὶ οἱ αὐριανοὶ σκαπανεῖς τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς, προσβλέπει πρὸς τὸν Ἀρχηγόν, τὸν δημιουργὸν τοῦ νέου κυβερνητικοῦ μέτρου, μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ ἀφοσιώσεως.

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, δι' ἐγκυκλίου του (ὑπ' ἀριθ. 12242) πρὸς τὰς περιφερειακὰς διοικήσεις, συνιστᾷ ἵνα αἱ ἀποστελλόμεναι τόσον πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν, ὅσον καὶ πρὸς τὸν περιοδικὸν καὶ τὸν ἡμερήσιον Τύπον φωτογραφίαι, εἶναι διαστάσεων ὄχι μικροτέρων τῶν 8 Χ 10 ἑκατοστῶν καὶ καθαραί.

Ἡ «Νεολαία» θὰ εἶχε νὰ διατυπώσῃ ἐπιπροσθέτως καὶ τὴν ἑξῆς παράκλησιν.

Αἱ ἀποστελλόμεναι φωτογραφίαι νὰ ἔχουν ὡς ἀποκλειστικὸν θέμα κινήσεις, δρᾶσιν, ζωὴν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὰ ἀπεικονιζόμενα πρόσωπα νὰ μὴν εἶναι ἄσχετα πρὸς τὴν ὀργάνωσιν.

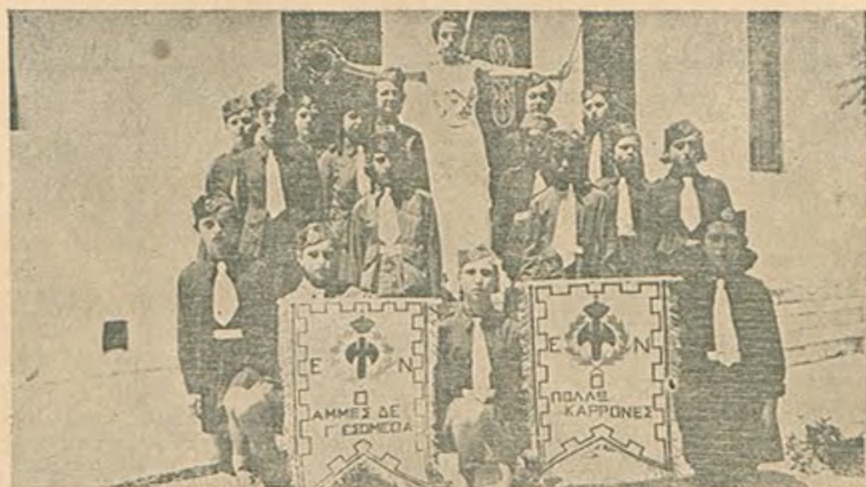
Διότι λαμβάνομεν συνεχῶς φωτογραφίας μὲ πρόσωπα καὶ παραστάσεις οὐδεμίαν ἔχοντα σχέσιν μὲ τὰ ἀνωτέρω.

ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἡ εὐχὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς καλῆς θελήσεως — καὶ αὐτοὶ εἶναι ἀναμφισβητήτως οἱ πολλοί, τὰ πλήθη, οἱ μεγάλοι ὄγκοι εἰς ὅλας τὰς Χώρας — εἶναι νὰ μὴ παραταθῇ πολὺ ἡ φοβερὰ δοκιμασία καὶ νὰ περιορισθῇ, ὅταν τοῦτο εἶναι ἐφικτόν, κατὰ τὴν ἔκτασιν. Ἡ ἰσχὺς ὅμως τῶν εὐχῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν καλῶν θελήσεων ἔχει ἐλαττωθῇ τρομακτικὰ ἀπὸ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ τυφλαὶ δυνάμεις τοῦ ὀλέθρου ἐπεκράτησαν καὶ κατίσχυσαν. Κανεὶς δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ προΐδῃ καὶ νὰ προσδιορίσῃ αὐτὴν τὴν στιγμήν, οὔτε τὴν χρονικὴν διάρκειαν, οὔτε τὴν ἔκτασιν, τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃ ἡ σύρραξις. Ὅσον ποτὲ ἄλλοτε εἰς τὴν ἱστορίαν, ὁ παράγων τῆς ἀλληλεξαρτήσεως ἐπηρεάζει τὰς σχέσεις, τὰ συμφέροντα καὶ τὰς ἰδέας τῶν λαῶν. Μέσα εἰς ἕνα Κόσμον, τὸν ὁποῖον ἔχει σμικρύνει ἡ ταχύτης τῆς ἐπικοινωνίας, ἐφυγαδεύθη τὸ εἰδύλλιον τῆς ἀνέτου μονώσεως. Ἡ φύσις ἐξ ἄλλου τῶν προβλημάτων, ὡς συνέπεια τῶν ὁποίων ἐπῆλθεν ὁ πόλεμος, ἔχει τόσον γενικὸν χαρακτῆρα, ὥστε δύσκολα θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ κανεὶς ὅτι ἠμπορεῖ νὰ μείνῃ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὰς λύσεις τῶν προβλημάτων τούτων ἡ ζωὴ ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ἐθνῶν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κανὲν Κράτος δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιον ὅτι γεγονότα καὶ συντελεσταὶ ἀνώτεροι τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς θελήσεώς του δὲν θὰ τὸ περιπλέξουν εἰς μίαν δεδομένην στιγμὴν καὶ δὲν θὰ καταστήσουν ἀναπότρεπτον δι' αὐτὸ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ κρίνῃ ἐν τῷ συνόλῳ τὰς τύχας τῆς Ἠπείρου καὶ τὸν νομικὸν καὶ ἠθικὸν κώδικα τῆς συμβιώσεως τῶν ἐθνῶν. Ἡ Ἑλλὰς δὲν θέλει νὰ πολεμήσῃ, ἁπλούστατα διότι δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ τὸ κάμῃ. Διότι δὲν ἔχει νὰ λύσῃ διαφορὰς μὲ κανένα γειτονικὸν ἢ ἀπομεμακρυσμένον ἔθνος, διότι δὲν ἔχει ἔναντι οὐδενὸς προβάλει ἀπαιτήσεις καὶ ἀπὸ κανένα δὲν διεκδικεῖ τίποτε. Διότι ἔχει κάθε λόγον καὶ κάθε δικαίωμα νὰ ἐλπίζῃ ὅτι δὲν θὰ προβληθοῦν ἀπέναντί της ἀπαιτήσεις καὶ ἀξιώσεις ἐπὶ ὅσων νομίμως καὶ δικαίως κατέχει. Θὰ κρατηθῇ μακρὰν ἀπὸ τὸν πόλεμον μὲ ἴσην συμπάθειαν πρὸς ὅλους τοὺς χειμαζομένους ὑπ' αὐτοῦ λαούς. Ἔχει δὲ ἀσφαλῶς ὅλα τὰ ἠθικὰ δίκαια διὰ μίαν τοιαύτην στάσιν. Εἰς τὸν προηγούμενον πόλεμον ἔλαβε μέρος πρὶν προφθάσῃ νὰ ἠρεμήσῃ καὶ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ καθ' ἑαυτήν, ἔπειτα ἀπὸ δύο πολέμους τοπικούς, τοὺς ὁποίους διεξήγαγεν. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὅλη ἡ Εὐρώπη εἰσῆλθεν εἰς περίοδον εἰρήνης κατὰ τὸ 1918, αὐτὴ εὑρέθη ἠναγκασμένη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον ἐπὶ ἄλλα τέσσαρα ἔτη. Ἡ τύχη τοῦ πολέμου ἐκείνου ἔθεσεν ἐνώπιόν της πρὸς λύσιν δυσχερέστατα προβλήματα, ἀνάλογα τῶν ὁποίων οὐδεμία Χώρα ἀντεμετώπισεν εἰς τὴν ἱστορίαν. Ἠγωνίσθη σκληρὰ καὶ τὰ ἔλυσε κατὰ τὸν καλλίτερον δυνατὸν τρόπον καὶ χωρὶς νὰ καμφθῇ καὶ νὰ γονατίσῃ ὁ λαός της καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἐπιτυχίας της αὐτῆς ἐπαυξάνει τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλα ταῦτα ἐπραγματοποίησεν ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἐμφυλίου διενέξεως, τὴν ὁποίαν ἐγκληματικῶς ὑπεδαύλιζον καὶ συνετήρουν αἱ πολιτικαὶ φατρίαι αἱ ὁποῖαι τὴν ἐκυβέρνων καθ' ὅλην τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον. Μόλις ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, ὑπερνικῶσα καὶ διαλύουσα τὰς φατρίας, ἠδυνήθη νὰ ἐπι-

Ἀπὸ τὴν ἔνταξιν τῶν προσκόπων Ρεθύμνης εἰς τὰς τάξεις μας

Ἀπὸ καλλιτεχνικὴν παράστασιν τῆς Ε. Ο. Ν. Πρεβέζης

δοθῇ εἰς τὸ ἔργον τῆς εἰρηνικῆς ἀναδημιουργίας μὲ συντονισμένας καὶ πειθαρχούσας ὅλας τὰς γονίμους δυνάμεις της. Αὐτονόητον εἶναι πόσον ζωτικὴ εἶναι δι' αὐτὴν ἡ ἀνάγκη νὰ μὴ διακόψῃ τὸ ἔργον αὐτό. Ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἀνάγκην εἰρήνης καὶ ἐργασίας διὰ νὰ ὀργανώσῃ τὰς δυνάμεις της καὶ νὰ κινήσῃ εἰς ἀπόδοσιν τὰς ἐν μέρει ληθαργούσας καὶ ἐν μέρει πλημμελῶς λειτουργούσας πηγὰς τοῦ φυσικοῦ της πλούτου καὶ τῶν ἱκανοτήτων τοῦ λαοῦ της. Ὁ πόλεμος, καὶ χωρὶς αὐτὴ νὰ συμμετέχῃ εἰς αὐτόν, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν δυσχεραίνει σημαντικῶς τὸ ἔργον της, παρεμβάλλει προσκόμματα εἰς τὸν ρυθμὸν τῆς ὅλης της προσπαθείας καὶ δημιουργεῖ προβλήματα προσαρμογῆς ἱκανὰ νὰ χαλαρώσουν τὸν ρυθμὸν αὐτόν.

Τὸ γεγονὸς αὐτό, ἀσχέτως πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἀπρόοπτον καὶ ἀπρόβλεπτον ἐμπλοκήν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται ν' ἀποκλείῃ, ἐπιβάλλει εἰς ὅλους μας νὰ ἐντείνωμεν, ἐφόσον τὰ πράγματα μᾶς τὸ ἐπιτρέπουν, τὴν εἰρηνικήν μας ἀνοικοδόμησιν καὶ τὰ εἰρηνικά μας ἔργα, αὐξάνοντες, ὅπου ἕκαστος εἶναι τεταγμένος, οἱ γεωργοὶ εἰς τοὺς ἀγρούς, οἱ βιοτέχναι εἰς τὰ ἐργαστήρια, οἱ ἐργάται εἰς τὰ ἐργοστάσια, τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐργασίας μας. Πρέπει νὰ μάθωμεν ὅλοι νὰ χρησιμοποιοῦμεν κατὰ τὸν γονιμώτερον τρόπον δι' ἕνα ἕκαστον καὶ διὰ τὸ σύνολον τὸν πολύτιμον χρόνον ποὺ ἔχομε καὶ ποὺ κανεὶς δὲν ξέρει πόσον θὰ διαρκέσῃ, ἐργαζόμενοι περισσότερον καὶ εἰς χρόνον καὶ κατὰ ποιότητα. Πρέπει ἡ ἐθνικὴ κυψέλη εἰς τὸ σύνολόν της νὰ κινηθῇ ρυθμικώτερα καὶ ταχύτερα, αὐξάνουσα τὴν ἀπόδοσιν τῶν λειτουργουσῶν ἐργασιῶν καὶ δημιουργοῦσα νέας πηγὰς πλούτου. Τὸ σύνθημα ὅλων μας πρέπει νὰ εἶναι παντοῦ ἐ ρ γ α σ ί α: Περισσότερα ἐργασία, συστηματικωτέρα καὶ μεθοδικωτέρα ἐργασία. Ἐργασία σύντονος, ἐπίμονος, συνεχής. Εἰς τὴν διάδοσιν καὶ τὴν ἐπιβολὴν αὐτοῦ τοῦ σωτηρίου συνθήματος, ἡ συμβολὴ τῆς ὠργανωμένης Νεολαίας τοῦ Ἔθνους, τῶν ἡγετῶν, τῶν στελεχῶν, τῶν βαθμούχων καὶ τῶν ἁπλῶν φαλαγγιτῶν ἀλλὰ καὶ τῶν σκαπανέων ἠμπορεῖ ν' ἀποβῇ πολύτιμος. Ἂς γίνῃ συνείδησις εἰς ὅλους τοὺς νέους ὅτι, περισσότερον παρὰ ποτε ἄλλοτε, τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸ νὰ ἐργάζεται κανείς, νὰ παράγῃ καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του περισσότερα, εἶναι τὸ ἴδιον ὡσὰν νὰ πολεμᾷ καὶ νὰ μάχεται ὑπὲρ τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ συνόλου. Εἶναι ἀνάγκη ν' αὐξάνωμεν ἐργαζόμενοι τὰ μέσα, τοὺς πόρους καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ Τόπου, διότι ἔτσι καὶ τὸ ἐπίπεδον τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ θὰ διατηρήσωμεν εἰς ἀνεκτὸν σημεῖον καὶ θ' αὐξήσωμεν τὰς δυνατότητας ἀντοχῆς του διὰ τὴν περίπτωσιν οἱουδήποτε κινδύνου. Ἂς ἐργαζώμεθα πολύ. Κάθε νέος ἐργαλειὸς ποὺ κινεῖται, κάθε νέο ἐργαστῆρι, κάθε νέο ἐργοστάσιο καὶ κάθε νέο κομμάτι γῆς καλλιεργημένο, εἶναι καὶ μία νέα πηγὴ πλούτου, ἀλλὰ καὶ ἰσχύος διὰ τὴν Πατρίδα. Ἀξιωματοῦχοι τῆς Ε.Ο.Ν., φαλαγγῖται καὶ σκαπανεῖς, ἐργασθῆτε ὅλοι καὶ παρακινήσατε ὅλους νὰ ἐργασθοῦν. Δημιουργήσατε μὲ τὸ παράδειγμα, μὲ τὸν λόγον, μὲ τὴν διδασκαλίαν, μὲ τὴν χαρούμενην διάθεσιν τῆς νεότητός σας, μὲ κάθε μέσον, ἀτμόσφαιραν θερμὴν καὶ στοργικὴν γύρω ἀπὸ κάθε παραγωγικὴν ἐργασίαν, γύρω ἀπὸ κάθε ἐργαζόμενον, βέβαιοι ὅτι κάθε ἐπιτυχία σας εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἰσοῦται πρὸς μίαν νίκην, τὴν ὁποίαν κερδίζετε διὰ τοὺς ἐργαζομένους, διὰ τὸν ἑαυτόν σας, διὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐπὶ ὠρολογίου

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ἡ μαθητιῶσα νεότης, ἀναπαυθεῖσα κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ θέρους, ἐπαναλαμβάνει ἤδη τὴν ἐπὶ τρίμηνον διακοπεῖσαν ἐργασίαν της.

Τὸ νέον σχολικὸν ἔτος ἄρχεται μαζὶ μὲ τὰ μεγάλα Εὐρωπαϊκὰ δραματικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχουν διαφόρους οἰκονομικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐπιδράσεις εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ Κόσμου.

Ἡ Ε. Ο. Ν. ζητεῖ ἀπὸ ὅλους τοὺς νέους μας, καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν σχολικὴν νεότητα, νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὰ ἔργα των μὲ περισσοτέραν ἀποδοτικότητα, μὲ περισσοτέραν ἔντασιν καὶ πειθαρχίαν καὶ μὲ τὴν ψυχὴν ἥσυχον ὅτι τὸ πηδάλιον τῆς Ἑλλάδος εὑρίσκεται — τύχῃ ἀγαθῇ — κατὰ τὰς δυσκόλους αὐτὰς στιγμὰς εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδωκεν ὅλην τὴν ψυχικὴν καὶ ὑλικὴν δυναμικότητα νὰ ἀντικρύσῃ πᾶσαν ἀντίξοον περίστασιν μὲ τὴν ἀποτελεσματικότητα, τὴν ὁποίαν παρέχει σήμερον ἡ ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς 4ης Αὐγούστου ἡνωμένη ψυχικῶς καὶ ἕτοιμος ὑλικῶς Ἑλλάς.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Ἡ ἐφημερὶς «Καλιφορνία» τοῦ Σικάγου εἰς ἄρθρον της περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι καταστάσεως γράφει μεταξὺ ἄλλων:

«...Εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐθνικῆς δραστηριότητος διακρίνει κανεὶς τὸ πνεῦμα ποὺ ἐνεφύσησεν ὁ Κυβερνήτης...

»Ἂν σήμερον εὑρίσκεται ὁ καθεὶς εἰς τὸ καθῆκόν του, ἂν ὁ στόλος πλέῃ εἰς τὰ γυμνάσιά του πανέτοιμος νὰ συνεχίσῃ τὰς ἐνδόξους παραδόσεις του, ἂν ὁ στρατὸς ἐγνώρισε τὴν ἀμέριστον στοργικὴν καὶ σοφὴν συνδρομὴν τοῦ Κράτους διὰ τὸν ἐξοπλισμόν του, ποὺ τὸν καθιστᾶ ἀκλόνητον εἰς τὰ σύνορα, ἂν ἡ ἀεροπορία εἶναι σήμερον ἱκανὴ νὰ καλύψῃ προστατευτικὰ τοὺς γαλάζιους οὐρανούς, ἂν ἡ Νεολαία εἶναι συγκεντρωμένη εἰς μίαν ἀρραγῆ φάλαγγα καὶ δονῆται ἀπὸ ἕνα καὶ μόνον παλμὸν τῆς Ἑλλάδος, ἂν τὰ παραγωγικὰ ἔργα ἀξιοποιοῦν τὴν Ἑλληνικὴν γῆν, ἂν ὁ Ἕλλην τοῦ ἐξωτερικοῦ ᾐσθάνθη τὰς ἀνάγκας τῆς μητρὸς Πατρίδος, ἂν τὰ μυστικὰ τοῦ Κράτους δὲν κυλίωνται εἰς τοὺς δρόμους, ἄν, τέλος, ὅλοι ἔχουν ἀρχίσει ν' ἀντιλαμβάνωνται ὅτι εἶναι πρῶτα Ἔθνος καὶ ἔπειτα Λαός, ταῦτα ὀφείλονται εἰς τὸ νόημα τῆς ἐθνικῆς ἐργασίας καὶ σκέψεως μὲ τὸ ὁποῖον διεπότισε τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα ὁ κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἀπὸ τὴν Βασιλικὴν ἐπίσκεψιν εἰς Σπάρτην: Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀσπαζόμενος τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

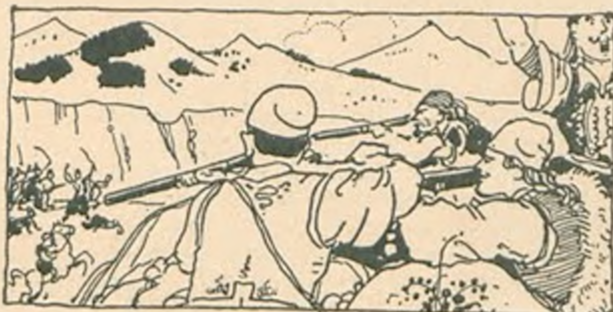
12 Σεπτεμβρίου 1829.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει ἀκόμα ἀνακτήσει τελειωτικὰ τὴν ἐλευθερία της. Βέβαια, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μὲ τὴν ἀνδρεία του, τὴν αὐτοθυσία του καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά του, κατάφερε νὰ διώξῃ τὸν Τοῦρκο καὶ στὰ ἐλευθερωμένα μέρη νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν Ἑλληνικὴ διοίκησι. Ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας μάλιστα εἶχεν ἐγκατασταθῆ Κυβερνήτης τοῦ νέου Κράτους, τὸ ὁποῖον εἶχεν οἰκοδομηθῆ μόνο ἐπὶ τῆς ἰσχύος τῆς σπάθης τῶν πολεμιστῶν του. Καμμία συνθήκη δὲν καθώριζε τὰ ὅρια τοῦ νέου Κράτους καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς ξένους δὲν τὸ εἶχεν ἀναγνωρίσει ὡς Κράτος συγκροτημένο καὶ ἰσότιμο...

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ἐξερράγη ὁ Ρωσσο-τουρκικὸς πόλεμος, ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ποὺ εἶχαν διεξαχθῆ μεταξὺ τῶν δύο γειτονικῶν λαῶν, ποὺ ἴσως ἴσως λόγῳ τῆς γειτονίας των ἤρχοντο τακτικώτερα στὰ χέρια. Καὶ οἱ ρωσσικὲς στρατιὲς προήλαυναν ραγδαῖα στὸ ἐχθρικὸ ἔδαφος...

Ἡ Πόρτα — ὅπως τὴν ἔλεγαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὴν Τουρκικὴ Κυβέρνησι, προτοῦ ὁ Ἑλληνικὸς καθαρευουσιανισμὸς τὴν μεταφράσῃ σὲ Ὑψηλὴ Πύλη — ἐνόμισε πὼς εἶχε συμφέρον νὰ περισυλλέξῃ τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ ποὺ ἔμεναν στὴν Στερεὰ Ἑλλάδα, γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ στὸν πόλεμο κατὰ τῆς Ρωσσίας.

Κι' ἔστειλε γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ τὸν Ἀρσλὰν βέη. Καὶ πραγματικὰ τοῦ Τούρκου στρατιωτικοῦ πέτυχε ἡ ἀποστολή του. Γιατὶ μάζεψε ἀρκετοὺς στρατιῶτες τῶν φρουρῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων πόλεων ὅπως καὶ ἀρκετοὺς ἀπὸ τὴν Εὔβοια καὶ Λαμία κι' ἔτσι συγκρότησε ἕνα ἀξιόμαχο στρατὸ ἀπὸ ἑπτὰ χιλιάδες ψυχές. Ἦταν ἐνθουσιασμένος ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικὸς μὲ τὸ κατόρθωμά του αὐτό... Κι' ἐνθουσιασμένος ἴσα μ' ἐκεῖ ποὺ δὲν παίρνει. Καὶ στοὺς ἐνθουσιασμοὺς του ἀκριβῶς αὐτοὺς βρῆκε ὅτι θὰ ἦταν εὔκολο σ' αὐτὸν νὰ ἀποπλύνῃ τὸ ὄνειδος τῆς Τουρκίας, ποὺ εἶχε νικηθῆ ἀπὸ τοὺς Ραγιᾶδες. Κι' ἀποφάσισε νὰ ἀνακτήσῃ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ κατακτηθέντα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐδάφη, δηλαδὴ τὴν Βοιωτία ὁλόκληρη, κι' ὅ,τι μποροῦσε ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη Στερεά.... Καὶ ἔσπευδε πρὸς τὰ Στενὰ τῆς Πέτρας. [Ἡ Πέτρα εἶναι μιὰ στενωπὸς ποὺ βρίσκεται σήμερα περίπου στὸ 126ον χιλιόμετρον τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Ἀθηνῶν - Λαρίσης καὶ ποὺ ἐσχηματίζετο μεταξὺ τῆς ἀποξηρανθείσης ἤδη λίμνης τῆς Κωπαΐδος καὶ τοῦ ὄρους Τιλφουσίου].

Μὰ ἐκεῖ ἀκριβῶς τὸν περίμενε ἡ καταστροφή.

Ὁ ἀτυχὴς Ἀρσλὰν βέης δὲν εἶχε μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης γνωρίσει τὴν χειμαρρώδη καὶ ἀκατάσχετον δύναμιν τῆς Ἑλληνικῆς ὁρμῆς. Δὲν εἶχε πολεμήσει μὲ τοὺς Ἕλληνες... Μὰ τοὺς βρῆκε στὰ Στενὰ τῆς Πέτρας νὰ τοῦ φράσσουν τὴν δίοδον. Δὲν εἶχαν τὸ στρατὸ τὸ δικό του. Αὐτὸς εἶχε ἑπτὰ χιλιάδες στρατιῶτες καὶ ὁ Ἑλληνικὸς εἶχε μόνο τρεῖς χιλιάδες, μὰ ἀποφασισμένους μαχητές. Μαχητὲς μὲ λεονταρίσιες καρδιές. Μαχητὲς ποὺ τὸ ἔμβλημά τους ἦταν «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος». Ἕτοιμους γιὰ ὅλα, γιὰ τὴ νίκη ἢ γιὰ τὸ θάνατο, καὶ μὲ ἀρχηγοὺς ποὺ ἤξεραν νὰ τοὺς ὁδηγοῦν εἰς τὴν νίκην. Κοντά τους ἦταν ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, ὁ Σπυρομήλιος, ὁ Εὐμορφόπουλος, ὁ Κριεζώτης, ὁ Στράτος κι' ὁ Δυοβουνιώτης. Ὅλοι ἀρχηγοὶ μπαρουτοκαπνισμένοι!... Ὅλοι, πλὴν τοῦ Ὑψηλάντη, παλληκάρια τῶν Ἑλληνικῶν βουνῶν. Μά, πρέπει νὰ λεχθῆ καὶ αὐτό, ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης τὸ ἀρχοντόπουλο τῆς Πριγκηπικῆς οἰκογενείας τῆς Ρωσσίας, εἶχε πρὸ πολλοῦ συνηθίσει στὶς κακουχίες τοῦ στρατοπέδου, εἶχε κι' αὐτὸς γνωρίσει τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου καὶ εἶχε ἐξελιχθῆ σ' ἕνα στρατιώτη περίφημο, ἱκανὸ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ στρατό του στὴ νίκη.

Μὲ τὴν πρώτη ἐπαφὴ ἄρχισε καὶ ἡ μάχη.... Ἦταν ἡ 12 Σεπτεμβρίου 1829. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι κτυπιῶνται μὲ λύσσα. Εἶναι δυὸ ἀνδρεῖοι στρατοὶ ποὺ ἀνταλλάσσουν τὰ ξίφη των μὲ πεῖσμα. Καὶ κτυπιοῦνται ἀλύπητα. Ἡ μάχη εἶναι φονική: Καὶ εἰς τοὺς δύο ἀντιπάλους στρατοὺς οἱ ἡρωϊκοὶ νεκροὶ πίπτουν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον.

Οἱ ἐπιθέσεις τῶν Τούρκων ἀπωθοῦνται καὶ σὲ κάθε ὑποχώρησι τοῦ ἐχθροῦ ἀφήνονται στὸ πεδίο τῆς μάχης καὶ ἀρκετοὶ νεκροὶ καὶ τραυματίαι... Οἱ ἐχθροὶ μάχονται ἀπεγνωσμένα.

Ὁ Τοῦρκος στρατηγὸς βλέπει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ καταβάλῃ τὸν Ἑλληνικὸ στρατό. Βλέπει ὁ ἴδιος καὶ ἀναγνωρίζει πὼς ὁ Ἕλλην στρατιώτης εἶναι ἀδάμαστος. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ὑψώνει λευκὴ σημαία, σημεῖον τῆς ἀποφάσεώς του νὰ συνθηκολογήσῃ μὲ τὸν ἀντίπαλον...

Ὁ Ἕλλην διοικητὴς τοῦ μαχομένου στρατοῦ δέχεται νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐχθροπραξίας ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ὁ Τοῦρκος διοικητὴς θὰ ὑπέγραφε συνθήκην.

Συναντῶνται οἱ δύο ἀρχηγοὶ τῶν ἀντιπάλων καὶ συζητοῦν...

Ὁ Ὑψηλάντης θέτει τοὺς ὅρους του:

Ὅλη ἡ Στερεὰ μέχρι τῆς Λαμίας θὰ ἐκκενωθῆ καὶ θὰ παραδοθῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Οἱ Τοῦρκοι στρατιῶται θὰ ἀναχωρήσουν διὰ Θράκην καὶ θὰ παραιτηθοῦν ὁριστικῶς πάσης προθέσεως νὰ ἐνοχλήσουν τὴν Ἑλλάδα...

Ὁ Ἀρσλὰν ὑποκύπτει καὶ ὑπογράφει...

Καὶ ὁδηγεῖται πλέον «ὑπόσπονδος», ὅπως τὸν ὀνομάζουν οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἐποχῆς, καὶ μὲ τὰ λείψανα τῆς στρατιᾶς του τῶν ἑπτὰ χιλιάδων ἀναχωρεῖ διὰ τὴν Θράκην, ὅπου πρόκειται νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς Ρώσσους....

Καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀνενόχλητος πλέον ἐπεκτείνει τὰ ἀκαθόριστα ἀκόμη ὅρια της καὶ συγκροτεῖται ἔτσι σὰν ἀνεγνωρισμένο ἀπὸ τὸν ἴδιό της τὸν ἀντίπαλο Κράτος, καὶ τὴν στιγμὴ ἐκείνη τὴν κάνει ἀφετηρίαν τῶν ἱστορικῶν ἐξορμήσεων στὸ διάστημα τῶν 110 ἐτῶν, ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον.

Μὰ ἡ μάχη τῆς Πέτρας, ποὺ εἶναι ἡ τελευταία τοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821, δὲν δίδει μόνον τὴν ἔγγραφον συγκατάθεσιν τῆς Τουρκίας ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας... Δίδει πλέον τὴν ἀφορμὴν εἰς τοὺς δυνατοὺς τῆς Εὐρώπης νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν Ἑλλάδα ὡς Κράτος ἀνεξάρτητον καὶ νὰ καθορίσουν τὰ πρῶτα της ὅρια... Ἡ Ἑλλὰς εἶναι πλέον Κράτος καὶ ἀποτελεῖ μέλος εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν...

Ἔτσι ἡ μάχη τῆς Πέτρας, ποὺ ὅπως εἴπαμε ἦταν ἡ τελευταία τοῦ Ἀγῶνος, εἶναι καὶ ἡ μάχη ποὺ δὲν ἐδόξασε μόνον τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα, μὰ καὶ ἐπεσφράγισε τὴν Ἑλληνικὴν Ἀνεξαρτησίαν εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα...

Ἄγγ. Μεταξᾶς

Δημ. Ὑψηλάντης

Ο ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

I.

Σὲ τρία προηγούμενα φύλλα ἀπασχολήσαμε τὸν ἀναγνώστη μὲ τρία ἀπ' τ' ἀντιπροσωπευτικώτερα τραγούδια — θρύλους τοῦ κύκλου τῶν ἀκριτικῶν ποιημάτων τῆς δημοτικῆς μας ποιήσεως.

Σήμερα παρουσιάζουμε στὴ σελίδα τούτη καὶ σὲ μιὰ ἀκόμα συνέχεια ποὺ θὰ ἐπακολουθήση στὸ ἀμέσως ἑπόμενο φύλλο, τὸν μεγαλύτερο κι' ἀντιπροσωπευτικώτερο ἀκριτικὸ θρῦλο ποὺ δημιούργησεν ἡ βυζαντινὴ φαντασία, τὸν Διγενῆ Ἀκρίτα, κι' ὁ ὁποῖος περιέχεται στὸ ὁμώνυμο ἔπος «Διγενὴς Ἀκρίτας».

Δὲν εἶναι ἐξακριβωμένο πότε γράφτηκε τὸ ἔπος τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα. Κι' ἀκόμα δὲν εἶναι ἐξακριβωμένο σὲ ποιὸν ὀφείλεται. Τὸ ἔπος τοῦ «Διγενῆ Ἀκρίτα» σώθηκε ὡς τὰ σήμερα σὲ πέντε διαφορετικὰ χειρόγραφα, σὲ πέντε παραλλαγές, ποὺ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς φέρνει τὸ ὄνομα τοῦ τόπου στὸν ὁποῖο βρέθηκε τὸ χειρόγραφο.

Οἱ παραλλαγὲς αὐτὲς τῆς Μαδρίτης ἢ Ἐσκουριάλ, τῆς Τραπεζοῦντος, τῆς Ὀξφόρδης, τῆς Grotta ferrata ἢ Κρυπτοφέρης τῆς Ἄνδρου καὶ μιὰ ἀκόμα, σὲ πεζὸ κείμενο αὐτή, τῆς Ἄνδρου ἐπίσης. Οἱ παραλλαγὲς φέρνουν στὸ τέλος διάφορα ὀνόματα ποὺ φαίνεται πὼς εἶναι τὰ ὀνόματα αὐτῶν ποὺ ἀντέγραψαν τὸ ἔπος κατὰ καιρούς.

Τὸ κάθε χειρόγραφο ἀπ' αὐτὰ περιέχει καὶ διαφορετικὲς λεπτομέρειες, μὰ τὸ ἐπικρατέστερο εἶναι τῆς «Grotta ferrata» ποὺ φαίνεται νἆναι καὶ τὸ πιὸ παληό.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦμε τί πίστεψε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς — μὲ βάσι πάντοτε τὸ χειρόγραφο τῆς «Crotta ferrata» — σχετικὰ μὲ τὸ θρῦλο τοῦ μεσαιωνικοῦ αὐτοῦ ἥρωα πού:

Κανεὶς δὲν ἦταν σὰν κι' αὐτὸν στῆς ἀνδρειᾶς τὴ χάρι,
στὸ πάλεμα, στὸ τρέξιμο, στὸ πῆδος, στὸν κοντάρι.

Ὁ Βασίλειος Διγενὴς Ἀκρίτας ἦταν γυιὸς τοῦ Σαρακηνοῦ ἐμίρη Μουσοὺρ ποὺ γίνηκε χριστιανὸς κι' ὠνομάστηκε Ἰωάννης, γιὰ νὰ παντρευτῆ τὴν κόρη τοῦ στρατηγοῦ Ἀνδρόνικου, ποὺ εἶναι καὶ ἡ μητέρα τοῦ Διγενῆ. Ὁ πατέρας του, ὁ ἀμιρᾶς Ἰωάννης, εἶχε, ὕστερα ἀπὸ ἔγκρισι τοῦ Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου, ἐγκατασταθῆ στὴν Καισάρεια, στὴν ἄκρη τῆς ὁποίας εἶχε χτίσει καὶ τὸν πύργο του. Ὁ Αὐτοκράτορας τὸν εἶχεν ὀνομάσει στρατηγὸ-διοικητὴ τῆς ἐπαρχίας τοῦ πεθεροῦ του Ἀνδρόνικου. Ἡ περιφέρεια αὐτὴ λεγόταν Χαρσιανὴ καὶ εἶχε πρωτεύουσα τὴν Καισάρεια.

Ὁ Βασίλειος ἀπὸ πολὺ μικρὸς διακρίθηκε γιὰ τὶς ὑπερφυσικές του δυνάμεις. Ἀφοῦ ἔμαθε κοντὰ στοὺς κληρικοὺς τῆς ἐπισκοπῆς στὴν Καισάρεια τὰ πρῶτα γράμματα, παιδὶ ἀκόμα, παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸν πατέρα του καὶ μὲ σεμνότητα τὸν παρακάλεσε:

Παρακαλῶ πατέρα μου ἄφες με νὰ κινήσω
καὶ στὰ βουνὰ στὴν ἔρημο θεριὰ νὰ κυνηγήσω.
Ἀγάπη ἔχω περισσή, νὰ πάω νὰ θανατώσω
λιοντάρια, πάρδους, δράκοντες, ἀτός μου νὰ σκοτώσω.

Ὁ πατέρας του δὲν τοῦ ἔφερε ἀντίρρησι καὶ μιὰ μέρα κίνησαν γιὰ τὸ κυνῆγι στὸ κοντινὸ δάσος τῆς Χαρσιανῆς. Στὸ δάσος αὐτό, συνεχίζει τὸ ἔπος, ἔκαμε τόσα κατορθώματα, πού, ἀπαυδισμένο ἀπ' τὸ τόσο φονικό, παρουσιάστηκε μπρός του τὸ στοιχειωμένο ἐλάφι τοῦ δάσους, πού:

Ἔχει σταυρὸ στὰ κέρατα κι' ἀστέρι στὸ κεφάλι
κι' ἀνάμεσα στὰ δίπλατα ἔχει τὴν Παναγία

Καὶ μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ λόγγου, ἀκούστηκε νὰ προστάζη τὸν φοβερὸ κυνηγό: «Φτάνει».

Ἡ φήμη του ἄρχισε νὰ διατρέχη τὶς γύρω χῶρες κι' ὁ Διγενὴς ἐξακολουθοῦσε τὰ κυνηγετικά του κατορθώματα, ὥσπου μιὰ φορὰ καθὼς γύριζε ἀπ' τὸ κυνῆγι συνάντησε τὴν κόρη τοῦ στρατηγοῦ Δούκα, τοῦ διοικητῆ τοῦ διπλανοῦ «θέματος», τῆς διπλανῆς — ἂς ποῦμε — ἐπαρχίας. Ἦταν τόσο ὄμορφη αὐτὴ ἡ κοπέλλα, λέγει ὁ θρῦλος, ποὺ ὁ Διγενής, γυρίζοντας στὸ σπίτι του:

Στὸ δεῖπνο ποὺ τὸν κάλεσαν δὲν ἔκατσε νὰ φάη
οὔτε καὶ θέλησε νὰ πιῇ ἀπ' τὰ γλυκὰ κρασιά του
γιατὶ διαρκῶς στὴ σκέψι του τὴν ὄμορφη εἶχε κόρη.

Οἱ στίχοι αὐτοὶ δὲν εἶναι ἢ πρόχειρη μετάφρασι τῶν βυζαντινῶν στίχων τοῦ ἔπους.

Καὶ εἰς τὸ δεῖπνον προσκληθεὶς οὐ μετέσχε βρωμάτων
οὐ πόσεως τὸ σύνολον θέλοντα τοῦ γευθῆναι
τὴν κόρην στρέφον κατὰ νοῦν τὸ κάλλος εἰκονίζων.

Οἱ στίχοι αὐτοί, παρμένοι ὅπως εἶναι στὸ πρωτότυπο δείχνουν τὴ μεγάλη ἀγάπη ποὺ ἔνοιωσε ὁ ἀνδρεῖος νέος γιὰ τὴν ὄμορφη κοπέλλα.

Μιὰ φεγγαρόλουστη βραδυὰ ὁ νηὸς πηγαίνει κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά της. Ἐκεῖ μὲ τὸ τραγοῦδι του τῆς μιλάει γιὰ τὸ ἁγνὸ αἴσθημα ποὺ πλημμυρίζει τὴν ψυχή του. Ἡ νέα ἀνταποκρίνεται κι' αὐτὴ στὴν εἰλικρινῆ ἀγάπη τοῦ εὐγενικοῦ νέου καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ ἀποφασίζει νὰ τὸν ἀκολουθήση στὸν δρόμο ποὺ τῆς καθώρισε ἡ μοῖρα.

Ὅμως ὁ πατέρας της ὁ Δούκας δὲν συγκατατίθεται στὴν ἕνωσι αὐτή. Καταδιώκει μὲ τοὺς ἀνθρώπους του τὸν Διγενῆ καὶ φτάνοντάς τον συγκρούεται μαζί του. Μὰ στὴ σύγκρουσι αὐτὴ τὸ νέο παλληκάρι βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ δείξη τὸν ἡρωϊσμό του καὶ τὴν ἱπποτική του μεγαλοψυχία συγχρόνως.

Κι' ὁ γενναῖος Δούκας, γνωρίζοντας ἔτσι τὰ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα τοῦ νέου, ἐνθουσιάζεται καὶ συγκατατίθεται νὰ τὸν κάνη γυιό του.

Στὴν Καισάρεια τώρα ὑποδέχονται τὸ ταιριαστὸ ζευγάρι μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ καὶ στοὺς γάμους ποὺ ἐπακολουθοῦν ἔρχονται ὅλοι οἱ ἀνδρεῖοι τῆς περιοχῆς νὰ δηλώσουν ὑποταγὴ στὸν Διγενὴ καὶ νὰ θαυμάσουν τὴν πεντάμορφη ἀρχόντισσά τους.

Ὁ Διγενής, ἀφοῦ παντρεύεται τὴν Εὐδοκία, ἀπ' ὅλα τ' ἀξιώματα ποὺ τοὔστειλε ὁ Αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου προτιμάει νὰ γίνη Ἀκρίτας (φύλακας τῶν συνόρων), προστάτης τῶν ἀδυνάτων καὶ τῆς χριστιανοσύνης.

Δημήτρης Σιατόπουλος

Ὁ τάφος τοῦ Ἀκρίτα.

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Γιὰ τὸν Πρωτοσπαθάρη...

Βέβαια δὲν ὑπωψιάζουνταν κἂν πὼς δυὸ βήματα πιὸ πίσω ἀκολουθοῦσαν οἱ γυιὸς κι' ὁ ἀνηψιὸς τοῦ κὺρ Γρηγορᾶ καὶ πὼς τοὺς ἄκουγαν...

Ὁ Δημήτρης δὲν φαινόταν καθόλου ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ χαρακτηρισμὸ ποὺ ἔκαμαν τοῦ πατέρα του· μάζεψε τὰ φρύδια κι' ἔκανε νὰ μιλήση, μὰ ὁ Μιχαὴλ τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ μανίκι καὶ τοῦ ψιθύρισε:

—Μὴν εἶσαι κουτός... Ἴσα ἴσα ποὺ πρέπει νὰ τοὺς εὐχαριστήσουμε κιόλας γιὰ τὴν πληροφορία ποὺ μᾶς ἔδωσαν... γιατὶ ἂν κρίνουν σωστὰ καὶ δειπνήση πραγματικὰ ὁ Φωκᾶς στὸ σπίτι σας, ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδική... κάτι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι ἐλπίζαμε. Τί λές, Γρηγόρη;

Μὰ κεῖνος δὲν ἀπάντησε γιατὶ εἶχε τὴν προσοχή του γυρισμένη σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔστεκε πιὸ πέρα.

Ἡ πομπὴ εἶχε σταματήσει κείνη τὴ στιγμή, ὅπως συχνὰ ἔκανε ὅταν περνοῦσε ἔξω ἀπὸ ἐκκλησιὲς καὶ σταυροδρόμια καὶ οἱ μαγκλαβῖτες σήκωσαν ψηλότερα τὰ δαδιά. Οἱ κόκκινες φλόγες φώτιζαν δυνατὰ τὰ πρόσωπα...Ξαφνικὰ ὁ Γρηγόρης ἔνοιωσε τὴν ἰδιαίτερη ἐκείνη ἀνησυχία ποὺ νοιώθουμε σὰ μᾶς κοιτάζουνε μ' ἐπιμονή. Στράφηκε. Δυὸ μαῦρα μάτια ἦταν καρφωμένα ἐπάνω του. Στὴν ἀρχὴ δὲν πρόσεξε παρὰ μονάχα ἐκεῖνα... θαρρεῖς κι' εἶχε μιὰ τέτοια δύναμη στὸ βουβὸ κοίταγμά τους ποὺ τὸν τραβοῦσαν σὰ μαγνήτης... Ὕστερα πρόσεξε κι' ἕνα μελαχροινὸ πρόσωπο μ' εὐγενικιὰ κατατομὴ ποὺ ἔδειχνε ὡς τόλμη μαζὶ καὶ σκληράδα. Κάποιον τοῦ θύμιζε πολὺ ἔντονα... μὰ ποιόν; Κάποιον πολὺ γνωστό... πολὺ δικό του... ναί, ναί... καὶ ξαφνικὰ κατάλαβε πὼς ὁ νέος αὐτὸς εἶχε μιὰ φοβερὴ ὁμοιότητα μαζί του... Ἔνοιωσε μιὰ παράξενη συγκίνηση...

—Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε ὁ Μιχαήλ.

—Κοίταξε, εἶπε ὁ Γρηγόρης.

Ὁ ἄγνωστος, ποὺ φαινόταν γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ξαφνιασμένος, βλέποντας πὼς τὸν πρόσεξαν, γύρισε ζωηρὰ κατ' ἄλλοῦ τὸ κεφάλι καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο χάθηκε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος.

Ἐξ ἄλλου ἡ πομπὴ κίνησε πάλι ἀργὰ κατεβαίνοντας πρὸς τὸ λιμάνι.

Ἐδῶ τὸ θέαμα ἦταν ξεχωριστὸ καὶ μιὰ φορὰ νὰ τὄβλεπες στὴ ζωή σου, δύσκολα πιὰ θὰ τὸ ξεχνοῦσες. Κάθε λογῆς καράβια ἀπὸ τὰ λιμάνια τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης εἶχαν ἀράξει δίπλα στὶς προκυμαῖες. Ἄλλα εἶχαν φέρει προσκυνητές, μ' ὅλο ποὺ τοῦτοι προτιμούσανε τοὺς στεριανοὺς δρόμους ἐξ αἰτίας τῶν κουρσάρων, ἄλλα πραμάτειες... Οἱ ναῦτες ἀνεβασμένοι στὶς ἀντένες κρατοῦσαν δαδιὰ ἀναμμένα καὶ λαμπάδες καὶ οἱ κόκκινες λάμψεις ἔπεφταν μέσα στὰ ἀκίνητα νερὰ καὶ ἁπλώνονταν ὡς πέρα, σὰν μεγάλες φλόγινες ρομφαῖες ἀρχαγγέλων.

Μόλις ἀντίκρυσαν τὴν ἅγια πομπὴ ποὺ κατέβαινε κι' ἀκούσανε τὴ γλυκειὰ ψαλμωδία τοῦ χοροῦ, οἱ λιοκαμένοι τοῦτοι θαλασσόλυκοι ποὺ πάλευαν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ μὲ τὰ στοιχειὰ τῆς φύσης καὶ τοὺς κουρσάρους, δάκρυσαν σὰν παιδάκια ἀπὸ χαρά...

Ὁ ἀέρας ἦταν πηχτὸς ἀπὸ τὸ μοσκολίβανο καὶ οἱ ἄσπροι καπνοί του περιτριγύριζαν κι' ἔδεναν τὸ πλῆθος ὅλο μέσα σὲ μιὰ οὐρανική, θαρρεῖς, λάμψη... Ἔλεγες, νά, ὁ Ἅγιος κατεβαίνει στὴν ἀγαπημένη του πολιτεία μὲ τὴν ἀκολουθία τῶν ἀγγέλων. Μπροστὰ στὴ θάλασσα ἡ πομπὴ σταμάτησε. Σὰν ν' ἀναθυμήθηκε ξαφνικὰ τὸ πλῆθος, πὼς τὰ στρωτὰ τοῦτα νερὰ ἦταν ἡ ἀπέραντη κι' ἀνοιχτὴ στράτα τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ καλοῦ γιὰ τὴν πολιτεία... Ἀπὸ κεῖ ἡ συμφορά, ἀπὸ κεῖ καὶ τὰ πλούτη. Μιὰ στιγμὴ κράτησε σιωπὴ σὰ νἄπαιρνε ἀνάσα κι' ὕστερα μιὰ βουὴ σὰ βροντὴ ἀκούστηκε... Ἀπὸ τοὺς δρόμους, ἀπὸ τὰ καράβια, ἀπὸ τὰ λιακωτὰ ὅπου εἶχαν ἀνεβῆ οἱ γέροι κι' οἱ ἀνήμποροι, ὅσοι δὲν μποροῦσαν ν' ἀκολουθήσουν τὴ λιτανεία, ἄρχισαν νὰ ψάλλουν τὸ τροπάρι τοῦ ἁγίου:

Ὁ Γρηγόρης ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι του.

Μέγαν εὕρατο ἐν τοῖς κινδύνοις
Σὲ ὑπέρμαχον ἡ οἰκουμένη
Ἀθλοφόρε, τὰ Ἔθνη τροπούμενον...

Ὁ λαὸς γονάτισε... Κατέβηκαν κι' οἱ ἀρχόντοι ἀπὸ τ' ἄλογά τους κι' οἱ ἀρχόντισσες ἀπὸ τὰ χρυσωμένα λεκτίκια κι' ἔγιναν ἕνα μὲ τὸ λαό, ὅπως μπροστὰ στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, ὅπου ζητιᾶνοι καὶ βασιλιᾶδες ἰσιώνονται κι' ὁ καθένας κρίνεται ἀνάλογα μὲ τὰ ἔργα του καὶ τὴν καρδιά του.

* * *

Τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς κανεὶς δὲν κοιμότανε. Οἱ ἐκκλησιὲς ἦσαν ἀνοιχτές, τὰ σπίτια ἀνοιχτά, οἱ αὐλὲς καὶ τὰ λιακωτὰ φωτισμένα κι' ὁ κόσμος πηγαινοερχότανε στοὺς δρόμους χαρούμενος καὶ ντυμένος γιορτάσιμα.

Στὸ σπίτι τῆς κυρᾶ Σταύραινας γύρισε ὁ Γρηγόρης περασμένα μεσάνυχτα. Ὥσπου νὰ κάνη ἡ λιτανεία τὸ γῦρο τῆς πολιτείας καὶ νὰ γυρίση πίσω στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ Ἅη Δημήτρη κι' ὡς ποὺ νὰ πᾶνε κεῖθε οἱ τρεῖς μας φίλοι στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Πρωτοσπαθάρη πέρασεν ἡ ὥρα... Ἐξ ἄλλου εἶχαν καὶ τόσα νὰ ποῦνε... Ὁ Δημήτρης ἀνάλαβε μὲ κάθε τρόπο νὰ ψαρέψη τὸν πατέρα του ἢ νὰ παρατηρήση καὶ νὰ βγάλη συμπεράσματα ἀπὸ τὴν κίνηση τοῦ ἀρχοντικοῦ, ἂν πραγματικὰ θὰ δειπνοῦσε ὁ Δομέστικος αὔριο ἢ καμμιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς μέρες στοῦ Πρωτοσπαθάρη, γιατὶ βέβαια σὲ τέτοια περίπτωση θὰ γινότανε ἡ σχετικὴ προετοιμασία... Σ' αὐτὸ θὰ τὸν βοηθοῦσε κι' ὁ Μιχαήλ, ποὺ ἦταν τὸ ἴδιο ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ καὶ πιὸ καπάτσος.

—Γειά σας κι' αὔριο λοιπόν, εἶπε ὁ Γρηγόρης καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του... Εἶχε τὸ προαίσθημα πὼς κάτι θὰ τοῦ συνέβαινε σοβαρὸ μὰ εὐχάριστο... πὼς ἡ ζωή του θἄπαιρνε ἄλλο δρόμο καὶ καθὼς ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ τὶς βραδινὲς ἐντυπώσεις, ὅπου ἀνάμεσα στοὺς ἀρχόντους καὶ τοὺς τιτουλάριους μὲ βλαττόσημα φαρδομάνικα κι' αὐτὸς πέρασε ἀπὸ τοὺς μεγάλους δρόμους τῆς πολιτείας καὶ τοὺς φόρους ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του πολὺ εὐτυχισμένο.

Εἶχε φίλους καλούς... Τ' ὄνειρό του πήγαινε νὰ γίνη ἀλήθεια καὶ ἡ φθινοπωρινὴ γιορτάσιμη νύχτα ἦταν τόσο γλυκειά! Πετοῦσε θαρρεῖς πηγαίνοντας, κι' ἂν ἦταν βολετὸ θἄβαζε φωνὴ μεγάλη, ἔτσι γιὰ νὰ ξεσπάση ἡ χαρά του πού, ὅταν εἶναι πολὺ δυνατή, μᾶς στενοχωρᾶ κλεισμένη ὅσο καὶ ἡ λύπη.

Στὴν κυρὰ Σταύραινα ἔλειπαν ὅλοι... καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ καὶ οἱ μουσαφιραῖοι. Εἶχαν μείνει στὴν ὁλονυχτία· ἄλλοι γιατὶ τὄχαν τάξιμο κι' ἄλλοι γιατὶ ἤθελαν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια νὰ δοῦν τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου ποὺ προτιμοῦσε αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ὥρα, καθὼς φαίνεται, γιὰ νὰ δώση τὸ φῶς στοὺς τυφλοὺς καὶ τὴ φωνὴ στοὺς μουγγοὺς καὶ νὰ γιατρεύη γενικὰ ἐκείνους ποὺ οὔτε για-

τροὶ οὔτε βότανα μπόρεσαν νὰ τοὺς κάμουν καλά. Ἔτσι μέσ' στὸ μισοσκόταδο τῆς ἐκκλησιᾶς, ὅπου ἄκουγες μονάχα ἕνα βουητὸ ἀπὸ τὶς ψιθυριστὲς προσευχὲς σὰ νὰ βρισκόσουνα σὲ μεγάλο μελισσόκηπο, ξαφνικὰ μιὰ κραυγὴ γεμάτη χαρούμενο τρόμο ἀντιλαλοῦσε κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους: «Θαῦμα! Θαῦμα!». Κι' εὐθὺς ἀλαλητὸ σηκωνόταν ὁλοῦθε καὶ μαζὶ κλάμα ποὺ κυλοῦσε, ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ στὸ φαρδὺ περίβολο καὶ κεῖθε στοὺς δρόμους· ὅλος ὁ κόσμος βλέπεις δὲ χωροῦσε μέσα καὶ οἱ περισσότεροι ξενυχτοῦσαν καὶ περίμεναν κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα.

Στὸ σπίτι λοιπὸν ὁ Γρηγόρης βρῆκε μονάχα τὴ βαγίτσα, ποὺ τὸν πληροφόρησε γιὰ τὸν ἀναπάντεχο ἐρχομὸ ἑνὸς ἀνηψιοῦ τῆς κυρὰ Σταύραινας καὶ τοῦ περιέγραψε μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ χειρονομίες τὸ περιστατικὸ ποὺ εἶχε ἀναστατώσει τὴ γειτονιὰ ὁλόκληρη.

— Καὶ νὰ δῇς, κὺρ Γρηγόρη, πῶς σοῦ μοιάζει! Ἐγὼ ἀμέσως, τὴν ἴδια ὥρα, ποὺ τοῦ ἄνοιξα καὶ τὸν εἶδα μπροστά μου τὸ εἶπα... Ἂν ἔλειπες καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια καὶ ξαφνικὰ γύριζες πίσω θἄλεγα πὼς εἶσαι ὁ ἴδιος... Ἡ κυρὰ Σταύραινα δὲν τὸ παραδέχεται ὅμως... Τί σχέση ἔχει, λέει.

Ὁ Γρηγόρης θυμήθηκε τὸ νέο ποὺ εἶχε δῆ στὴν λιτανεία καὶ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει τόση ἐντύπωση ἀκριβῶς γιὰ τὸν ἴδιο λόγο... μὰ ἦταν τόσο κουρασμένος ποὺ πῆγε ἴσια γιὰ ὕπνο καὶ τόσο βαθειὰ καὶ ἥσυχα κοιμήθηκε ὡς τὸ πρωΐ, ποὺ ἀπόρησε βλέποντας πὼς ὁ ἥλιος ἦταν ἀρκετὰ ψηλά, σὰν ἄνοιξε τὰ μάτια του...

Σηκώθηκε ἀλαφρός, χαρούμενος... Ποῦ νἄξερε πὼς ἡ μέρα τούτη θὰ ἦταν ἀπὸ τὶς κρισιμώτερες τῆς ζωῆς του... Τόσα περιστατικὰ σὲ τόσο λίγο διάστημα καὶ τόσο ἀντίθετα... γκρεμιζόταν θαρρεῖς ἀπὸ τὴ βουνοκορφὴ τῆς χαρᾶς στὸ βυθὸ τῆς λύπης καὶ κεῖθε πάλι, νά σου κι' ἀνέβαινε ἀναπάντεχα στὸ φῶς...

Ὁ πρῶτος ποὺ συνάντησε μόλις κατέβηκε στὴν αὐλὴ ἦταν ὁ νεοφερμένος. Καθόταν σύρριζα στὸν κισσό, ποὺ σκέπαζε τὴν αὐλὴ σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ μὴν πιάση τόπο ἢ νὰ μὴν εἶναι τόσο χτυπητὴ ἡ παρουσία του... Μόλις τὸν εἶδε τὸν ἀναγνώρισε...Ναί! Ἦταν ὁ νέος τῆς λιτανείας· μὰ κι' αὐτὸς φαίνεται τὸν εἶχε προσέξει γιατὶ σηκώθηκε μονομιᾶς ἀπάνω. Κοιτάχτηκαν ἕνα λεπτὸ σιωπῶντας. Πῶς ἦταν δυνατὸ δυὸ ξένοι ἄνθρωποι νὰ μοιάζουν τόσο πολύ! Τὰ μάτια, τὸ στόμα, ἡ κατατομὴ γενικὰ τοῦ προσώπου, ἀκόμα καὶ τὰ μαλλιὰ μαῦρα καὶ σγουρά· μονάχα ποὺ ὁ ἀνηψιὸς τῆς κυρὰ Σταύραινας ἦταν πολὺ μελαχροινὸς σὰν τοὺς θαλασσινοὺς ποὺ τοὺς ἔχει ψήσει ὁ ἥλιος καὶ ἡ ἁρμύρα.

Ἡ κυρὰ Σταύραινα ἔτρεξε νὰ τοὺς συστήση. Κι' ἐπειδὴ γιὰ τὴ σύσταση αὐτὴ χρειαζότανε μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία καὶ γιὰ τὸν ἕνα καὶ γιὰ τὸν ἄλλο, ἡ καλὴ γυναῖκα μιὰ καὶ τῆς δόθηκε τέτοια εὐκαιρία νὰ μιλήση, ἔδειξε ὅλη της τὴν ὄρεξη καὶ τὴ μπόρεση...

Στὸ Γρηγόρη ὡς τόσο ἔκαμε ἐντύπωση τὸ βλέμμα τοῦ ξένου, ποὺ ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ἦταν κρύο καὶ ἥσυχο, ὕστερα ἔδειξε ἀπορία καὶ ξάφνιασμα καὶ τελικὰ πῆρε μιὰ ἔκφραση ὁλότελα ἀκατανόητη. Ὅταν μάλιστα ἡ κυρὰ Σταύραινα εἶπε: «...Οἱ Σαρακηνοὶ ἕνα βράδυ ρήμαξαν τὸν πύργο τοῦ πατέρα του στὴν Καππαδοκία καὶ μόνο τοῦτος ποὺ βλέπεις σώθηκε ὕστερα ἀπὸ πολλὰ βάσανα», ὁ νέος ἄνοιξε τὰ μάτια του σὰ νἄβλεπε μπροστά του κανένα φάντασμα, κλονίστηκε καὶ στηρίχτηκε πάνω στὸν κορμὸ τοῦ κισσοῦ γιὰ νὰ μὴν πέση. Μιὰ στιγμὴ ὅμως μονάχα γιατὶ εὐθὺς θανἄρθε στὸν ἑαυτόν του...

Κάτι τρέχει ἐδῶ, σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης κι' ἄρχισε νὰ τὸν παρακολουθῇ μὲ πολλὴ προσοχή.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ συνέβη λίγο πιὸ ὕστερα ἔκαμε ὄχι μοναχὰ τὸ Γρηγόρη μὰ καὶ τοὺς ἄλλους ὅλους ν' ἀπορήσουν.

Ὁ Ἀθανάσιος εἶχε συναντήσει τὸν ξένο καὶ εἶχε μάθει ὅλα τὰ σχετικὰ ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδυ... Ἄγνωστο γιατί, μὰ χωρὶς νὰ πῆ σὲ κανένα τίποτα ἔτρεξε νὰ συναντήση κάποιο γνωστό του ἀπὸ τὴν Πέργαμο ποὺ βρισκότανε τώρα κι' ἕνα χρόνο στὴ Θεσσαλονίκη...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος: Κανένας δὲν ἀνέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ κατέβηκεν ἀπ' τὸν Οὐρανὸν καὶ εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ ὅπως ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸ φεῖδι εἰς τὴν ἔρημον, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πρέπει νὰ ὑψωθῆ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως κανένας ποὺ πιστεύει εἰς αὐτὸν μὴ καταστραφῆ, ἀλλὰ ἀπολαύση τὴν αἰώνιον ζωήν. Διότι τόσον πολὺ ἠγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε μᾶς ἔδωκε τὸν υἱόν του τὸν μονογενῆ, μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως ἐκεῖνος ποὺ θὰ πιστεύση σ' αὐτὸν μὴ χαθῆ, ἀλλὰ ἔχη τὴν αἰώνιον ζωήν. Διότι ὁ Θεὸς ἔστειλεν εἰς τὸν κόσμον τὸν υἱόν του ὄχι διὰ νὰ τὸν κρίνη, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν σώση ἀπὸ τὰς πολλὰς ἁμαρτίας.

Εἶπεν ὁ Κύριος: Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἀπὸ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον τῆς αὐριανῆς Κυριακῆς διδασκόμεθα διὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ὁ Ἐπουράνιος Θεὸς μας ἔχει πρὸς ἡμᾶς. Διὰ τὴν ἀγάπην αὐτὴν μᾶς ἔστειλε τὸν μονογενῆ υἱόν του, ὁ ὁποῖος στὸ διάστημα ποὺ ἔμεινε μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων στὴ γῆ ἄλλη φροντίδα δὲν εἶχε παρὰ τὸ πῶς θὰ κάμη καλύτερα τὸ θέλημα τοῦ ἐπουρανίου του πατρὸς διὰ νὰ σώση τὸν ἄνθρωπον. Βέβαια ὁ ἐπουράνιος ἡμῶν πατὴρ μὲ ἄπειρα ἔργα του μᾶς ἀπέδειξε καὶ καθημερινῶς μᾶς δείχνει τὴν ἀγάπη του. Ἀλλὰ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀγάπης του μᾶς τὸ ἐφανέρωσε μ' ὅλο τὸ μεγαλεῖο της στὴν ἀποστολὴ τοῦ υἱοῦ του στὸν κόσμο. Ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ δὲν ἦρθε στὸ κόσμο ὡς δεσπότης καὶ ἐξουσιαστὴς αὐτοῦ μὲ στρατιὲς ἀγγέλων, ἀλλὰ μὲ μεγάλην ταπεινότητα, ἔγινε ἄνθρωπος σὰν κι' ἐμᾶς τοὺς ἴδιους. Τὴν ζωή του στὸν Κόσμο τὴν ἔζησε σὰν ἄνθρωπος ταπεινός. Ἐδοκίμασε στερήσεις καὶ κακουχίας, ἐδέχθη κάθε περιφρόνησι ἀπ' τοὺς Ἑβραίους καὶ ὑπέφερε τὰς συκοφαντίας των. Καὶ στὸ τέλος σὰν κακοῦργος ἐδέχθη νὰ ὑποστῆ τὰ βάσανα καὶ τοὺς πόνους τοῦ μαρτυρικοῦ καὶ ἀτιμωτικοῦ σταυρικοῦ θανάτου.

Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ ὁ Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος δὲν τὰ ὑπέφερεν ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης του ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον; Τὰ ὑπέφερε ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ σώση τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα γεμᾶτοι ἀπὸ ἁμαρτίας. Ὁ μέγας διδάσκαλος τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μένει κατάπληκτος μπροστὰ στὴν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ Θεὸς μὲ τὸν σταυρικὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του εἶχε μοναδικό του σκοπὸ τὴν σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ ὑποχρεώσεις ποὺ ἔχομε ἀπέναντι αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο σὲ κανένα ἄνθρωπο νὰ τὰς ἐκπληρώση. Ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς ὡς ἀντάλλαγμα πίστιν ζωντανὴν καὶ σταθεράν, ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὰς ἐντολάς του. Δὲν μᾶς ἔθεσε ὅρους σκληρούς, δὲν ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς κάτι ποὺ ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις μας. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος μᾶς λέγει ὅτι θὰ σωθῆ κάθε ἄνθρωπος πιστεύων εἰς αὐτὸν εἰλικρινῶς.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὅταν θελήσωμεν μποροῦμε νὰ βρεθοῦμε μέσα στὴν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ ἐπουρανίου ἡμῶν πατρός, ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ ὑπακούωμεν εἰς αὐτὸν θυσιάζοντες ἀκόμη πρὸς χάριν του καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν μας. Ἂς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὰς μυριάδας τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἂς παραδώσωμεν εἰς αὐτὸν καὶ σῶμα καὶ ψυχήν. Ἂς τὸν ἀγαπήσωμεν μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς μας. Μόνον ἔτσι θὰ γίνωμεν ἄξιοι τῆς ἀγάπης του καὶ κληρονόμοι καὶ μέτοχοι τῆς οὐρανίου μακαριότητος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η ΙΙ Ἀνεξάρτ. Τετραρχία τῆς Ἁγίας Ἄννης Εὐβοίας (τῆς V Περιφερ. Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων) ἔκανε στὶς 6 καὶ 7 Αὐγούστου μιὰ ἀλησμόνητη ἐκδρομὴ στὰ γραφικὰ νησιὰ τῶν Βορείων Σποράδων, Σκιάθο καὶ Σκόπελο. Ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ ἦτανε βέβαια πρῶτα μιὰ ψυχαγωγικὴ πανηγυρικὴ ἐξόρμησις τῶν νειάτων πρὸς τὶς ὀμορφιὲς τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος, μὰ εἶχε βαθύτερο νόημα. τὸ χρέος τῆς νέας γενεᾶς στὶς μεγάλες μορφές, τὸ προσκύνημα τῆς Νεολαίας στὸν μεγάλο πνευματικὸ ἥρωα καὶ μάρτυρα τῶν Νεοελληνικῶν Γραμμάτων, στὸν ἀείμνηστο διηγηματογράφο Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη. Μέσα στὴν ὑποβλητικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ πρωϊνοῦ ξεκινήσανε οἱ 45 Φαλαγγῖτες τῆς Ἁγίας Ἄννης, ἀπ' τὴν «Ἀγκάλη», τὸν ὄμορφο ὅρμο της, μὲ βενζινόπλοιο γιὰ τὰ γραφικὰ νησιά. Τὸ βενζινόπλοιο ἔσκιζε τὰ βαθυγάλαζα νερὰ τοῦ ἀπέραντου Αἰγαίου κι' ὁ δρόμος του ἦταν ὁ ἴδιος δρόμος τοῦ μεγάλου χρέους καὶ τῆς ψυχικῆς νοσταλγίας. Ὁλόγυρα ἄνοιγε τὸ Αἰγαῖο τὴν ἀτέλειωτη ὑγρή του ἀγκάλη, πίσω χάνονταν στὴν ἀπόστασι ἡ Εὔβοια μὲ τὶς δαντελλωτὲς κορφὲς τῶν ὑπερήφανων βουνῶν της καὶ τ' ἀφρόλουστα ἀκρογιάλια της. Τώρα μπροστὰ ἀναδύονταν οἱ Σποράδες μέσα ἀπ' τὸ γαλανὸ πέλαγος. Τὰ στήθη φουσκώνουν ἀπ' τὸν ἀγέρα τοῦ βαθιοῦ πόντου, ἀνοίγουν οἱ κρουνοὶ τῆς χαρᾶς καὶ ξεχειλίζει τὸ τραγοῦδι.

Μὰ δὲ μένει καιρός, προβάλλει ἡ Σκόπελος καὶ σοῦ θυμίζει τὴν ἴδια ἐκείνη περιγραφὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μωραϊτίδη στὸ διήγημα «Δεκατιστής»: «Τὴν μεσημβρίαν λέμβος μικρὰ ἔπλεε δευτερόπρυμα πρὸς τὴν αἰπεινὴν Σκόπελον. Τὰ ἀπόκρημνα βουνά της, καταπράσινα ἐκ τῶν πεύκων, ἐξεδιπλοῦντο ὁλονὲν ἐγγύτερον, διανοίγοντα τὰς πτυχάς των, τὰς φάραγγας, τὰ ρεύματά των, τοὺς ὅρμους των, τὰς χαλικώδεις ἀκτάς των. Ἡ νῆσος ὅλη καμαρωτὴ προέβαινεν ὡς πάγκαλος Νηρηΐς».

Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης.

Οἱ Φαλαγγῖται μας μπροστὰ στὸ μνημεῖο τοῦ Παπαδιαμάντη.

Ὕστερα ἀπὸ τρίωρο ταξίδι ἀποβιβάστηκαν οἱ Φαλαγγῖτες στὸ Λουτράκι τῆς Γλώσσας. Ἐκεῖ ὁ λόχος τῆς Ε. Ο. Ν. τοὺς ἔκανε θερμὴ ὑποδοχή. Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα οἱ Φαλαγγῖτες ἀνηφόρισαν ἀνάλαφροι στὴ γραφικὴ Γλῶσσα. Ἐκεῖ κατέθεσαν στεφάνι στὸ ἡρῷον τῶν πεσόντων, παρήλασαν γεμάτοι λεβεντιά, τραγούδησαν μὲ ὄρεξι καὶ χόρευσαν μὲ χάρι. Ὁ φιλόξενος λαὸς τῆς Γλώσσας ἐνθουσιάστηκε. Ἔγινε κάτι τὸ ἀπίστευτο τότε καὶ συγκινητικό. Αὐθόρμητα οἱ γυναῖκες τρέξανε στὰ σπίτια τους, γέμισαν καλάθια καὶ πιάτα μὲ φροῦτα καὶ τὰ χάριζαν μὲ ἁπλοχεριὰ στοὺς νέους τῆς Ε.Ο.Ν. ποὺ τίμησαν τὸ χωριό τους. Ἀπὸ κεῖ ξανὰ στὸ βενζινόπλοιο καὶ περιπλέοντας τὸ νησὶ φτάσανε στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα στὴ Σκόπελο, τὴν ὁμώνυμη πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ. Ἡ φιλαρμονικὴ τῆς Ε.Ο.Ν. μὲ τμῆμα τῆς ἐκεῖ Ὑποδιοικήσεως τοὺς ὑποδέχτηκε μ' ἐνθουσιασμό.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ποὺ δίνει ἡ πόλις τῆς Σκοπέλου εἶναι ἡ διάταξις τῶν σπιτιῶν της μὲ τὶς ποικιλόχρωμες στέγες των καὶ τὰ θεώρατα πλατάνια τῆς προκυμαίας. Ἡ Σκόπελος ἔχει γελαστὴ φύσι γεμάτη πράσινο. Εἶναι ἕνα ὄμορφο πεντακάθαρο νησί. Κι' ἂν ἡ Σκιάθος ἔχῃ τὸν Παπαδιαμάντη κι' ἡ Σκόπελος ἔχει τὸν Παῦλο Νιρβάνα. Ὁ ὑπέροχος χρονογράφος καὶ λογοτέχνης Νιρβάνας ποὺ πέθανε πρόπερσι καταγόταν ἀπ' τὴ Σκόπελο. Τὸ βράδυ ἦρθε γλυκὸ ἥμερο στὸ ὄμορφο νησί. Ἡ Ὑποδιοίκησις τοῦ νησιοῦ τόσο φιλόξενα παράθεσε δεῖπνο στοὺς ἐπισκέπτας συναδέλφους καὶ κανόνισε γιὰ τὸν ὕπνο. Τὴν ἄλλη μέρα στὶς 10 τὸ πρωῒ γεμᾶτοι ἀπὸ τὶς πιὸ γλυκειὲς ἐντυπώσεις ἀπ' τὴν φιλόξενη ὑποδοχὴ καὶ τὴν περιποίησι τῆς Σκοπέλου ξεκινήσανε γιὰ τὴ Σκιάθο ξαναπερνῶντας λίγο ἀπὸ τὴ Γλῶσσα. Κι' ὅπως λέει πάλι ὁ Μωραϊτίδης: «...Πέρα ἐγαλάνιζον τὰ χθαμαλὰ βουνὰ τῆς Σκιάθου...». Γύρω τὸ ἀπέραντο ὄνειρο τοῦ γαλανοῦ πόντου. Μὰ νὰ τώρα ξεχωρίζουν τὰ ἀκρογιάλια τῆς Σκιάθου, τὰ ρόδινα ἀκρογιάλια τοῦ ἀπαράμιλλου ζωγράφου τῆς πέννας Παπαδιαμάντη. Πέρα βαθειὰ μόλις ξεχωρίζει ἡ ἀσκητικὴ κορφὴ τοῦ ἱεροῦ Ἄθωνα. Πολὺ σωστὰ κάποιος συγγραφεὺς εἶπε πὼς ἡ Σκιάθος μοιάζει σὰν ἕνα καράβι ποὺ ἀρμενίζει ἔχοντας τὴν πλώρη στραμμένη πρὸς τὴν ἱερὴ πολιτεία τοῦ Ἄθωνα — τοῦ πολιοῦ καὶ καταπληκτικοῦ Ἄθωνα — ὅπως ἔλεγε ὁ Παπαδιαμάντης. Νά, πάνω ἀπὸ ἕναν κάβο, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα λευκάζει ἕνα ἐξωκκλήσι. Νᾶναι «Ἡ Παναγιὰ ἡ Κονίστρα», νᾶναι «Ἡ Παρηγορήτρα» ἢ «Ἡ Φαρμακολύτρια»; Ποιὰ ἀπ' ὅλες τὶς Παναγιὲς ποὺ περιέγραψε ἐκεῖνος νᾶναι; Πόσες φορὲς δὲν κατέφυγε ἐκεῖ ὁ μεγάλος ζωγράφος τῶν ταπεινῶν καὶ ζήτησε παρηγοριά! Ἐκεῖ, ὅπως γράφει κάπου, «...Εἰς τὸ φρίσσον φῶς τῶν πυρσῶν τῆς κανδήλας, τὰ μεγάλα ὄμματα τῆς Παναγίας, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο νὰ τὸν προσβλέπουν μετ' ἀΰλου θωπείας καὶ ἐπιεικείας βασιλοπρεποῦς...». Νὰ τὸ γραφικὸ λιμανάκι τῆς Σικάθου ποὺ τὸ ζώνουν οἱ κάβοι σὰ χέρια προστατευτικῆς ἀγκαλιᾶς.

Θαῦμα γραφικότητος εἶναι καὶ τὸ πλακόστρωτο πεζοδρόμιο ποὺ φέρνει γύρα ὅλο τὸ λιμάνι, δενδροφυτευμένο καὶ καθαρό. Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ πεντάωρο μαγευτικὸ ταξίδι ἔγινε ἡ ἀποβίβασις στὴ Σκιάθο. Μὲ συγκίνησι πατοῦνε οἱ Φαλαγγῖτες τὸ χῶμα τοῦ νησιοῦ ποὺ γέννησε τὸ μεγαλύτερο Ἕλληνα διηγηματογράφο. Ὁ ἐρχομός τους ἐδῶ ἦταν ἕνας ξαναγυρισμὸς στοὺς τόπους ποὺ ψυχικὰ τόσες φορὲς εἶχανε ἐρθῆ κι' εἴδανε τοὺς ὑπερόχους πίνακες διαβάζοντας τὸ ἀθάνατο ἔργο Ἐκείνου. Ἐδῶ εἶναι ὅλα ὅπως τἄγραψε καὶ τ' ἀπαθανάτισε. Τίποτε δὲν ἄλλαξε.

Στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα οἱ Φαλαγγῖτες ἐπισκέφθηκαν τὸ σπίτι τοῦ Παπαδιαμάντη ποὖναι λίγο πιὸ μέσα ἀπ' τὸ λιμάνι. Εἶναι ἕνα παληὸ φτωχικὸ δίπατο σπίτι. Μιὰ ἐντοιχισμένη πλάκα φέρει τὴ χρονολογία τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου διηγηματογράφου. Μιὰ σαπι-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1576)

Γενιὲς ὁλόκληρες ἔζησαν μὲ τὰ διηγήματα τοῦ Χὰνς Χριστιανοῦ Ἄντερσεν κι᾿ ἀκόμα καὶ σήμερα ἀποτελοῦν τὸ πιὸ ἀγαπητὸ ἀνάγνωσμα τῶν παιδιῶν. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀρχίσουν οἱ σελίδες τῶν Σκαπανέων στὴ «Νεολαία», θὰ δημοσιεύσωμε μερικὰ διηγήματα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ φίλου τῶν παιδιῶν ποὺ κι᾿ αὐτὸς σ᾿ ὅλη του τὴ ζωὴ ἔμεινε ἕνα τρυφερὸ χαριτωμένο παιδί.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ δημοσιεύουμε σήμερα τὴ βιογραφία του...

Τὸ 1935 ἡ Δανία ὁλόκληρη γιόρτασε τὰ ἑκατόχρονα τῆς πρώτης ἔκδοσης τῶν «Παραμυθιῶν» τοῦ Χὰνς Χριστιανοῦ Ἄντερσεν.

«Ἡ ζωή μου, γράφει ὁ ἴδιος, εἶναι ἕνα νοστιμώτατο διήγημα. Ἂν ὅταν ἤμουν μικρός, φτωχὸς κι᾿ ὁλομόναχος, παρουσιαζόταν μπροστά μου μιὰ παντοδύναμη μοῖρα καὶ μοὔλεγε: Διάλεξε τὸ στάδιό σου καὶ τὸ σκοπὸ ποὺ θὲς ν᾿ ἀκολουθήσης... Θὰ σὲ προστατεύσω, δὲν θὰ γινόμουν περισσότερο εὐτυχισμένος ἀπ᾿ ὅ,τι ὑπῆρξα».

Ἡ Δανία εἶναι μιὰ χώρα ποιητική, γιομάτη παραδόσεις καὶ δημοτικὰ τραγούδια, μιὰ Βενετία μεγάλη, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς τὰ νησιά της ἔχουν δάση ἀντὶ παλάτια, πεδιάδες χρυσὲς καὶ λειβάδια καταπράσινα. Πάνω σ᾿ ἕνα τέτοιο νησὶ εἶναι χτισμένη ἡ πόλις Ὀδενσέη, ὅπου γεννήθηκε ὁ Ἄντερσεν. Ὁ πατέρας του, φτωχὸς παπουτσῆς, εἶχε κάποια μόρφωσι καὶ συχνὰ διάβαζε στὸ γυιό του διάφορες ἱστορίες. Ἡ γιαγιά του ἦταν ἐπιστάτρια σὲ κάποιο φρενοκομεῖο. Συχνὰ πήγαινε καὶ τὴν ἔβλεπε. Διηγεῖται τί τρόπο τοῦ γεννοῦσαν οἱ τρελλοί, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ περιέργεια νὰ τριγυρίζουν στὴν αὐλὴ καὶ νὰ συνομιλοῦν μεταξύ τους. Γιατὶ ὁ Ἄντερσεν, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ ποὔχουν ἐξαιρετικὴ φαντασία, φοβῶταν πολύ, Ποτὲ δὲν ἔβγαινε μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἥλιου ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Θαρροῦσε, λέει, πὼς οἱ δενδροστοιχίες εἶναι λιτανεῖες γιγάντων... Οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων δὲν εἶναι πάντοτε ἥρωες· ὡς τόσο μπορεῖ νἆναι εὐκολώτερο κανεὶς ἥρωας, παρὰ νὰ γράφη διηγήματα σὰν τὸν Ἄντερσεν.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ περασμένου αἰῶνα, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν βαπόρια καὶ σιδηρόδρομοι, ἡ Ὀδενσέη ἦταν ἀποξενωμένη ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο· ἡ ζωὴ σ᾿ αὐτὴν εἶχε πρωτόγονες μονάχα χαρές. Ὁ Ἄντερσεν ἀγαποῦσε ν᾿ ἁπλώνη τὴ χρωματιστὴ ποδιὰ τῆς μητέρας του μπροστὰ ἀπὸ μιὰ φραγκοσταφυλιὰ καὶ νὰ θαυμάζη τὰ ὄμορφα χρώματα, ποὺ ὁ ἥλιος, περνῶντας μέσα ἀπ᾿ αὐτά, ἔρριχνε πάνω στὸ φύλλωμα τοῦ δέντρου.

Τὰ παιδάκια διαβάζοντας τὸν Ἄντερσεν.

Ἦταν ἀλλόκοτο παιδί. Συχνὰ τὸν ἔβλεπαν στὸ δρόμο νὰ περπατάη ἀφηρημένα μὲ κλειστὰ μάτια. Ὅσοι δὲν τὸν ἤξεραν τὸν νόμιζαν τυφλό. Τὸν καιρὸ τοῦ θερισμοῦ πήγαινε μὲ τὴ μητέρα του στὰ χωράφια καὶ σταχολογοῦσε. Μιὰ μέρα τὸν κυνήγησε κάποιος ἐπιστάτης. Γιὰ νὰ ξεφύγη τὄβαλε στὰ πόδια, μὰ τὰ παπούτσια τοὔφυγαν καθὼς ἔτρεχε κι᾿ ὁ ἐπιστάτης τὸν ἔπιασε. Σήκωσε τὸ ραβδὶ νὰ τὸν χτυπήση...

— Πῶς τολμᾶς, εἶπε ὁ μικρὸς Ἄντερσεν, νὰ μὲ χτυπήσης, ἐνῷ μπροστά μας βρίσκεται ὁ Θεός;

Ὁ τρόπος, ποὺ πρόφερε αὐτὲς τὶς λέξεις, συγκίνησε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἄφηκε.

Μικρὸς ἀκόμα ἔχασε τὸν πατέρα του κι᾿ ἔτσι ἡ ἀνατροφή του ἔμεινε στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Στὴν ἀρχὴ θάρρεψε πὼς εἶχε κλίσι γιὰ τὸ θέατρο, καὶ ὅταν γίνηκε δεκατεσσάρων χρονῶν πῆγε στὴν Κοπεγχάγη μὲ τὸ σκοπὸ ν᾿ ἀκολουθήση αὐτὸ τὸ στάδιο. Εἶχε μάλιστα μεγάλες ἐλπίδες πὼς θὰ διαπρέψη, γιατὶ κάποια μάγισσα τοὖχε πῆ: «Μιὰ μέρα ἡ Ὀδενσέη θὰ φωταγωγηθῆ γιὰ χατῆρι σου». Εἶχε προμηθευθῆ καὶ μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ γιὰ μιὰ ξακουστὴ χορεύτρια. Μὰ ἦταν τόσο ἄσχημος, τόσο ἄχαρος καὶ τόσο κωμικὸς σὰ θέλησε νὰ τῆς δείξη τὴ χορευτική του τάχα τέχνη, πηδῶντας ξεπαπούτσωτος μπροστά της καὶ χτυπῶντας τὸ καπέλλο του γιὰ ντέφι, ποὺ ἡ χορεύτρια τὸν πῆρε γιὰ τρελλό.

Μπῆκε λοιπὸν μαθητευόμενος σὲ κάποιο ξυλουργό. Κοκκίνιζε, λέει, σὰ ντροπαλὸ κορίτσι, ἀκούγοντας τὶς κάπως ἄτσαλες κουβέντες ποὺ γίνονταν στὸ ἐργαστήριο τοῦ ἀφεντικοῦ του. Τότε ἄρχισε νὰ γράφη στίχους.

Ἕνας ποιητής, ὁ Βάγγενσεν, τοῦ εἶπε:

—Ἐσύ, κάτι θὰ γίνης μιὰ μέρα.

Κι᾿ ἕνας ἄλλος τὸν βοήθησε χρηματικά.

Ἐπειδὴ εἶχε κάποια φωνὴ τὸν πῆραν στὸ κόρο τοῦ μελοδράματος. Μιὰ μέρα ὅμως τόλμησε νὰ παρουσιάση στὸν διευθυντὴ τοῦ θεάτρου μιὰ κωμῳδία. Κι᾿ αὐτὸς τόσο πολὺ ὠργίστηκε γιὰ τὴν ξιππασιὰ τοῦ νέου ἐπαρχιώτη, ποὺ τὸν ἔδιωξε κι᾿ ἀπὸ τὸ κόρο.

Τὸ 1828, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ βάσανα, κατώρθωσε νὰ γραφτῆ στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ νὰ σπουδάση φιλοσοφία καὶ φιλολογία.

Ἄρχισε πιὰ νὰ γράφη τακτικά.

* * *

«Ἦταν κάποτε στὴν Ἑλβετία ἕνα παιδὶ ποὺ τὄλεγαν Ρούδη. Ἔβοσκε γίδια· μὰ οὔτε τὰ γίδια μποροῦσαν νὰ σκαλώσουν καλύτερά του στὶς ἀπότομες κορφές. Ὁ Ρούδης ἤθελε ν᾿ ἀκούη καὶ νὰ μαθαίνη ἀπ᾿ ὅλους· κι᾿ ἀπὸ τὰ ζῶα ἀκόμα. Ὁ γάτος του π.χ. τὸν εἶχε μάθει νὰ σκαρφαλώνη τόσο καλά. «Ἀνέβα μαζί μου στὴ στέγη» τοῦ ἔλεγε. Τὰ παιδιὰ καταλαβαίνουν τὴ γλῶσσα ποὺ μιλοῦν οἱ πετεινοί, οἱ χῆνες κλπ. Γιατὶ ὅλα τὰ πράματα μᾶς μιλοῦν, σὰν εἴμαστε παιδιά, τόσο καθαρὰ ὅσο ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα μας. Τὸ ραβδὶ τοῦ παπποῦ μπορεῖ νὰ χλιμιντρίζη καὶ νὰ γίνεται ἄλογο μὲ ποδάρια, κεφάλι καὶ οὐρά. Σὲ μερικοὺς αὐτὴ ἡ ἱκανότητα νὰ καταλαβαίνουν τὴ γλῶσσα τῶν ἀψύχων πραγμάτων μένει γιὰ πολὺν καιρό.. Τότε λέμε πὼς αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔμειναν, μ᾿ ὅλο ποὺ γέρασαν, παιδιά».

Αὐτὰ λέει σὲ κάποιο του διήγημα ὁ Ἄντερσεν, ποὺ κι᾿ αὐτὸς ἔμεινε παιδὶ σ᾿ ὅλη του τὴ ζωή.

Ὅσοι εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ περπατήσουν μαζί του στὴν ἐξοχή, διηγοῦνται πὼς στὸ δρόμο διασκέδαζε μὲ τὸ νὰ χώνη τὸ ραβδί του σὲ κάθε τρύπα· ἀνασήκωνε καὶ περιεργαζότανε τὸ καθετί· ἕνα κομμάτι ἀπὸ σπασμένο καθρέφτη, ἕνα μαραμένο λουλούδι, ἕνα ψόφιο ἔντομο... Κάποτε μὲ δάκρυα στὰ μάτια διηγώτανε τὴν ἱστορία τους, μιὰ ἱστορία φανταστική, γιομάτη περιπέτειες, εὐτυχίες καὶ λύπες...

Μιὰ φορὰ τὸν κάλεσαν σ᾿ ἕνα σπίτι σὲ γεῦμα. Τὸ μικρὸ κοριτσάκι τῆς οἰκογενείας δὲν ἤθελε νὰ φάη τὴ χορτόσουπά του, γιατὶ τὰ καρόττα ἦσαν πολὺ σκληρά. Ὁ Ἄντερσεν ὑποσχέθηκε νὰ τῆς διηγηθῆ τὴν ἱστορία τῶν καρόττων, ἂν ὑπακούση. Νά ἡ ἱστορία του:

«Σ᾿ ἕνα περιβόλι, σ᾿ ἀπόκεντρη γωνιά, ζοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ γῆ μιὰ τιμημένη οἰκογένεια. Ὁ κύριος, ἡ κυρία Καρόττου κι᾿ ἡ κόρη τους ἡ Ροζέττα, ποὺ ἦταν πολὺ χαριτωμένη, ψηλή, ὁλόδροση καὶ φοροῦσε μιὰ πράσινη τραχηλιά, ὡραία ὅσον δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Ὅλοι οἱ γειτόνοι τὴν περιτριγύριζαν καὶ τὴ ζητοῦσαν σὲ γάμο. Μὰ ὁ μπαμπᾶς καμάρωνε· εἶχε ὑποσχεθῆ, λέει, τὸ χέρι τῆς κόρης του σὲ κάποιο ἀσχημόγερο ποὺ κατοικοῦσε ἐκεῖ κοντά. Ἡ καϋμένη ἡ Ροζέττα ὡς τόσο ἀγαποῦσε ἕνα ὡραῖο νέο... μὰ τί νὰ κάνη; Μὲ τὰ δάκρυά της δὲν κατάφερνε νὰ μαλακώση τὴν καρδιὰ τοῦ πατέρα της. Τὸ ἀντίθετο μάλιστα, ὁ κύριος Καρόττος ἀποφάσισε νὰ κάνη τὸ γάμο τὸ γρηγορώτερο. Μαζεύτηκαν οἱ καλεσμένοι. Ἡ δεσποινὶς Καρόττου μέσα στὰ νυφικά της ἦταν ἀδύ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1576)

ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Τά ξενιτεμένα παιδιά μας, πού ἦλθαν ἐδῶ ἀπό τήν Αἴγυπτο γιά νά ἐπικοινωνήσουν μαζύ μας καί νά προσκυνήσουν τά μεγαλουργήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ἦσαν ὅλο χαρά καί κέφι ἐκεῖνο τό πρωΐ. Θά ἐταξίδευαν. Θά πήγαιναν στήν Πάτρα. Θά πήγαιναν στήν Ὀλυμπία κι' ἀπ' ἐκεῖ στόν Πύργο. Ὀνόματα ἑλληνικῶν πόλεων πού τά ἐπρόφεραν ἄλλοτε χωρίς νά ἔχουν ἀντίληψι σαφῆ τῆς πραγματικότητος. Ἄλλως τε κι' ἕνα μικρό Σκαπανάκι τό ἐδήλωσεν: «Ἀλλοιῶς φανταζόμουνα τήν Ἑλλάδα κι' ἀλλοιῶς τή βλέπω· ποτέ δέν εἶχα φαντασθῆ μιά τόσον ὄμορφη Ἑλλάδα».

Καί ξεκινήσαμε μαζί ἐκεῖνο τό πρωΐ γιά νά γνωρίσουμε καί νά προσκυνήσουμε.

Σ' ὅλη τή διαδρομή ἐζητωκραύγαζαν γιά τήν Ἑλλάδα μας. Ἔτσι ὅπως ἔτρεχε τό τραῖνο κι' ἄλλαζαν διαρκῶς οἱ εἰκόνες μπροστά μας σάν κινηματογραφική ταινία, ἄκουγε κανένας ἀλλεπάλληλα ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ βγαλμένο ἀπό διακόσια στόματα «Ἆ! Ἆ!». Καί ξετυλιγότανε μπροστά μας ἡ ἀσύγκριτη Ἑλληνική φύσις. Καί χωρίς νά τό νοιώσουμε φθάσαμε στήν Κόρινθο, περάσαμε τό Ξυλόκαστρο, τό Διακοφτό, τό Αἴγιον, τό Λαμπίρη μέ τήν παραδείσια ὀμορφιά του, τόν Ψαθόπυργο, τό Ρίο καί φθάσαμε στάς Πάτρας. Τά παιδιά μας μαγεμένα ἀπό τήν ἀθάνατη Ἑλληνική φύσι ἔψαλλαν ὕμνους.

Ἡ ὑποδοχή πού μᾶς ἔγινε ὑπῆρξεν ἐξαιρετική. Στό σταθμό εἶχε παραταχθῆ δύναμις Φαλαγγιτῶν καί Φαλαγγιτισσῶν γιά τήν ἀπόδοσι τιμῶν μέ ἐπί κεφαλῆς τήν μουσική τοῦ Δήμου. Ὁ Νομάρχης κ. Πέππας μετά τοῦ Δημάρχου κ. Δημητροπούλου καί τῶν λοιπῶν στρατιωτικῶν καί πολιτικῶν Ἀρχῶν καθὼς καί ὁ Περιφερειακός Διοικητής Ἀχαΐας μετά τοῦ ἐπιτελείου του ὑπεδέχθησαν τούς ταξιδεύοντας Φαλαγγίτας μας. Χιλιάδες λαοῦ, μέ πρωτοφανεῖς ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ καί μέ τεντωμένο τό χέρι, ἐζητωκραύγασαν ὑπέρ τοῦ Ἀρχηγοῦ καί τῶν Ἑλλήνων τῆς Αἰγύπτου, μετά τό πέρας τοῦ ὕμνου τῆς Νεολαίας, τόν ὁποῖον ἀνέκρουσεν ἡ μουσική καί ἔψαλαν οἱ Φαλαγγῖται. Ὁλόκληρος ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἦτο σημαιοστόλιστος καί εἶχε λάβει ὄψιν πανηγυρισμοῦ.

Τά τμήματα τῶν ἐπισκεπτῶν ὡδηγήθησαν ὑπό τῶν ὁρισθέντων ξεναγῶν εἰς ξενοδοχεῖα καί μετά ταῦτα παρεκάθησαν εἰς γεῦμα παρατεθέν ὑπό τῆς Νομαρχίας.

Τό ἀπόγευμα ἐπεσκέφθημεν τό εὔδρομον «Ἕλλη». Τό ἡρωϊκό καράβι μας ἐδέχθη στή πατρινή θάλασσα τήν γνωριμία καί τῶν παιδιῶν ἐκείνων πού εἶχαν ἀκούσει πολλά γι' αὐτό, ἀλλά δέν εἶχαν μπορέσει νά τό ἀπολαύσουν ἀπό τόσο κοντά. Ὁ εὐγενέστατος κυβερνήτης του κ. Φλώκας μᾶς ἐδέχθη ὅλους μέ μιά χαρακτηριστική εὐγένεια καί μᾶς ἔδωσεν ὡς ὁδηγούς κατωτέρους ἀξιωματικούς.

Μετά ταῦτα οἱ ἐκδρομεῖς μετέβησαν εἰς τήν πλατεῖαν τῶν Ὑψηλῶν Ἀλωνίων καί κατέθεσαν στέφανον εἰς τόν ἀνδριάντα τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ. Ἡ παρέλασις τῶν Φαλαγγιτῶν διά τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως ἐνεθουσίασε τούς κατοίκους.

Ἔπειτα ἐπήγαμε στήν Περιφερειακή Διοίκησι Ἀχαΐας ὅπου ἐθαυμάσαμε τό ἔργο πού ἔχει ἐπιτελέσει ἐκεῖ ἕνας ἀξιώτατος Περιφερειακός Διοικητής. Ἐκεῖ μᾶς ἐγένετο δεξίωσις, παρευρισκομένων τῶν κ. κ. Νομάρχου, Γεν. Γραμματέως τῆς Νομαρχίας Λιζάρδου, Δημάρχου, Δημοτικῶν Συμβούλων, στρατιωτικῶν καί πολιτικῶν Ἀρχῶν καί λοιπῶν ἀξιωματούχων τῆς Ε. Ο. Ν. Εἰς τήν ὑποδοχήν συμμετέσχε καί ἕνα λαμπρόν τμῆμα θηλέων. Ὁ Περιφερειακός Διοικητής κ. Ζαρκάδας προσεφώνησε τούς φιλοξενουμένους διακοπτόμενος συνεχῶς ὑπό ζητωκραυγῶν καί χειροκροτημάτων.

Τό βράδυ στήν πλατεῖα Βασιλέως Κωνσταντίνου ὁ Δῆμος Πατραίων παρέθεσε γεῦμα εἰς τό ὁποῖον παρεκάθησαν ἐκτός τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. καί τῶν ἐπισήμων καί ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Σωματείων καί Ὀργανισμῶν τῶν Πατρῶν. Εἰς τό γεῦμα ἤγειρε πρόποσιν ὁ Δημαρχῶν κ. Δημητρόπουλος καί ἀπήντησεν ὁ κ. Περιφερειακός Διοικητής Αἰγύπτου. Στό τέλος ἡ μουσική ἀνέκρουσε τούς Ὕμνους, ἐνῷ οἱ χιλιάδες τοῦ παρευρισκομένου λαοῦ καί τῆς Ε.Ο.Ν. ἵσταντο ὄρθιοι εἰς θέσιν προσοχῆς.

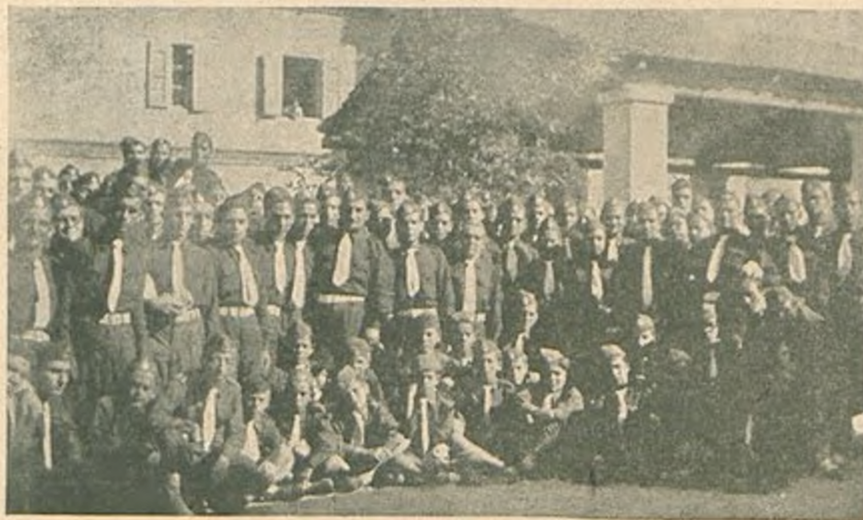
Τήν ἄλλη μέρα πρωΐ-πρωΐ οἱ φιλοξενούμενοι ἐπῆγαν μέ λεωφορεῖα στά ἐργοστάσια Κλάους. Ἡ πατρινή φιλοξενία θά μείνη ἀλησμόνητη στά παιδιά. Ἀπ' ἐκεῖ ἐπήγαμε στίς Ἰτιές καί ἐκεῖθεν ἐπεστρέψαμε στήν πόλι, ὅπου καί μᾶς παρετέθη γεῦμα ὑπό τῆς Νομαρχίας. Τό ἀπόγευμα ἐπεσκέφθημεν τό ἐργοστάσιο χαρτοποιΐας καί τίς παιδικές ἐξοχές.

Τήν ἄλλη μέρα ξεκινήσαμε πρωΐ-πρωΐ γιά τήν ἱεράν Ὀλυμπία.

Καί φθάσαμε στόν ἱερό τόπο. Ἐκεῖ ἐπισκεφθήκαμε τό μουσεῖον καί τίς ἀρχαιότητες.

Τό βράδυ γυρίσαμε στόν Πύργο κι' ἀπ' ἐκεῖ στήν Ἀθήνα.

Τήν ἄλλη μέρα μέ δάκρυα στά μάτια οἱ Φαλαγγῖται μας ἐγκατέλειψαν τό ἔδαφος τῆς ἀγαπημένης των Πατρίδος γιά νά ἐπιστρέψουν στήν Αἴγυπτο, ὅπου θά διηγοῦνται τήν ἐδῶ παραμονήν των σάν τό πιό γλυκό ὄνειρο πού ἔζησαν.

Οἱ φιλοξενηθέντες Φαλαγγῖται τῆς Αἰγύπτου.

Ι. Μιχ...

ΜΥΚΟΝΟΣ

ΑΝΔΡΟΣ ΤΗΝΟΣ

Κατάφυτο περιβόλι πού ζηλότυπα χαϊδεύουν τά κύματα τοῦ Αἰγαίου. Πρασινάδα, παντοῦ πρασινάδα στίς πιό λεπτές της ἀποχρώσεις. Κρυστάλλινα νερά τρέχουν σιγά σιγά κάτω ἀπ' τίς σκιές τῶν μεγάλων δένδρων. Νομίζει κανείς ὅτι ἡ φύσις ἐπροίκισε μέ τά πιό πολύτιμά της δῶρα αὐτή τή γραφική γωνιά τῆς γῆς.

Ἡ πρωτεύουσα δέν παρουσιάζει τίποτα τό ἰδιαίτερον. Κοντά στή μικρή πλακόστρωτη πλατεῖα, πού βρίσκεται ἡ προτομή τοῦ Καΐρη, μιά παληά καμάρα χωρίζει τήν παληά συνοικία ὅπου σώζεται ἕνα βενετσιάνικο κάστρο. Ἡ πόλις ἔχει πλούσια βιβλιοθήκη καθώς κι' ἕνα μικρό μουσεῖο. Λίγο πιό ἔξω εἶναι τό νεκροταφεῖο μέ ὡραιότατους μαρμάρινους τάφους διακοσμημένους μέ διάφορα ναυτικά σύμβολα. Ἄν κι' οἱ Ἀνδριῶτες εἶναι ἕνας ναυτικός λαός, δέν ὑστεροῦν στή γεωργία καί στό ἐμπόριον.

Ἐκεῖνο πού χαρακτηρίζει τό νησί εἶναι τά ὡραῖα του τοπία, ὅπου θαυμάζει κανείς ὅλο τό μεγαλεῖο τῆς Φύσεως. Οἱ Μένητες, τό ὡραῖο χωριουδάκι χάνεται μέσ' στά δένδρα, καί τά κατάλευκα σπιτάκια του μοιάζουν σάν ἄσπρες κοκίδες, πάνω σ' αὐτό τό πράσινο φόντο. Μέσ' στήν κατάφυτη κοιλάδα τῆς Μεσαριᾶς γραφικά περιβόλια, ὅπου ἀνθίζει ἡ λεμονιά καί μέ τό λεπτό της ἄρωμα εὐωδιάζει τήν ἀτμόσφαιρα. Σέ κάθε στροφή τοῦ δρόμου μᾶς ἐπιφυλάσσεται καί μιά καινούργια ἔκπληξις. Μεγάλα ἐλαιόδενδρα μέ τά φουντωτά καί ἁπλωμένα κλωνιά τους φαίνονται σάν νά ἤθελαν νά προστατεύσουν τά κατσικάκια πού βόσκουν ἀμέριμνα κάτω ἀπό τή σκιά των. Μέσα ἀπ' τό μικρό ἀμπελάκι ἀργοκυλᾶ τό δροσερό νερό. Τ' ἁπαλό μουρμούρισμά του μέ τό κελάϊδημα τοῦ ἀηδονιοῦ συνθέτει μιά γλυκειά ἁρμονία ἕναν ὡραῖο ὕμνο πρός τή φύσι. Ἄφθονα νερά δροσίζουν ὅλη αὐτή τή βλάστησι στήν ὁποία ξεχωριστή ζωή δίνει ἡ πηγή τῆς Σαρίζης.

Τό νησί ἔχει καί μερικές ἀρχαιότητες. Ὁ Ἑρμῆς τοῦ Ἐθνικοῦ μας Μουσείου προέρχεται ἀπ' τήν Παλαιούπολι τήν ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς νήσου.

Μία φωτογραφία ἀπό τήν Ἄνδρο.

Ἡ Ἄνδρος εὐπορεῖ καί προοδεύει, πρᾶμα πού δέν συνέβαινε στήν ἀρχαιότητα. Ὕστερα ἀπ' τούς Περσικούς πολέμους ὁ Περικλῆς ἐζήτησε χρήματα ἀπ' τούς Ἀνδρίους, λέγων ὅτι ἤρχετο κομίζων δύο θεούς, Πειθώ καί Βίαν, αὐτοί δέ τοῦ ἀπήντησαν ὅτι εἶχαν δύο μεγάλους θεούς τήν Πενίαν καί τήν Ἀπορίαν καί γι' αὐτό τούς ἦταν ἀδύνατο νά τοῦ δώσουν χρήματα.

Ἕνα καλοκαῖρι στήν Ἄνδρο εἶναι ἡ ἰδεώδης διαμονή γιά κεῖνον πού θέλει νά ξεκουραστῆ, γιά κεῖνον πού θέλει ν' ἀπολαύση πραγματικά τήν ἀπόλυτη ἡσυχία μέσα σ' αὐτό τό ὡραῖο πλαίσιο τῆς φύσεως, ἡ ὁποία ὑπῆρξε σπάταλη σ' αὐτή τή γωνιά τῆς γῆς.

Ἐκκλησία τῆς Μυκόνου.

ΜΥΚΟΝΟΣ

Μιά νυφούλα πού χαϊδεύουν τά κύματα τοῦ Αἰγαίου. Τά πάντα κατάλευκα. Γραφικώτατα σπιτάκια μέ τίς μαρμάρινες σκάλες τους πού στολίζει ὁ βασιλικός, ἡ γαρυφαλιά καί τό κοράλι — πραγματικόν βασίλειον τοῦ λευκοῦ. Νομίζει κανείς ὅτι βρίσκεται σέ μιά πόλι καμωμένη ἀπό χιόνια. Ἡ χρωματιστή ποδιά τῆς χωρικῆς καί τό μαῦρο ράσο τοῦ παπᾶ κάμνουν μιάν εὐχάριστη ἀντίθεσι μέσα σ' αὐτή τήν ὀργιάζουσα λευκότητα.

Ἡ ἄφιξις τοῦ πλοίου εἶναι τό μεγάλο γεγονός πού συγκεντρώνει τούς κατοίκους στό λιμανάκι, τοῦ ὁποίου δεσπόζει ἕνας λοφίσκος μέ τούς γραφικούς ἀνεμόμυλους.

Ἡ Μύκονος εἶναι ἕνα χαριτωμένο μουσεῖο. Κάθε πενῆντα βήματα συναντᾶ κανείς καί ἕνα ἐκκλησάκι. Τά περισσότερα ἀπ' αὐτά εἶναι καί ἕνα τάμα τῶν καραβοκύρηδων, ὅταν στήν φουρτουνιασμένη θάλασσα κινδυνεύη ἡ ζωή τους. Τό ἐσωτερικό τους εἶναι συνήθους κυανοῦ χρώματος καί σέ μιά γωνιά κρέμεται τό ἀσημένιο καντῆλι πού φωτίζει μέ τό ἁπαλό του φῶς τή παλαιά εἰκόνα. Τό νησί ἔχει περίπου τρεῖς χιλιάδες κατοίκους πού περνοῦν τή ζωή των στή θάλασσα.

Τό καλοκαῖρι ἡ Μύκονος συγκεντρώνει πολλούς παραθεριστάς, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν τήν ἀνάπαυσι καί τήν ἀπόλυτη ἡσυχία μέσ' στό λευκό καί ὡραῖο γαλάζιο χρῶμα τῆς θαλάσσης.

Ἕνα μουσεῖο περιέχει κυρίως ἀγγεῖα ἀνατολίζοντα καί ἐπιτύμβια ἀνάγλυφα. Ἡ νῆσος παράγει κριθή, σῦκα, ὄσπρια, ἀλλά οἱ κάτοικοι ὡς ἐπί τό πλεῖστον ζοῦν ἀπ' τό ψάρεμα.

ΤΗΝΟΣ

Ξημέρωμα. Τό βαπόρι μπαίνει σιγά σιγά μέσ' στό λιμάνι τῆς Τήνου. Ὁ βαρύς ἦχος τῆς ἀγκύρας ἀντηχεῖ στήν ἥσυχη πρωϊνή ἀτμόσφαιρα. Μιά ἐλαφρά ὁμίχλη σκεπάζει τήν πόλι καί τά σκαρφαλωμένα χωριουδάκια στίς πλευρές τῶν λόφων. Οἱ πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου ἀντανακλοῦν ἐπάνω στό μαρμάρινο ναό τῆς Εὐαγγελίστριας πού δεσπόζει τῆς πόλεως. Τό ἐλαφρό ἀεράκι μᾶς φέρνει μιάν εὐωδία θυμιάματος καί μέ κάποια συγκίνησι θαυμάζουμε αὐτό τό ὡραῖο θέαμα.

Στή μικρή πλακόστρωτη προκυμαία ὡραῖα ξενοδοχεῖα φιλοξενοῦν τούς παραθεριστάς, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται τό καλοκαῖρι ν' ἀπολαύσουν τό δροσερό μελτεμάκι. Στή μαρμάρινη βρύση τῆς πλατείας οἱ χωριατοποῦλες γεμίζουν τίς στάμνες των. Ἡ πόλις μέ τούς καθαρούς δρομίσκους της εἶναι κτισμένη στούς πρόποδας τοῦ λόφου. Ἕνας ὡραῖος καί σύγχρονος δρόμος ὁδηγεῖ ἀπ' τήν προκυμαία στόν ναό τῆς Εὐαγγελίστριας, ὅπου βρίσκεται ἡ θαυματουργή εἰκόνα ἀνακαλυφθεῖσα τό 1823. Τήν 25 Μαρτίου καί 15 Αὐγούστου πλέον τῶν 40.000 προσκυνητῶν ἔρχονται ἀπ' ὅλα τά μέρη τῆς Ἑλλάδος. Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς γεμίζει ὁ ναός ἀπό ἀσθενεῖς καί ὁδοιπόρους πού περνοῦν τή νύχτα τους προσευχόμενοι. Μέ τό τρεμοσβύνον φῶς τῶν καντηλιῶν καί τῶν λαμπάδων ἀστράφτουν τά πολύτιμα ἀφιερώματα πού στολίζουν τή θαυματουργή εἰκόνα μέ τή γαληνιαία μορφή, πού δίδει τόσες ἐλπίδες στούς δυστυχεῖς ἀποκλήρους. Ἀνήμερα μέ πολλή ἐπισημότητα γίνεται ἡ περιφορά τῆς εἰκόνος καί στό πέρασμά της ὅλος ὁ κόσμος γονατιστός, κάμνοντας τό σταυρό του, αἰσθάνεται νά τόν διαπερνᾶ ἕνα ρῖγος. Ὑπέροχη εἰκόνα τῆς ἀκλονήτου ἑλληνικῆς πίστεως.

Α. Δ. Ι-ς

Ἡ πόλις τῆς Τήνου.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦταν ἀληθινὴ καταστροφή! Κι' ὅσο μεγάλη κι' ἂν φαίνουνταν στὰ μάτια, ἀκόμη μεγαλύτερη ἦταν γιὰ τὶς συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε.

Τάμαθα ὅλα σὲ λίγο ἀπὸ τὴ Στεφανία καὶ τὰ παιδιά. Πρὸ δέκα χρόνων ὁ πατέρας εἶχε ἀγοράσει ἐκεῖνο τὸ περιβόλι κι' εἶχε κτίσει ὁ ἴδιος τὸ σπίτι. Ἐκεῖνος ποὺ τοῦ πούλησε τὸ κτῆμα τοῦ δάνεισε τότε καὶ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράση ὅ,τι τοῦ χρειάζουνταν καὶ νὰ τὸ καλλιεργήση. Ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ ξεπλήρωνε σὲ δεκαπέντε χρόνια, μὲ δόσεις. Ὣς ἐκείνη τὴν ἐποχή, ὁ πατέρας εἶχε κατορθώσει νὰ πληρώνη κάθε χρόνο τὴ δόσι του. Κι' ἦταν ἀπαραίτητο νὰ τὸ κάνη ἔτσι τακτικά, γιατὶ ὁ δανειστής του μιὰ εὐκαιρία περίμενε, δηλαδὴ μιὰ καθυστέρησι, γιὰ νὰ τοῦ πάρη πίσω καὶ περιβόλι, καὶ σπίτι, καὶ ὑλικά, κρατῶντας μάλιστα, — τέτοια συμφωνία εἶχαν, — κι' ὅλες τὶς δόσεις ποὺ θὰ τοῦ εἶχε πληρώσει ὣς τότε.

Κι' ἡ εὐκαιρία αὐτή, γιὰ τὸν κερδοσκόπο δανειστή, ἦλθε τώρα μὲ τὸ χαλάζι.

Τί θὰ γίνουνταν;

Δὲν ἐμείναμε πολὺ σ' αὐτὴ τὴν ἀβεβαιότητα. Τὴν ἐπομένην τῆς ἡμέρας, ποὺ ὁ πατέρας χρωστοῦσε νὰ πληρώση τὴν ἑνδεκάτη χρονιάτικη δόσι του μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ λογάριαζε νὰ πάρη ἀπὸ τὴν πούλησι τῶν λουλουδιῶν, εἴδαμε νὰ μπαίνη στὸ σπίτι ἕνας κύριος μὲ μαῦρα φορέματα καὶ μὲ ὕφος καθόλου εὐγενικό. Ὁ κύριος αὐτὸς μᾶς ἔδωσε ἕνα χαρτί, ἕνα χαρτόσημο, ἀφοῦ ἔγραψε πρῶτα λίγες λέξεις σὲ μιὰ ἀράδα ποὺ εἶχε μείνει ἀδειανή.

Ἦταν δικαστικὸς κλητήρας.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔρχουνταν τόσο συχνά, ὥστε κατάντησε νὰ γνωρίση ὅλους μὲ τὰ ὀνόματά μας.

— Καλημέρα, Ρεμῆ, ἔλεγε· καλημέρα, Ἀλέξη· πῶς εἶσθε, κυρία Στεφανία;

Καὶ μᾶς ἔδινε τὸ χαρτόσημό του, γελῶντας σὰ φίλος.

— Γειά σας, παιδιά!

— Στὰ τσακίσματα!

Ὁ πατέρας δὲν ἔμενε πιὰ στὸ σπίτι· ἔφευγε τὸ πρωῒ καὶ γύριζε τὸ βράδυ. Ποῦ πήγαινε, τί ἔκανε ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ Παρίσι; Δὲν ξέρω γιατὶ δὲν μᾶς μιλοῦσε καθόλου. Ὑποθέτω ὅμως πὼς θὰ πήγαινε σὲ δικηγόρους καὶ σὲ δικαστήρια.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ μ' ἐτρόμαζε. Γιατὶ κι' ὁ Βιτάλης εἶχε πάει μιὰ φορὰ σὲ δικαστήριο καὶ ξέρουμε τὸ ἀποτέλεσμα.

Γιὰ τὸν πατέρα ὅμως, τὸ ἀποτέλεσμα ἄργησε νὰ φανῆ. Μπῆκε ὁ χειμῶνας κι' ἕνα μέρος του πέρασε χωρὶς νὰ ἰδοῦμε τίποτα. Ἐννοεῖται πὼς ἐπειδὴ δὲν μπορέσαμε νὰ διορθώσουμε τὶς σέρρες μας καὶ νὰ βάλουμε γυαλιὰ στὰ πλαίσιά μας, δὲν καλλιεργούσαμε στὸ περιβόλι παρὰ λαχανικὰ καὶ λουλούδια ποὺ δὲν ἀπαιτοῦσαν προφύλαξι. Αὐτὰ βέβαια δὲν θὰ μᾶς ἔδιναν μεγάλα κέρδη, πάντα ὅμως θὰ μᾶς ἔδιναν κάτι τι κι' ἔπειτα ἦταν μιὰ ἐργασία.

Ἕνα βράδυ, ὁ πατέρας γύρισε πιὸ λυπημένος, πιὸ τσακισμένος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

— Παιδιά, μᾶς εἶπε, τελείωσε!

Ἔκαμα νὰ φύγω, γιατὶ κατάλαβα πὼς κάτι σοβαρὸ θὰ συνέβαινε καί, ἐπειδὴ μιλοῦσε στὰ παιδιά του, ἐνόμισα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τ' ἀκούσω. Μὰ μοῦ ἔγνεψε νὰ μείνω.

— Μήπως καὶ σὺ δὲν εἶσαι δικός μας; εἶπε. Κι' ἐγνώρισες στὴ ζωή σου τὴ δυστυχία, ἂν καὶ τόσο μικρός, γιὰ νὰ καταλάβης αὐτὴ ποὺ θὰ σοῦ πῶ... Παιδιά μου, σᾶς ἀφήνω!

— Ἆ!

Ὅλα τὰ παιδιὰ μαζὶ βγάλαμε τὸ ἴδιο ἐπιφώνημα λύπης. Ἡ Λίζα ὥρμησε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της κι' ἄρχισε τὰ κλάματα.

— Ἆ, μὴ φαντασθῆτε πὼς μὲ τὴ θέλησί του ἀφήνει κανεὶς τέτοια καλὰ παιδιὰ καὶ μάλιστα μιὰ μικρούλα σὰν τὴ Λίζα!

Καὶ τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθός του.

— Ἀλλὰ καταδικάσθηκα νὰ πληρώσω καί, ἐπειδὴ δὲν ἔχω χρήματα, θὰ μᾶς τὰ πουλήσουν ἐδῶ ὅλα. Ἔπειτα, ἐπειδὴ δὲν θὰ φθάσουν γιὰ νὰ πληρωθῆ ὁ δανειστής, θὰ μὲ βάλουν στὴν φυλακή, ὅπου θὰ μείνω πέντε χρόνια. Δὲν μπορῶ, βλέπετε, νὰ πληρώσω μὲ τὰ λεπτά μου, καὶ πληρώνω μὲ τὸ σῶμα μου, μὲ τὴν ἐλευθερία μου.

Ἀρχίσαμε ὅλοι νὰ κλαῖμε.

— Ναί, εἶναι πολὺ θλιβερό, μᾶς εἶπε· μὰ ἔτσι λέει ὁ νόμος καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ βάλουμε μὲ τὸ νόμο! Πέντε χρόνια! Καὶ τί θὰ γίνετε σεῖς σ' αὐτὸ τὸ διάστημα;... Ἆ, εἶναι φοβερό!

Σώπασε λίγο καὶ ξανάρχισε:

— Μὴ νομίσετε ὅμως πὼς δὲν τὸ σκέφθηκα. Καὶ νὰ τί ἀποφάσισα, γιὰ νὰ μὴ μείνετε μονάχα, ἔρημα κι' ἀπροστάτευτα, ὅταν θὰ φυλακισθῶ.

Ἄρχισα λίγο νὰ ἐλπίζω...

— Ὁ Ρεμῆς θὰ γράψη τῆς ἀδελφῆς μου Κατερίνας Σουριώ, στὸ Δρεζύ, θὰ τῆς παραστήση τὴ θέσι μας καὶ θὰ τὴν παρακαλέση ἐκ μέρους μου νάρθῆ ἐδῶ. Κι' ἅμα ἔλθη πιὰ ἡ Κατερίνα, ποὺ ξέρει τὸν κόσμο καὶ δὲν τὰ χάνει εὔκολα, θὰ σκεφθοῦμε νὰ κάνουμε τὸ καλύτερο.

Πρώτη μου φορὰ ἔγραφα γράμμα. Κι' ἦταν μιὰ σκληρή, μιὰ ἐπώδυνη ἀρχή.

Ἂν καὶ τὰ λόγια τοῦ πατέρα ἦταν ἀόριστα, ἔκλειναν ὅμως μιὰ μικρὴ ἐλπίδα καί, στὴ φοβερὴ θέσι ποὺ βρισκόμαστε, νὰ ἐλπίζουμε ἦταν κάτι τί!

Σὰν τί ἐλπίζαμε;

Ξέρω κι' ἐγώ; Τίποτα καὶ ὅλα. Ἡ Κατερίνα θὰ ἔρχουνταν κι' ἦταν γυναῖκα ποὺ ἤξερε νὰ οἰκονομῆ τὰ πράγματα. Γιὰ παιδιὰ ἀνήξερα σὰν καὶ μᾶς, αὐτὸ ἦταν ἀρκετό.

Ὅμως δὲν ἦλθε ὅσο γρήγορα φανταζόμαστε. Πρὶν ἀπ' αὐτή, ἦλθαν οἱ χωροφύλακες μὲ τὸ δικαστικὸ κλητήρα νὰ πιάσουν τὸν πατέρα.

Ἑτοιμάζουνταν νὰ πάη στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του καί, βγαίνοντας στὸ δρόμο, τοὺς βρῆκε μπροστά του. Ἐγὼ τὸν συνώδευα καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ περικυκλωθήκαμε.

Ἡ Λίζα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της.

Ὁ Πέτρος Ἀκὲν δὲν ἐδοκίμασε νὰ τοὺς φύγη. Χλώμιασε μόνο, σὰ ν' ἀρρώστησε ξαφνικὰ καί, μὲ ἀδύνατη φωνή, τοὺς παρακάλεσε νὰ τὸν ἀφήσουν μιὰ στιγμὴ νὰ φιλήση τὰ παιδιά του.

— Μὴ λυπᾶσαι, καλέ μου ἄνθρωπε, τοῦ εἶπε ὁ δικαστικὸς κλητήρας· ἡ φυλακὴ τῶν «κρατουμένων διὰ χρέη», δὲν εἶναι τόσο φοβερὴ σὰν τὶς ἄλλες. Ἔχει κανεὶς ἐκεῖ καὶ καλὴ συντροφιά.

Μπήκαμε στὸ σπίτι, μαζὶ μὲ τοὺς χωροφύλακες. Ἐγὼ πῆγα νὰ φωνάξω τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ περιβόλι.

Ὅταν γυρίσαμε, ὁ πατέρας κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Λίζα, ποὺ ἔχυνε πύρινα δάκρυα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες τοῦ μίλησε τότε στ' αὐτί, μὰ δὲν ἄκουσα τί τοῦ εἶπε.

— Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας, ἔχεις δίκηο, πρέπει...

Καὶ σηκώθηκε ἀπότομα, ἄφησε κά-

τω τὴ Λίζα καὶ φίλησε τὴ Στεφανία, τὸν Ἀλέξη καὶ τὸν Βενιαμίν. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Λίζα, κλαίγοντας πάντα, τὸν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἐγὼ στεκόμουν σὲ μιὰ γωνιά, μὲ τὰ μάτια θαμπωμέν' ἀπ' τὰ δάκρυα. Μοῦ φώναξε:

—Ἔ, Ρεμῆ! Δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ νὰ σὲ φιλήσω; Δὲν εἶσαι παιδί μου καὶ σύ;

Ἔτρεξα κοντά του καὶ φιληθήκαμε.

— Καὶ τώρα σεῖς ὅλοι θὰ μείνετε δῶ! εἶπε ὁ πατέρας στὰ παιδιά του ἐπιτακτικά· σᾶς προστάζω.

Κι' ἀφήνοντας τὴ Λίζα στὴ Στεφανία, βγῆκε γρήγορα-γρήγορα.

Ἔκαμα νὰ βγῶ μαζί του, μὰ ἡ Στεφανία μοῦ ἔγνεψε νὰ μείνω.

— Ποῦ θὰ πήγαινα; Τί θἄκανα;

Στεκόμαστε σαστισμένοι, κλαίγαμε, καὶ κανένας δὲν εὕρισκε νὰ πῆ λέξι.

Καὶ τί νὰ λέγαμε;

Τὸ ξέραμε πὼς πάντα μιὰ μέρα θἄπιαναν τὸν πατέρα καὶ θὰ τὸν ἔβαζαν φυλακή· ἐλπίζαμε ὅμως πὼς στὸ ἀναμεταξὺ θὰ πρόφθαινε ἡ Κατερίνα, ἡ προστάτρια· μὰ νὰ ποὺ αὐτὴ δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμα.

Ἦλθε ὡς τόσο, μιὰ ὥρα ὕστερα ἀπὸ τὴ σύλληψι τοῦ πατέρα, καὶ μᾶς βρῆκε ὅλους μαζεμένους στὴν κουζίνα, νὰ κλαῖμε χωρὶς μιλιά. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ Στεφανία, ἡ δυνατή, ἡ γενναία στὸν ἀγῶνα, ποὺ μᾶς ὑποστήριζε πάντα, ἦταν τώρα τσακισμένη κι' ἀδύνατη σὰν καὶ μᾶς. Δὲν μᾶς μιλοῦσε, δὲν μᾶς ἐγκαρδίωνε, παραδομένη κι' αὐτὴ στὴ θλῖψι της, ποὺ μόλις καὶ μετὰ βίας τὴν ἔπνιγε, γιὰ νὰ παρηγορῆ κάπου-κάπου τὴ Λίζα. Ὁ πιλότος εἶχε πέσει στὴ θάλασσα καὶ μεῖς τὰ παιδιά, χωρὶς κανένα πιὰ στὸ τιμόνι, χωρὶς φάρο ποὺ νὰ μᾶς ὁδηγῆ, χωρὶς τίποτα ποὺ νὰ μᾶς φέρη στὸ λιμάνι, χωρὶς κἂν νὰ ξέρουμε ἂν ὑπῆρχε λιμάνι γιὰ μᾶς, στεκόμαστε χαμένοι στὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ τῆς ζωῆς, στὴ διάκρισι τῶν ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων, ἀνίσχυροι, ἀνίκανοι γιὰ κάθε κίνημα, γιὰ κάθε σκέψι, μὲ τὸν τρόμο στὸ νοῦ, μὲ τὴν ἀπόγνωσι στὴν καρδιά!

Ἦταν, ἀλήθεια, δυνατὴ γυναῖκα ἡ θειὰ Κατερίνα, μὲ θέλησι καὶ μὲ πρωτοβουλία. Εἶχε κάμει παραμάνα στὸ Παρίσι πέντε φορὲς σὲ διάστημα δέκα χρόνων. Ἐγνώριζε τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς καί, καθὼς ἔλεγε κι' ἡ ἴδια, ἤ ξ ε ρ ε ν ὰ τ ὰ β ο λ ε ύ η.

Μὲ μεγάλη ἀνακούφισι τὴν ἀκούσαμε νὰ μᾶς λέη πὼς θὰ τὰ βόλευε καὶ τώρα, φθάνει νὰ κάναμε ὅ,τι μᾶς ἔλεγε. Ξαναβρήκαμε τὸν ὁδηγό μας, ξανασηκωθήκαμε ὀρθοὶ στὰ πόδια μας.

Γιὰ μιὰ χωριάτισσα, χωρὶς μόρφωσι καὶ χωρὶς περιουσία, ἦταν βέβαια βαρειὰ εὐθύνη αὐτὴ ποὺ ἔπεφτε τώρα στοὺς ὤμους τῆς θειᾶς Κατερίνας: μιὰ τσούρμα ἀπὸ ὀρφανά, ποὺ τὸ μεγαλύτερο μόλις ἦταν δεκαεπτὰ χρονῶν καὶ τὸ μικρότερο βουβό. Τί νὰ τἄκανε κανεὶς τόσα παιδιά; Πῶς νὰ τ' ἀναλάβη καὶ νὰ τὰ ζήση, ὅταν κι' ὁ ἴδιος στενοχωριοῦνταν;

Ὁ πατέρας ἑνὸς ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ εἶχε βυζάξει ἡ θειὰ Κατερίνα ἦταν συμβολαιογράφος. Πῆγε καὶ τὸν συμβουλεύθηκε. Ἔτσι μαζί του, καὶ κατὰ τὶς συμβουλές του, ἀποφασίσθηκε ἡ τύχη μας. Κατόπι πῆγε καὶ συνεννοήθηκε μὲ τὸν πατέρα στὴ φυλακὴ καί, ὀκτὼ μέρες μετὰ τὸν ἐρχομό της στὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ μᾶς μιλήση πρωτήτερα, οὔτε μιὰ φορά, γιὰ τὰ διαβήματα καὶ τοὺς σκοπούς της, μᾶς ἀνακοίνωσε τὴν ἀπόφασι:

Ἐπειδὴ εἴμαστε ἀκόμα πολὺ μικροί, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ ἐργαζώμαστε μόνοι μας, καθέν' ἀπὸ τὰ παιδιὰ θὰ πήγαινε σὲ θειοὺς ἢ σὲ θειές, ποὺ δέχουνταν νὰ τὰ πάρουν.

Ἡ Λίζα στῆς θειᾶς Κατερίνας, στὸ Δρεζύ.

Ὁ Ἀλέξης σ' ἑνὸς θειοῦ, ποὺ ἦταν ἐργάτης στ' ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Βάρσης.

Ὁ Βενιαμὶν σ' ἑνὸς ἄλλου θειοῦ, ποὺ ἦταν κηπουρὸς στὸ Σαὶν-Καντέν.

Κι' ἡ Στεφανία σὲ μιᾶς θειᾶς, ποὺ ἦταν παντρεμένη στὸ παραθαλάσσιο χωριὸ Ἐσνάντη.

Ἄκουγα, περιμένοντας νἄρθῆ κι' ἡ σειρά μου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ θειὰ Κατερίνα ἔπαψε νὰ μιλᾶ, χωρὶς νὰ πῆ τίποτα καὶ γιὰ μένα, προχώρησα καὶ ρώτησα:

—Ἀμ' ἐγώ;

—Ἐσύ; Μὰ ἐσὺ δὲν εἶσαι ἀπὸ τὴν οἰκογένεια.

—Θὰ ἐργάζουμαι γιὰ σᾶς.

—Δὲν εἶσα ἀπὸ τὴν οἰκογένεια.

— Ρωτῆστε τὸν Βενιαμίν, τὸν Ἀλέξη, ἂν δὲν εἶμαι ἱκανὸς στὴ δουλειά.

— Καὶ στὸ φαΐ τὸ ἴδιο, ἔ;

— Μὰ ναί, εἶναι ἀπὸ τὴν οἰκογένεια! εἶπαν ὅλοι. Καὶ δουλεύει καλά...

— Χωρὶς νὰ τρώη καὶ πολύ, ἐπρόσθεσε ἡ Στεφανία.

Ἡ Λίζα προχώρησε κι' ἕνωσε τὰ χέρια της μπροστὰ στὴ θειὰ Κατερίνα, σὲ μιὰ βουβὴ ἱκεσία, μὰ πιὸ εὔγλωττη παρ' ἂν τὴν ἔκανε μὲ λόγια.

— Καταλαβαίνω, μικρούλα μου, εἶπε ἡ θειὰ Κατερίνα, θέλεις νὰ τὸν πάρουμε μαζί μας, ἔ; Μὰ στὴ ζωή, βλέπεις, δὲν κάνει κανεὶς ὅ,τι θέλει. Ἐσὺ εἶσαι ἀνεψιά μου κι' ὅταν πᾶμε στὸ σπίτι, ἂν ὁ ἄντρας μου στραβομουτσουνιάση ποὺ θὰ σὲ ἰδῆ στὸ τραπέζι, δὲν θἄχω παρὰ νὰ τοῦ πῶ ἕνα λόγο: «Εἶναι ἀπὸ τὴν οἰκογένεια· ποιὸς ἤθελες νὰ τὴν λυπηθῆ καὶ νὰ τὴν περιμαζέψη, παρὰ ἐμεῖς;». Τὸ ἴδιο θὰ λέγανε κι' οἱ ἄλλοι συγγενεῖς, ὁ θειὸς στὸ Σαὶν-Καντέν, ὁ θειὸς στὴ Βάρση, ἡ θειὰ στὴν Ἐσνάντη. Παίρνει κανεὶς τοὺς δικούς του, ὄχι ὅμως καὶ τοὺς ξένους. Τὸ ψωμὶ μόλις φθάνει γιὰ τὴν οἰκογένεια, γιὰ τοὺς ξένους δὲν περισσεύει οὔτε ψίχουλο.

Κατάλαβα πὼς δὲν εἶχα νὰ πῶ καὶ νὰ κάμω τίποτα. Ἡ θειὰ Κατερίνα ἔλεγε ἀλήθεια. Δὲν ἤμουν «ἀπὸ τὴν οἰκογένεια». Δὲν εἶχα δικαίωμα σὲ τίποτα· ἂν ζητοῦσα, θὰ ζητιάνευα. Καὶ ὅμως, τί περισσότερο θὰ τοὺς ἀγαποῦσα, ἂν ἤμουν ἀπὸ τὴν οἰκογένειά τους; Ὁ Ἀλέξης, ὁ Βενιαμὶν δὲν ἦταν ἀδελφοί μου; Ἡ Στεφανία, ἡ Λίζα, δὲν ἦταν ἀδελφές μου;...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΚΥΝΙΚΑ ΚΑΥΜΑΤΑ

Τὴν περίοδο αὐτὴ ποὺ ἐπικρατοῦν οἱ μεγάλες ζέστες λέγομεν συχνὰ τὰς λέξεις «κυνικὰ καύματα» διὰ νὰ ἐκδηλώσωμεν ὅτι αὐτὴν τὴν περίοδον ἔχομεν τοὺς μεγαλυτέρους καύσωνας.

Ἡ περίοδος αὐτὴ τῶν κυνικῶν καυμάτων περιλαμβάνεται μεταξὺ τ ῆ ς 22ας Ἰουλίου καὶ 23ης Αὐγούστου καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἑξῆς λόγον: Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους κατὰ τὴν μεταξὺ Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου περίοδον ὁ Ἥλιος εὑρίσκετο εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κυνός, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστόν, εἶναι ἀστερισμὸς τοῦ Νοτίου ἡμισφαιρίου καὶ περιλαμβάνει περὶ τοὺς ἑβδομήκοντα ἀστέρας ὁρατοὺς διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν ἐξέχουσαν θέσιν κατέχει ὁ α τοῦ Κυνός, ὁ καλούμενος Σ ε ί ρ ι ο ς, ποὺ εἶναι ὄχι ἁπλῶς ἀστὴρ πρώτου μεγέθους, ἀλλὰ ὁ λαμπρότερος ἐκ τῶν ἀπλανῶν ὁλοκλήρου τοῦ οὐρανοῦ. Οὗτος μάλιστα εἶναι καὶ διπλοῦς ἀστήρ.

Μεταξὺ λοιπὸν 22 Ἰουλίου καὶ 23 Αὐγούστου ὁ Ἥλιος ἀνέτελλε καὶ ἔδυε μαζὶ μὲ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κυνὸς καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἔχομεν τὰς θερμοτέρας ἡμέρας τοῦ ἔτους, ποὺ σημειοῦνται τὰ διάφορα καύματα, τὰ καύματα ταῦτα ὠνομάσθησαν κ υ ν ι κ ὰ κ α ύ μ α τ α.

Ἔκτοτε ὅμως, λόγῳ τοῦ φαινομένου τῆς μεταπτώσεως οἱ διάφοροι ἀστερισμοὶ βγῆκαν ἀπὸ τὰ ὁμόνυμα ζῴδιά των καὶ τὰ πράγματα ἤλλαξαν. Ἢ μᾶλλον τὰ πράγματα ἔμειναν ὅπως εἶχαν καὶ οἱ ὀνομασίες ἤλλαξαν.

Πάντως οἱ θερμότερες ἡμέρες τοῦ θέρους συμπίπτουν μὲ τὴν προαναφερθεῖσαν περίοδον, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται καὶ τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ἐμφανίσεως ὑψηλῶν θερμοκρασιῶν καὶ εἰς ἄλλας ἡμέρας τοῦ ἔτους. Ὁ γενικὸς κανὼν εἶναι βέβαια αὐτὸς ποὺ ἀνωτέρω εἴπομεν. Ἡ ὀνομασία ἔχει καθαρῶς συμβατικὸν χαρακτῆρα καὶ ἐν τῇ παρόδῳ τῶν αἰώνων θὰ συμπέσῃ πάλιν τὸ ζῴδιον τοῦ Κυνὸς μὲ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κυνός. Αὐτὸ θὰ γίνῃ ἔπειτα ἀπὸ 23.000 χρόνια!

Σείριος

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΠΙΤΙ
ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΟ

Α΄.

Πώς ήτανε τὰ σπίτια ποὺ κατοικοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας; Μοιάζανε ἆρά γε μὲ αὐτὰ ποὺ κατοικοῦμε ἐμεῖς σήμερα; Δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ ποῦμε πῶς ἦσαν ἀπαράλλαχτα μὲ τὰ σημερινὰ ἀφοῦ τὰ ἤθη καὶ ἡ θρησκεία τῶν ἀρχαίων προγόνων μας ἦσαν τόσο διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ δικά μας. Τὸ σπίτι εἶναι καθρέφτης κάθε ἐκδηλώσεως τῆς ζωῆς μας, τῶν ἠθῶν μας, τοῦ αἰσθήματός μας καὶ τῆς τέχνης μας.

Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς μποροῦμε νὰ μάθωμε χίλιες δυὸ λεπτομέρειες σχετικῶς μὲ τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τῶν ἀρχαίων μὲ τὴν διακόσμησι καὶ τὴν διαρρύθμισι τῶν σπιτιῶν τους, ποὺ ἀνταποκρίνονταν στοὺς ὅρους τῆς διαβιώσεώς των καὶ στὴν αἰσθητικὴ τους ἀντίληψι.

Ἡ ἀλλαγὴ τῶν ὅρων αὐτῶν καθὼς καὶ ἡ χρησιμοποίησις νέων οἰκοδομικῶν ὑλῶν διεμόρφωσε τὸ σύγχρονο μοντέρνο σπίτι ποὺ εἶναι τόσο διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο.

Γι' αὐτὸ μονάχα στὰ σπίτια τῆς παραδόσεως, τὰ λαϊκὰ ἑλληνικὰ σπίτια, μποροῦσε ν' ἀνακαλύψουμε ζωντανὰ τὰ ἴχνη τοῦ ἀρχαίου τύπου, ὅπως τὸν διεμόρφωσε ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη.

Σ' αὐτὰ μποροῦμε νὰ βροῦμε τὸ πανάρχαιο κάλλος καὶ τὸ μέτρον, γιατὶ ἡ οὐσία τους καὶ ἡ ἀποστολή τους ἔμεινε πάντα ἡ ἴδια.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι οἱ ἀρχαῖες πολιτεῖες ἦτανε πολὺ διαφορετικὲς ἀπὸ τὶς σημερινές. Ὅλα τὰ σημερινά μας σπίτια ἔχουν τὴν πρόσοψί τους στὸ δρόμο, ἔχουν μεγάλα παράθυρα, καὶ ἐπικοινωνοῦν συνεχῶς μὲ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἀντιθέτως τὰ ἀρχαῖα, ἤτανε συγκεντρωμένα γύρω σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ αὐλή, συχνὰ μὲ περιστύλιον, ὅπου ἐξελίσσετο ὅλη ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ μόνον ἀπὸ αὐτὴν τὴν αὐλὴ ἐφωτίζοντο τὰ δωμάτια.

Τὰ ἤθη τῶν ἀρχαίων ἐπέβαλλαν στοὺς ἄνδρες νὰ ζοῦν χωριστὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες· γιὰ τοῦτο καὶ τὰ σπίτια τους χωριζόντουσαν σὲ δυὸ κύρια τμήματα.

Τὸ δῶμα ἦτανε τὸ ἀνδρικὸ διαμέρισμα, καὶ ὁ θάλαμος τὸ γυναικεῖον. Ὅσο γιὰ τὴν αὐλή, αὐτὴ ἀποτελοῦσε κατ' οὐσίαν τὸ τρίτο τμῆμα τῆς ἀρχαίας κατοικίας. Στὸ δῶμα ὑπῆρχε τὸ διαμέρισμα τῆς ὑποδοχῆς καθὼς καὶ τὸ ἱερὸ (ἐπειδὴ τὰ πρωτόγονα σπίτια ἦτανε μαζὶ κι' ἐκκλησίες), γι' αὐτὸ ἡ λέξις δῶμα κατήντησε νὰ ἐκφράζη ἀργότερα καὶ τὴν κατοικία τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν διαβάζουμε τὸν Ὅμηρο καὶ προσέχουμε καλὰ πῶς περιγράφει τὰ σπίτια τῶν διαφόρων πρωταγωνιστῶν του, θὰ δοῦμε ὅτι αὐτὰ ἦτανε ἁπλᾶ σὰν χωριατόσπιτα καὶ μάλιστα στὴν αὐλή τους ὑπῆρχαν διάφορα κατοικίδια ζῶα. Ἀλλ' ὁ Ὅμηρος μᾶς περιγράφει ἐπίσης καὶ παλάτια πλούσια καὶ ὡραῖα σὰν ἐκεῖνο τοῦ Ἀλκινόου.

Ἐπίσης τὰ σπίτια τῆς Κρήτης— ὅπως μαρτυροῦν τὰ ἐρείπια τῶν παλατιῶν τῆς Κνωσοῦ καὶ τῆς Φαιστοῦ— ἦτανε ὑπέροχα. Φαντασθῆτε ὅτι ἡ αἴθουσα τοῦ θρόνου περιστοιχιζόταν ἀπὸ ἄπειρες ἄλλες αἴθουσες καὶ στὴν κεντρικὴ αὐλὴ ἐπίσης ὑπῆρχαν δώματα καθ' ὅλα ἄνετα καὶ τακτοποιημένα.

Κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀκμῆς των οἱ Ἕλληνες ἤρχισαν νὰ κτίζουν λαμπρότατα καὶ ὑπέροχα μνημεῖα, ἐνῷ τὰ ἰδιωτικὰ σπίτια ἁπλοποιοῦντο ὅλο καὶ πιὸ πολύ. Πάντως βλέπουμε ὅτι δὲν ἔφυγαν ἀπὸ τὴ θεμελιώδη βάσι τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως. Τὸ σπίτι τῆς κλασσικῆς περιόδου ἦτανε μονόροφο, εἶχε ὅμως ἕνα ὑπερῷον ὅπου μένανε οἱ δοῦλοι, εἶχε τὸν ἀνδρωνίτη, τὸ γυναικεῖον, τὸν ξενῶνα καὶ τὴν αὐλή.

* * *

Αὐτὸ ποὺ χαρακτηρίζει τὸ πρωτόγονο σπίτι εἶναι τὸ ὅτι ἡ πρακτικὴ καὶ ἡ διακοσμητικὴ οἰκονομία συνεργάζονται ὥστε νὰ ἀποτελοῦν ἕνα ἁρμονικὸ δεσμό. Οἱ σκάλες, τὰ παράθυρα, ὅλα αὐτὰ βγῆκαν ἀπὸ μιὰ ἀνάγκη ποὺ ἔχει διπλὸ σκοπό. Νὰ προσφέρη τὸ χρήσιμο καὶ νὰ παρουσιάζη τὸ σύνολον συμμετρικά.

Αὐτὴ τὴ διπλῆ οἰκονομία τὴ διακρίνομε ἐπίσης καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ, ὅπως τὸ βλέπουμε στὸ χωρισμὸ τοῦ μοναδικοῦ χώρου σὲ διαφόρους χώρους καθὼς καὶ στὸ κάθε ἔπιπλο ποὺ χρησιμεύει μαζὶ γιὰ πολλὲς ἀνάγκες ὅπως λ. χ. τὴν κασέλλα ποὺ εἶναι συρτάρι καὶ καναπὲς μαζί.

Τὸ σημερινὸ πρωτόγονο σπίτι χωρίζεται σὲ δύο κύρια τμήματα. Τὄνα τὸ λένε μεγάλο σπίτι (ὅπως οἱ ἀρχαῖοι λέγανε μέγας οἶκος), τἄλλο μικρὸ σπίτι. Τὸ μεγάλο τὄχουν γιὰ τὶς γιορτὲς καὶ τὸ μικρὸ γιὰ τὴν καθημερινὴ χρῆσι.

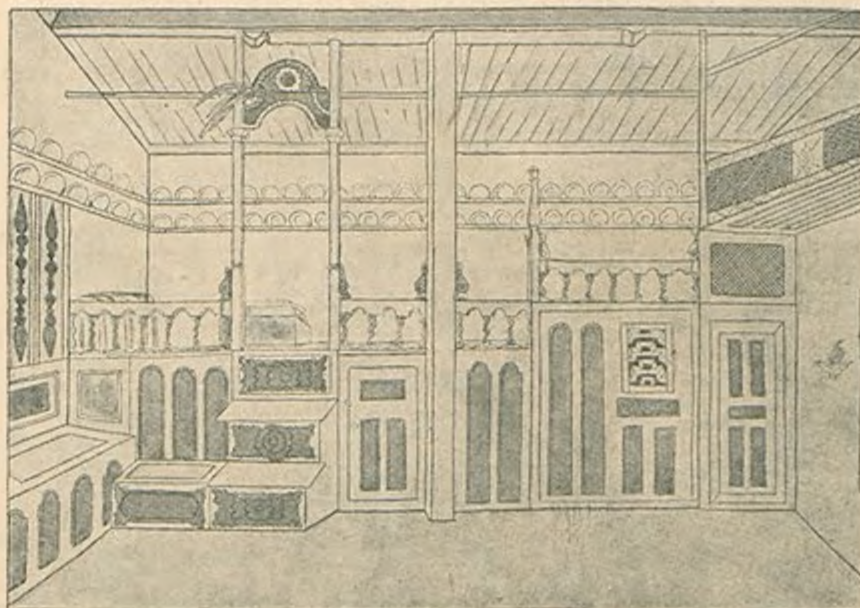
Οἱ συνήθειες τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅμοιες μὲ τὶς συνήθειες τῆς φύσεως ποὺ ἀλλάζουν συνεχῶς καὶ ἀνανεώνονται. Λόγου χάριν ὅταν εἶναι λιακάδα δὲν παρατηρήσατε ποτέ σας ὅτι τὰ χρώματα στὴ φύσι λάμπουν μὲ καινούργια ὀμορφιά;

Καὶ σὲ κάθε ἐποχὴ τοῦ χρόνου μήπως δὲν ἀλλάζουν ὄψι τὰ περιβάλλοντα; Κάποτε τὰ δένδρα εἶναι πλουσιοστόλιστα μὲ καινούργια φύλλα σὰν νὰ ντύθηκαν μὲ καινούργια ροῦχα καὶ κάποτε εἶναι γυμνὰ καὶ σκεπασμένα μὲ χιόνι σὰν νὰ κρυώνουν καὶ φοροῦν γοῦνες.

Τὸ ἴδιο καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει σὲ παρακαταθήκη τὸ γιορτινὸ καὶ τὸ καθημερινό του ἀντικείμενο.

Τὰ καρυδένια ἔπιπλα τῶν λαϊκῶν αὐτῶν σπιτιῶν εἶναι σκαλισμένα μὲ ὡραῖα κοσμήματα, φτιαγμένα μὲ σπάνια διακοσμητικὴ ἀντίληψι καὶ μὲ μεγάλη ὑπομονὴ τοῦ νησιώτου τεχνίτη. Παριστάνουν συνήθως εἴτε γεωμετρικὰ σχήματα, εἴτε φυτά, εἴτε ζῶα. Εἶναι τὰ στολίδια τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ταιριάζουν μὲ τὰ χρώματα τῶν ὑφαντῶν καὶ τῶν κεντημάτων τοῦ σπιτιοῦ. Ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ διάφορα φροῦτα ποὺ στολίζουν τὰ σπίτια αὐτά, ὡς λ.χ. κυδώνια, ρόδια, ποὺ λὲς καὶ τὰ συνηθίζουν ἀπὸ τὴν παναρχαίαν ἐποχή.

Ι. Κ.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ.

Ὁμὰς Φαλαγγιτῶν Λευκῶνος Σερρῶν

Φαλαγγῖται Σπάρτης φωτογραφούμενοι μετὰ τοῦ Νομάρχου Λακωνίας κ. Παπαγιαννάκου

1) Φαλαγγίτι
πάνισσαι τ
καδᾶ.

2) Ἡ Α. Β. Υ
Παῦλος κα
Πριγκήπισ
φωτογραφ
σῳ Φαλαγ
Σου Μητρο
της καὶ τ
Λακωνίας.

3) Παρέλασις
ξουρίου.

4) Ε.Ο.Ν. Πα
γίτισσαι μ
οικητρίας

5) Φαλαγγίτι
Σκάλας Λ

σσαι καὶ Σκα-
άγματος Λαγ-

. Ὁ Διάδοχος
αὶ ἡ Α. Β. Υ. ἡ
σσα Φρειδερίκη
ούμενοι ἐν μέ-
γιτῶν μετὰ τοῦ
οπολίτου Σπάρ-
τοῦ Νομάρχου

Φάλαγγος Λη-

γγαίου. Φαλαγ-
ετὰ τῆς Ὑποδι-
τῶν.

σσαι Ε. Ο. Ν.
ακωνίας.

Τὰ σκαπανάκια μας

ΤΑ ΑΗΤΟΠΟΥΛΑ ΠΟΥ ΘΑ ΠΕΤΑ-ΞΟΥΝ ΑΥΡΙΟ

1

2

3

4

5

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ:

1) Εὐθύμ. Λοΐζος, Καλλιθέα.
2) Εἰρήνη Χατζοπούλου, Ἀθηνῶν.
3) Γ. Γεωρ. Νικολαράκης, Ἱεράπετρα (Κρήτης).
4) Δημήτριος Χρυσοχόος, Ἀθηνῶν.
5) Κυβέλη Ἀγγ. Μεταξᾶ Ἀθηνῶν.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

(Ἡ ὑγιεινὴ καὶ ἡ τεχνική του)

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἀρχίζει κάθε χρόνο ἡ κυνηγετικὴ περίοδος... Χιλιάδες ἐπαγγελματιῶν καὶ ἐρασιτεχνῶν νεμρὼδ ἔχουν ἑτοιμάσει τὴν... πολεμικὴ τους ἐξάρτυσι, ἕτοιμοι νὰ ἐξορμήσουν.

Κάθε πρᾶγμα ὅμως, καὶ πολὺ περισσότερον βεβαίως τὸ κυνῆγι, ἔχει καὶ τὴν τέχνη του.

Τὸ κυνῆγι εἶναι ἰδιαιτέρως μιὰ πραγματικὴ «ἐπιστήμη» ποὺ μαθαίνεται δύσκολα καὶ μάλιστα στὰ...πεδία τῆς μάχης τῶν κυνηγετικῶν ἐκστρατειῶν.

Δὲν ἀρκοῦν λοιπὸν ἕνα τουφέκι, φυσίγγια καὶ ἕνα ἢ δυὸ σκυλιὰ γιὰ νὰ γίνετε ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη... κυνηγός.

Χρειάζονται εἰδικὲς «γνώσεις», ποὺ σᾶς τὶς παραθέτομε ἐδῶ καὶ ποὺ εὐχόμεθα νὰ μὴν μετανοήσετε κάποτε πικρὰ ἂν δὲν τὶς ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας καὶ ξεκινᾶτε, τελείως ἀδαὴς καὶ ἀπληροφόρητος, μέσα στὰ κατσάβραχα γιὰ νὰ κυνηγήσετε.

Ἡ ὑγιεινὴ τοῦ κυνηγοῦ

Τὸ κυνῆγι γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τὰς χειροτέρας τῶν περιστάσεων...

Θὰ πρέπη δηλ. ὁ κυνηγὸς νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὰ χαράματα, νὰ κακοπαθήση στὸ κρύο, στὰ χιόνια, στὶς βροχὲς πολλὲς φορές, ἢ καὶ μέσα στὸ λιοπύρι γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὸ σκοπό του.

Ὅταν πρόκειται νὰ πάη κανεὶς στὸ κυνῆγι πρέπει ἀφ' ἑσπέρας νὰ κοιμηθῆ ἐνωρὶς μὲ ἐλαφρὸ στομάχι γιὰ νὰ εἶναι τὸ πρωΐ φρέσκος καὶ εὐκίνητος.

Τὸ πρωΐ μὲ τὸ ξύπνημα μιὰ ψυχρολουσία, ἂν ὄχι γενική, τοὐλάχιστον τοῦ κεφαλιοῦ, τονώνει τὰ νεῦρα καὶ δίνει εὐδιαθεσία.

Βέβαια στὸ δίχτυ σας θάχετε τὰ τρόφιμα, ἀλλὰ ὁ κυνηγὸς εἶναι λιτὸς καὶ δὲν βαρύνει ποτὲ τὸ στομάχι του.

Μακρυὰ ἀπὸ οἰνοπνευματώδη ποὺ δίνουν μὲν στιγμιαία εὐδιαθεσία, ἀλλὰ σᾶς «κόβουν» ἕνα τέταρτο ἀργότερα καὶ σᾶς κάνουν πτώματα.

Ἐπίσης ἀπαγορεύεται τὸ νερὸ ὅσο διαρκεῖ τὸ κυνῆγι. Τὸ νερὸ—ὅσο κι' ἂν σᾶς φανῆ παράξενο αὐτὸ—δίνει δίψα.

Προτιμότερο εἶναι νάχετε στὸ παγοῦρι σας ἕνα εἶδος ἀραιωμένου καὶ πολὺ ζαχαρωμένου καφέ.

Τὰ ροῦχα καὶ τὰ παπούτσια

Τὰ ροῦχα τοῦ κυνηγοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρὰ κι' εὐρύχωρα.

Ὅσοι ἔχουν τὰ μέσα προτιμοῦν τὴν εἰδικὴ κυνηγετικὴ μπλοῦζα μὲ πολλὲς τσέπες καὶ εὐρύχωρη ποὺ γίνεται σὲ χρῶμα καστανὸ ἢ χακὶ γιὰ νὰ μὴν τρομάζουν τὰ θηράματα καὶ ἀπὸ λινὸ τὸ καλοκαίρι καὶ ἀδιάβροχο τὸν χειμῶνα. Κάτω ἀπὸ τὴν μπλοῦζα εἶνε ἀπαραίτητη μιὰ φανελλίτσα ἀνάλογη μὲ τὴν ἐποχὴ καὶ τὸν καιρό.

Τὸ πανταλόνι πρέπει νἆναι πάντοτε ἀπὸ στερεὸ ὕφασμα γιὰ νὰ μὴν σχίζεται.

Τὰ παπούτσια τοῦ κυνηγοῦ παίζουν μεγάλον ρόλον στὴν ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς. Πρέπει νἆναι στερεὰ καὶ εὐρύχωρα καὶ ὁλόκληρα ἀπαραιτήτως (ποτὲ γόβες) διότι ἀλλοιῶς ὁ κυνηγὸς θὰ καταπληγιάση τὰ πόδια του στὰ ἀνώμαλα μέρη τοῦ ἐδάφους.

Ἀπαραίτητες ἐπίσης εἶναι οἱ πέτσινες γκέτες ποὺ προφυλάσσουν τὰ πόδια ἀπὸ τ' ἀγκάθια, τὶς πέτρες καὶ τὰ φίδια, ἀκόμη δὲ καλλίτερα εἶναι τὰ στιβάλια.

Γιὰ νὰ μὴν πληγιάζουν ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία τὰ πόδια εἶναι ἀπαραίτητες οἱ μάλλινες κάλτσες.

Τὰ ἀτυχήματα

Πολλὰ μπορεῖ νὰ πάθη στὸ κυνῆγι καὶ ὁ πιὸ προσεκτικὸς κυνηγός.

Ἀπαραίτητο λοιπὸν εἶναι νὰ γνωρίζη τὶς εἰδικὲς κυνηγετικὲς πρῶτες βοήθειες:

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πληγὲς δι' ὅπλου ὅπου ὁ ἰατρὸς εἶναι ἀπαραίτητος, ὁ κυνηγὸς θὰ πάθη πρῶτα-πρῶτα μώλωπες ἀπὸ πέσιμο καὶ στραμπουλίγματα.

Καὶ στὰ δυὸ ἐλαφρὸς πρόχειρος ἐπίδεσμος, λίγο τρίψιμο μὲ τὸ χέρι καὶ ξεκούρασμα ἀρκεῖ.

Σὲ περίπτωσι ἐξαρθρώσεως καὶ κατάγματος ὁ κυνηγὸς πρέπει νὰ ἀκινητήση καὶ νὰ ζητήση βοήθεια.

Γιὰ μικρὲς πληγὲς χρειάζεται ἀπολύμανσις καὶ ἐπίδεσμος. Σὲ περίπτωσι ποὺ κάποιος θὰ σᾶς «σκαγιώση» πρέπει νὰ σπεύσετε ἂν δὲν ἔχετε πληγωθῆ σοβαρά, νὰ φροντίσετε νὰ βγάλετε τὰ σκάγια ἀπὸ τὸ δέρμα σας.

Ὑπάρχει γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ εἰδικὸ ἐργαλεῖο ποὺ λέγεται «αὐλακωτὴ μήλη» μὲ τὸ ὁποῖον μπορεῖτε μόνος σας καὶ μὲ λίγο ψυχικὸ σθένος νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὰ ξώπετσα σκάγια. Τότε βέβαια σᾶς χρειάζεται καὶ λίγο σουμπλιμὲ γιὰ τὴν ἀπολύμανσι.

Τὰ δαγκώματα φιδιῶν δηλητηριωδῶν (στὴν Ἑλλάδα εἶναι μόνον ἡ ὀχιὰ καὶ ἡ ἀσπὶς καὶ ἕνα μικρὸ φιδάκι ποὺ λέγεται «ἀντήλιος») πρέπει νὰ ἐξουδετερωθοῦν μὲ ἄνοιγμα τῆς πληγῆς μὲ μαχαίρι καὶ μὲ πλύσιμο μὲ ὑπερμαγγανικὸ κάλι ποὺ πρέπει ἀπαραιτήτως νάχετε μαζί σας στὸ κυνῆγι.

Στὸν παθόντα δίδεται ἔπειτα κατὰ δόσεις κονιὰκ ἢ ρακί.

Γιὰ σκορπιούς, σφῆκες ἢ μέλισσες ἀρκεῖ λίγη ἀμωνία καὶ ἀφαίρεσις τοῦ «κέντρου».

Εἰς ἀναζήτησιν θηράματος

Μὲ αὐτὴν τὴν προετοιμασίαν καὶ αὐτὲς τὶς ἀπαραίτητες γνώσεις εἴμεθα ἕτοιμοι γιὰ νὰ ἀναζητήσωμεν τὰ κυνηγετικά μας... θηράματα.

Κατὰ τρεῖς τρόπους θὰ κυνηγήσουμε.:

Ἢ θὰ στήσουμε καρτέρι καὶ θὰ περιμένουμε νὰ τουφεκίσουμε τὰ περαστικὰ θηράματα, ἢ μὲ παγάνα, νὰ φροντίσουμε δηλ. νὰ προσελκύσουμε πρὸς τὸ μέρος μας μὲ πᾶν μέσον καὶ μὲ τὴν βοήθεια καὶ ἄλλων τὰ θηράματα ἢ νὰ τὰ κυνηγήσουμε κατὰ πόδας μαζὶ μὲ τὸ σκύλο μας ποὺ θὰ μᾶς τὰ ξετρυπώση.

Τὸ καρτέρι στήνεται σὲ μέρη ποὺ παρατηροῦνται περάσματα, στὰ μέρη ποὺ βρίσκονται τροφὲς ἢ στὸ νερὸ ὅπου κατεβαίνουν τὰ θηράματα γιὰ νὰ ξεδιψάσουν.

Ἔτσι σκοτώνονται τὰ τρυγόνια ἀπὸ τὴν ἄνοιξι ὡς τὸ φθινόπωρο, οἱ συκοφάγοι, τὰ συκοπούλια καὶ οἱ σιταρήθρες ποὺ προσελκύονται μάλιστα καὶ μὲ ἕνα εἰδικὸ ὄργανο τὸν «Καθρέπτη» καὶ τουφεκίζονται κατὰ δεκάδες. Ὁ «Καθρέπτης» εἶναι ἕνα ξύλινο Τ μὲ καθρέπτες μικροὺς γύρω του ποὺ φεγγοβολοῦν καὶ μαζεύουν τὶς σιταρήθρες.

Ἡ «παγάνα» προϋποθέτει διοργάνωσι καὶ κυνῆγι γιὰ μεγάλα ζῶα (ἀγριογούρουνα, ἐλάφια, ζαρκάδια).

Ὁ τρίτος τρόπος εἶναι τὸ καθαυτὸ κυνῆγι μὲ τὰ πολλὰ θέλγητρα καὶ τὸ ἀθλητικὸ πνεῦμα. Γίνεται πάντοτε μὲ σκύλον.

Ἔτσι κυνηγιοῦνται τὸ μὲν φθινόπωρον τὰ ὀρτύκια, τὸν δὲ χειμῶνα οἱ μπεκάτσες, τὰ μπεκατσόνια καὶ οἱ πέρδικες.

Τὰ ὀρτύκια ὅπως καὶ τὰ τρυγόνια ὡς γνωστὸν εἶναι ἀποδημητικὰ καὶ «περνοῦν» ἀπὸ ἐδῶ δυὸ φορὲς τὸ χρόνο τὸν Αὔγουστο — Σεπτέμβριο καὶ τὴν ἄνοιξι.

Γιὰ τὸ «κυνῆγι» τους χρειάζεται ἑτοιμότης καὶ ἀταραξία, νὰ μὴν ξαφνιάζεται ὁ κυνηγὸς καὶ τουφεκᾶ στὸν βρόντο.

Ι. Ἀντ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Στὰ σπάνια αὐτὰ διαλείμματα ὁ ὁρίζοντας φωτιζόταν μιὰ στιγμή, πάντα ἔρημος. Κανένα κῦμα δὲν σηκωνόταν στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Μόνο τὸ κανονικὸ καὶ μονότονο λίκνισμα τῆς φουσκοθαλασσιᾶς. Καμμιὰ πνοὴ ἐπάνω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπέραντη ὠκεανικὴ πεδιάδα, οὔτε κὰν ἡ χλιαρὴ ἐκείνη τοῦ βροχόκαιρου. Μὰ τόσος ἡλεκτρισμὸς ἦταν συσσωρευμένος στὴν ἀτμόσφαιρα, ὥστε πύρινες γλῶσσες σχηματιζόνταν στὰ ξάρτια τῆς βάρκας. Ἂν κι' ὁ ἥλιος εἶχε δύσει ἐδῶ καὶ πέντε ὧρες, ἡ πνιγερὴ ζέστη τῆς ἡμέρας διατηροῦνταν σ' ὅλη της τὴν ἔντασι.

Δυὸ ἄνδρες μιλοῦσαν σιγανόφωνα στὴν πρύμη μιᾶς μεγάλης βάρκας, ποὺ εἶχε κατάστρωμα μόνο ὡς τὴ βάσι τοῦ καταρτιοῦ της. Τὸ μεγάλο της πανὶ κι' ὁ φλόκος κτυπιῶνταν στὸ μονότονο σκαμπανέβασμα.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, κρατῶντας τὸ δοιάκι στὴ μασχάλη του, προσπαθοῦσε ν' ἀποφεύγη τ' ἀπότομα τινάγματα τῆς βάρκας. Ἦταν καμμιὰ σαρανταριὰ χρονῶν ἄνθρωπος, κοντόχοντρος καὶ στιβαρός, μὲ σιδερένιο κορμί, ποὺ οὔτε κόπος τὸ ἔπιανε ποτὲ οὔτε ἀποθάρρυνσι. Ὁ θαλασσινὸς αὐτὸς ἦταν Ἄγγλος καὶ λεγόταν Τζὼν Μπλόκ.

Ὁ ἄλλος, πολὺ νεώτερος, δεκαοκτὼ χρονῶν τὸ πολύ, δὲν φαινόταν γιὰ θαλασσινός.

Στὸ βάθος τῆς βάρκας, κάτω ἀπ' τὸ κάσσαρο κι' ἀπὸ τοὺς πάγκους, μὴ ἔχοντας πιὰ τὴ δύναμι νὰ κωπηλατοῦν, ἦταν ξαπλωμένοι κάμποσοι ἄνθρωποι. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς βρισκόταν κι' ἕνα παιδάκι πέντε χρονῶν, — ἕνα δυστυχισμένο παιδάκι, ποὺ τὰ κλάματά του ἀντηχοῦσαν ἀκατάπαυτα, ἐνῷ ἡ μητέρα του τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ τὸ μερώση μὲ γλυκόλογα καὶ μὲ φιλιά.

Μπρὸς ἀπὸ τὸ κατάρτι, στὸ κάσσαρο, δυὸ ἄνθρωποι, ἀκίνητοι, σιωπηλοί, χειροπιασμένοι, ἀφηνόνταν στὶς πιὸ θλιβερὲς σκέψεις, καὶ τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο βαθύ, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ βλέπουνται παρὰ στὴ λάμψι τῶν ἀστραπῶν.

Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς βάρκας σηκωνόταν κάπου - κάπου κανένα κεφάλι κι' ἀμέσως ξανάπεφτε.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, νὰ τί ἔλεγε ὁ ναύκληρος Μπλὸκ στὸ νέο, ποὺ ἦταν ξαπλωμένος δίπλα του:

— Ὄχι, ὄχι... Κύτταξα τὸν ὁρίζοντα στὸ ἡλιοβασίλεμα... Δὲν φαινόταν καμμιὰ στεριὰ καὶ κανένα πανὶ στὴ θάλασσα... Μὰ ὅ,τι δὲν εἶδα σήμερα, μπορεῖ ἐξαίρετα νὰ τὸ ἰδῶ αὔριο...

— Εἶναι ἀνάγκη ὅμως, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ σύντροφός του, ν' ἀράξουμε σὲ κανένα μέρος, πρὶν περάσουν σαρανταοκτὼ ὧρες, γιατὶ ἀλλοιώτικα θὰ πεθάνουμε ὅλοι!...

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, εἶναι ἀνάγκη νὰ παρουσιασθῆ καμμιὰ στεριά, εἶπε ὁ Τζὼν Μπλόκ. Τὸ κάτω - κάτω, γιατὶ ἄλλο ἔγιναν τὰ νησιὰ κι' οἱ στεριές, παρὰ γιὰ νὰ δίνουν ἄσυλο στοὺς καλοὺς ἀνθρώπους; Πάντα στὸ τέλος κάπου θ' ἀράξη κανείς!

— Φθάνει μόνο νὰ μᾶς βοηθήση ὁ ἀέρας...

— Μὰ κι' αὐτὸς γι' αὐτὸ ἐφευρέθηκε, ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν Μπλόκ. Σήμερα, δυστυχῶς, εἶχε δουλειὰ ἀλλοῦ.... στὸν Ἀτλαντικό, στὸν Εἰρηνικό, ποιὸς ξέρει... γιατὶ δὲ φύσηξε οὔτε γιὰ νὰ γεμίση τὴ σκούφια μου!.... Προτιμότερη θἆταν μιὰ καλὴ τρικυμία ποὺ θὰ μᾶς ἔρριχνε σὲ μιὰ καλὴ ἀκρογιαλιά...

— Ἢ ποὺ θὰ μᾶς βούλιαζε, Μπλόκ!

— Ἄ, ὄχι αὐτό! Θὰ ἦταν ἡ χειρότερη λύσι ἀπ' ὅλες...

— Ποιὸς ξέρει, Μπλόκ!

Οἱ δυὸ ἄνδρες στάθηκαν λίγα λεπτὰ χωρὶς ν' ἀλλάξουν οὔτε λέξι. Δὲν ἀκουγόταν παρὰ ἕν' ἀδύνατο πάφλασμα στὰ πλευρὰ τῆς βάρκας.

— Κι' ὁ πλοίαρχός μας; ρώτησε ὕστερα ὁ νέος.

— Ὁ Χάρρυ Γκούλδ, ὁ λαμπρὸς ἄνθρωπος, δὲν εἶναι καλά... ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν Μπλόκ. Τὸν ἔκαμαν σὲ κακὴ κατάστασι ἐκεῖνοι οἱ κακοῦργοι!... Ἡ πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ πονᾶ πολύ.... Κι' ὅσο συλλογιέμαι πὼς ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς ἐμπιστοσύνης τἄκανε ὅλα!... Ἐκεῖνος ὁ ἄτιμος ὁ Μπόρουπτ ξεσήκωσε καὶ τοὺς ἄλλους ἐναντίον του... Ἄχ, δὲν θὰ τὸν ἰδῶ κρεμασμένο ἀπὸ μιὰ κεραία;..

— Τὸν ἄθλιο! Τὸν ἄθλιο!... εἶπεν ὁ νέος, σφίγγοντας τοὺς γρόνθους του ἀπὸ ἀγανάκτησι. Μὰ ὁ καϋμένος ὁ Χάρρυ Γκούλδ; Ἐσύ, Μπλόκ, ἄλλαξες τὴν πληγή του ἀπόψε;

— Ναί, ναί... Κι' ἀφοῦ τοὔβαλα τὶς κομπρέσσες στὸ κεφάλι, μπόρεσε νὰ μοῦ μιλήση... Μὰ μὲ τόσο ἀδύνατη φωνή! «Σ' εὐχαριστῶ, Μπλόκ, μοῦ εἶπε, σ' εὐχαριστῶ... (Σὰ νὰ εἶχε ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαριστήση!). Κι' ἡ στεριά; μὲ ρώτησε, ἡ στεριά;...— Ἔννοια σου, καπετάνιο μου, τοῦ λέω, καὶ κάπου θἆναι κι' αὐτή, κάπου θὰ τὴ βροῦμε!...». Μὲ κύτταξε καὶ ξανάκλεισε τὰ μάτια του...

Ἔπειτα ὁ Μπλὸκ ἄρχισε νὰ μουρμουρίζη μονάχος του:

«Ἡ στεριά... Χμ! Ὁ Μπόρουπτ κι' οἱ συνένοχοί του ἤξεραν τί ἔκαναν!.... Ὅσο μᾶς κρατοῦσαν φυλακισμένους στ' ἀμπάρι, ἄλλαξαν δρόμο, ἀπομακρύνθηκαν καμμιὰ ἑκατοστὴ λεῦγες κι' ὕστερα μᾶς παράτησαν σ' αὐτὴ τὴ βάρκα, σὲ μέρος τοῦ Ὠκεανοῦ ὅπου κανένα πλοῖο βέβαια δὲν θὰ περάση!».

Ὁ νέος εἶχε σηκωθῆ καὶ στεκόταν μὲ τὸ σῶμα γυρμένο δεξιὰ καὶ μὲ τ' αὐτὶ προσεκτικό.

— Ἄκουσες τίποτα, Μπλόκ; ρώτησε.

— Τίποτα... τίποτα, ἀποκρίθηκε ὁ ναύκληρος· οὔτε ἡ θάλασσα δὲν κάνει πιὰ κρότο, λὲς καὶ τῆς ἔρριξαν λάδι...

Ὁ νέος δὲν ἐπρόσθεσε λέξι καὶ ξανακάθησε μὲ σταυρωμένα χέρια.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας ἐπιβάτης ξανακάθησε στὸν πάγκο του καί, μ' ἕνα κίνημα ἀπελπισίας, ἐφώναξε:

— Ναί, καλύτερα θἆταν νὰ βούλιαζε αὐτὴ ἡ βάρκα καὶ νὰ πνιγόμαστε ὅλοι μας, παρὰ νὰ μᾶς τυραννήση ἡ φρικτὴ ἡ πεῖνα!... Αὔριο τελειώνει κι' ἡ τελευταία μας προμήθεια!... Δὲν θἄχουμε πιὰ νὰ φᾶμε τίποτα...

— Αὔριο... ναὶ αὔριο, κύριε Οὐόλστων, ἀποκρίθηκε ὁ ναύκληρος. Ἂν ἐβούλιαζε ἡ βάρκα, «αὔριο» δὲν θὰ ὑπῆρχε πιά· κι' ὅμως ἕνα «αὔριο» θὰ ὑπάρξη...

— Καλὰ λέει ὁ Τζὼν Μπλόκ, ἐπρόσθεσε ὁ νέος. Δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζώμαστε, Τζέϊμς!... Ὅποιος κίνδυνος κι' ἂν μᾶς ἀπειλῆ, ἡ ζωή μας ἀνήκει στὸ Θεὸ καὶ μόνος αὐτὸς τὴν κάνει ὅ,τι θέλει... Σ' ὅ,τι συμβαίνει, ὁ Θεὸς βάζει τὸ χέρι του καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ λέμε πὼς δὲν θὰ βοηθήση...

— Ναί, ψιθύρισε ὁ Τζέϊμς κατεβάζοντας τὸ κεφάλι, μὰ δὲν εἶναι κανεὶς πάντα κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ἄλλος ἐπιβάτης, καμμιὰ τριανταριὰ χρονῶν, — ἐκεῖνος ποὺ καθόταν ἀπελπισμένος στὴν πλώρη τῆς βάρκας, — ἐπλησίασε τὸν Τζὼν Μπλὸκ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ναύκληρε, ὁ ἄτυχός μου πλοίαρχος, ποὺ τὸν τρώει ὁ πυρετός, δὲν μπορεῖ νὰ κυβερνᾶ αὐτὴ τὴ βάρκα καί, ὀκτὼ μέρες τώρα, σεῖς τὸν ἀναπληρώνετε... Ἡ σωτηρία μας λοιπὸν βρίσκεται στὰ χέρια σας... Ἔχετε καμμιὰ ἐλπίδα;..

— Ἔχω, λέει;... ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν Μπλόκ. Ἔχω καὶ πολλές, σᾶς βεβαιῶ! Ἐλπίζω πὼς αὐτὴ ἡ διαβολομπουνάτσα δὲν θ' ἀργήση νὰ πάρη τέλος κι' ὁ ἄνεμος ποὺ θὰ τὴ διαδεχθῆ, θὰ μᾶς βγάλη σὲ καλὸ λιμάνι...

— Σὲ καλὸ λιμάνι;... ψιθύρισε ὁ ἐπιβάτης, προσπαθῶντας νὰ διαπεράση μὲ τὸ βλέμμα τὸ πυκνὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

— Καὶ γιατὶ ὄχι; ἐξακολούθησε ὁ Τζὼν Μπλόκ, κυττάζοντας κι' αὐτὸς μακριά. Κάπου θὰ ὑπάρχη κανένα!... Φθάνει νὰ βάλουμε πλώρη κατὰ κεῖ, μὲ καλὸ ἀγέρα!... Ἂν ἤμουν ἐγὼ ὁ Θεός, θἄσπερνα ἐδῶ ὁλόγυρα καμμιὰ

Ἕνας κρατοῦσε τὸ δοιάκι στὴ μασχάλη του.

δωδεκαριὰ νησιά, ὅλα στὴ διάθεσί μας!

— Δὲν ζητοῦμε τόσα πολλά, Ναύκληρε, ἀποκρίθηκε ὁ ἐπιβάτης, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάση.

—Ἀλήθεια, ὑπέλαβε ὁ Τζὼν Μπλόκ, ἂς σπρώξη τὴ βάρκα σὲ κανέν' ἀπ' αὐτὰ ποὺ ὑπάρχουν, καὶ μᾶς φτάνει· δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φαμπρικάρη τώρα νησιὰ ἐπίτηδες γιὰ μᾶς, ἂν καί, νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, δείχτηκε κάμποσο φιλάργυρος γιὰ τὰ μέρη αὐτὰ τοῦ ὠκεανοῦ!...

— Μὰ ποῦ βρισκόμαστε ἆρά γε;

— Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πῶ οὔτε κατὰ προσέγγισι μερικῶν λευγῶν, ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν Μπλόκ. Ὀκτὼ ἡμέρες... ναὶ ὀκτὼ ὁλόκληρες ἡμέρες, οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι μᾶς κράτησαν κλεισμένους στὸ ἀμπάρι, στὰ κατάβαθα, χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε τί δρόμο ἀκολουθοῦσε τὸ πλοῖο, οὔτε κἂν ἂν πήγαινε κατὰ τὸ βορηᾶ ἢ κατὰ τὸ νοτιᾶ.... Τὸ μόνο βέβαιο εἶναι πὼς ἔτρεχε γρήγορα.

— Κι' ἐγὼ πιστεύω, Τζὼν Μπλόκ, πὼς κάναμε πολὺ δρόμο...Ἀλλὰ κατὰ ποιὸ μέρος;...

—Ὅσο γι' αὐτό, δὲν ξέρω τίποτα! Τραβήξαμε κατὰ τὸν Εἰρηνικό, ἀντὶ κατὰ τὸν Ἰνδικό;... Τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε ἡ ἐπανάστασι ἤμαστε ἀπόξω ἀπὸ τὴ Μαδαγασκάρη... Ἀπὸ κεῖ ὅμως, καθὼς ὁ ἄνεμος ἐξακολουθοῦσε νὰ φυσᾷ δυτικός, ποιὸς ξέρει μὴ μᾶς ἔσπρωξε ἑκατοντάδες λεῦγες μακριά, πρὸς τὸ μέρος τῶν νησιῶν τοῦ Ἁγίου Παύλου ἢ τοῦ Ἄμστερνταμ;...

—Ὅπου δὲ βρίσκει κανεὶς παρὰ ἀγρίους τοῦ χειρότερου εἴδους, συμπλήρωσε ὁ Τζέϊμς Ουόλστων. Ὁπωσδήποτε, ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς ἀπαράτησαν, δὲν ἦσαν καλύτεροι...

— Τὸ βέβαιο εἶναι, εἶπε ὁ Τζὼν Μπλόκ, πὼς ἐκεῖνος ὁ παληάνθρωπος ὁ Μπόρουπτ θ' ἄλλαξε τὴ διεύθυνσι τοῦ «Φλάγκ» καὶ θὰ τράβηξε κατὰ τὶς θάλασσες ὅπου θὰ μπορῇ πιὸ εὔκολα νὰ διαφύγη τὴν τιμωρία καὶ νὰ ἐξασκῇ τὴν πειρατεία μὲ τοὺς συνενόχους του. Συμπεραίνω λοιπὸν πὼς θὰ βρισκώμαστε πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ δρομολόγιό μας, τὴ στιγμὴ ποὺ μᾶς πέταξαν σ' αὐτὴ τὴ βάρκα καὶ μᾶς ἄφησαν.... Ἂν βροῦμε ὅμως κανένα νησὶ ν' ἀράξουμε, ἔστω κι' ἐρημονῆσι, δὲν πειράζει!... Μὲ τὸ κυνῆγι, μὲ τὸ ψάρεμα θὰ τρεφώμαστε, καὶ θὰ τρυπώναμε σὲ καμμιὰ σπηλιά... Καὶ γιατὶ δὲν θὰ κάναμε κι' ἐμεῖς σ' αὐτὸ τὸ νησὶ ὅ,τι ἔκαμαν κι' οἱ ναυαγοὶ τοῦ «Λάνδλορδ» στὴ Νέα Ἐλβετία;... Μὲ γερὰ χέρια, μὲ μυαλό, μὲ θάρρος....

— Βεβαιότατα, ἀποκρίθηκε ὁ Τζέϊμς Ουόλστων. Μὰ οἱ ναυαγοὶ ἐκεῖνοι εἶχαν στὴ διάθεσί τους καὶ τὸ «Λάνδλορδ» μὲ ὅλο του τὸ φορτίο· ἐμεῖς ὅμως δὲ θάχαμε τίποτα ἀπὸ τὸ φορτίο τοῦ «Φλάγκ», παρ' αὐτὴ τὴ βαρκούλα.

Ἡ συνομιλία ἐκόπηκε. Μιὰ κραυγή, γεμάτη πόνο, ἀκούστηκε:

«Νερό!.. νερό!..».

—Ὁ πλοίαρχος! εἶπε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες. Τὸν καίει ὁ πυρετός... Εὐτυχῶς ποὺ ἔχομε νερὸ καί....

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, εἶπε ὁ ναύκληρος. Ἂς πιάση ἕνας ἀπὸ σᾶς τὸ τιμόνι... Ξέρω ποῦ εἶναι ἡ στάμνα καὶ λίγες σταγόνες νερὸ θ' ἀνακουφίσουν τὸν καπετάνιο μας...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Ἑλονοσία

Η ἑνολοσία εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ χειρότερες ἀρρώστειες ποὺ ἐνεφανίσθησαν στοὺς αἰῶνας. Καὶ τοῦτο γιατὶ οἱ ἄλλες, οἱ μεγάλες ἐπιδημίες, ἔρχονται, θυσιάζονται στὸν ἀχόρταγο βωμό τους ἕνα σωρὸ θύματα, ἀλλὰ κατόπιν φεύγουν γιὰ νὰ ἐπανέλθουν ὕστερα ἀπὸ χρόνια πολλά. Αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ ἐπιδημίες. Ἡ ἑλονοσία ὅμως δὲν φεύγει εὔκολα, παραμένει καὶ ἰδίως σὲ πτωχὰ ἢ ἀπολίτιστα κράτη, ἐπ' ἄπειρον, γιὰ νὰ δημιουργῇ θύματα, νὰ φθείρη γενεὲς ὁλόκληρες, γιὰ νὰ ξεκληρίζη οἰκογένειες. Εἶναι ἡ πλέον ἐξαντλητικὴ ἀρρώστεια ἀπὸ πάσης ἀπόψεως· ἐξαντλεῖ τὸν ἄνθρωπον πρῶτον σωματικῶς, κι' ἔπειτα δὲν ἔχει ὄρεξι πρὸς ἐργασίαν, γίνεται τεμπέλης.

Κυττᾶχτε ὅσοι εἴσθε ἀπὸ ἑλειογενῆ μέρη νὰ ἰδῆτε τὰ καφενεῖα καὶ τὴν πρέφα, δὲν φταῖνε αὐτοί, εἶναι ἡ ἀρρώστεια ποὺ τοὺς κάνει καφενόβιους, δὲν τοὺς κάνει ὄρεξι νὰ σηκώσουν τὴ τσάπα.

Στὴ Βόνιτσα μιὰ φορά, δὲν μποροῦσε ἕνας μανάβης μόνος του νὰ φωνάξῃ τὸ πεπόνι, ἀπὸ τὴν μεγάλη ἐξάντλησι καὶ ἀπὸ τὴν φουσκωμένη ἀπὸ τὴ σπλῆνα κοιλιά. Καὶ ἐφώναζαν τρεῖς μαζί, Πέ, ὁ ἕνας, Πό, ὁ ἄλλος καὶ Νὶ ὁ τρίτος.

Ἔπειτα ἡ ἑλονοσία φθείρει τὸν ἄνθρωπο ψυχικῶς, δὲν ἔχει ὁ ἑλονοσῶν ὄρεξι γιὰ τίποτε, τὸ παιδὶ δὲν παίζει, δὲν γελᾷ, στὸ προσωπάκι του δὲν ζωγραφίζεται ἡ παιδικὴ χαρά, ἀλλὰ ἡ ὠχρότης, ἡ λύπη καὶ ἡ κούρασις. Ὑπάρχουν μέρη στὴν Ἑλλάδα ποὺ δὲν γιορτάζουν ποτὲ τὴν πρωτομαγιὰ ἢ ἄλλες τοπικὲς γιορτές, ὅπως σὲ ἄλλα μέρη, διότι τοὺς ἔτρωγε πάντοτε ὁ πυρετὸς καὶ ἡ ἀκεφιά. Ἄλλους ἡ ἑλονοσία τοὺς κάνει νευρικούς, ὀξυθύμους, ὑστερικοὺς καὶ τοὺς πλείστους μελαγχολικούς, ἀπαθεῖς, ἀπαισιοδόξους. Ὅλα γύρω των τὰ βλέπουν μαῦρα, πουθενὰ δὲν βλέπουν καμμιὰ φωτεινὴ ἀχτίδα, στὴν ψυχή τους δὲν πλησιάζει ποτὲ ἐκεῖνο ποὺ συγκρατεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κάνει νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ ζῇ, ἡ ἐλπίς.

Ἔπειτα ἡ ἑλονοσία ἐξαντλεῖ οἰκονομικῶς, ἀμέσως, ἀφοῦ πωλοῦν τὰ πάντα γιὰ νὰ πληρώσουν γιατροὺς καὶ φάρμακα καὶ ἐμμέσως, ἀφοῦ δὲν παράγουν τίποτε, τὰ χωράφια μένουν ἄγονα, δὲν ὑπάρχουν χέρια νὰ δουλέψουν γιὰ νὰ ὀργώσουν τὴ μητέρα γῆ, ποὺ θὰ τοὺς δώση τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἀγάπη γιὰ τὸ σπίτι τους. Γιὰ μένα μία ἀπὸ τὶς αἰτίες τῆς κακοδαιμονίας τῆς χώρας μας μέχρι τῆς μεγάλης ἡμέρας τῆς 4ης Αὐγούστου, ἦτανε καὶ ἡ ἑλονοσία.

Ὁ χωρικὸς ἔφευγε ἐξηντλημένος ἀπ' τὸ χωριό του γιὰ νὰ βρῇ καμμιὰ θεσοῦλα στὴν Ἀθήνα καὶ εὕρισκε εὔκολα, γιατὶ ὁ πολιτευτής του προτιμοῦσε τὸ εὔκολο προσωπικὸ ρουσφέτι ἀπὸ τὸ γενικό, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἀποξήρανσι τοῦ ἕλους τοῦ χωριοῦ του καὶ ἀπὸ τὴ θεραπεία του μὲ συνεργεία πράγματι ἐπιστημονικὰ καὶ εὐσυνείδητα, ἐφωδιασμένα δὲ μὲ κινίνη πραγματικὴ καὶ ὄχι ἀλευρόπηχτα χαπάκια. Δὲν πιστεύω νὰ λησμονήσαμε εὔκολα τὴ παναθλία ἐκείνη ἐποχὴ τῆς ἐξαχρειώσεως καὶ τῆς τελείας διαφθορᾶς τῶν χαρακτήρων.

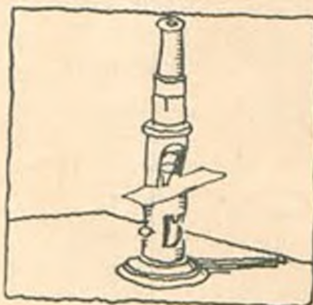
Ὕστερα ὁ κήρυκας τῆς Μόσχας εὕρισκε εὔκολα θύματα, ὅλους τοὺς τεμπέληδες τῶν χωριῶν, ὅλους ἐκείνους ποὺ ἡ ἑλονοσία τοὺς εἶχε ἀποβάλει κάθε χαρὰ καὶ κάθε ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον καὶ τοὺς ὁποίους συγχρόνως ὁ πολιτευτὴς ἐνέπαιζε κατὰ τὸν ἀθλιώτερον τρόπον. Νὰ μία ἀκόμη ἐξήγησις τῆς ὑπάρξεως τῶν «πυρήνων καὶ ἀχτίδων» τοῦ κομμουνισμοῦ στὸν ἀγροτικὸ πληθυσμό. Καὶ ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις τί ἔκαμε ; Πρῶτον ἤρχισε νὰ ἀποξηραίνη τὰ ἕλη καὶ ἔχει μέχρι τῆς στιγμῆς ἀποξηράνει πολλὲς χιλιάδες στρέμματα καὶ ὅπως πᾶμε μέσα σὲ μιὰ διετία δὲν θὰ ἔχῃ ἀνάγκη ὁ κόσμος τοὺς γιατροὺς καὶ ἐμένα γιὰ νὰ διεκτραγωδῶ τὴν ἑλονοσία, γιατὶ τὸ χέρι τοῦ Ἀρχηγοῦ μας θὰ ἔχῃ δώσει μὲ τὴν τελεία ἀποξήρανσι τῶν ἑλῶν τὴν ὑγεία καὶ τὴ χαρὰ τῆς ἐργασίας καὶ ἔτσι δὲν θὰ βρίσκωνται ξένοι ἐπιστήμονες νὰ λένε πὼς ἡ γενιά μας γέρασε ἢ ἐξαντλήθη. Ἔπειτα τὸ κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου μὲ τὸν ἄνθρωπον ποὺ συγχέεται τὸ ὄνομά του μὲ τὴν λέξιν «καθῆκον» μὲ τὸν πρώην ὑπουργὸν κ. Κορυζῆν, ὠργάνωσε ἀνθελονοσιακὸν ἀγῶνα πραγματικὸν καὶ ἐπιστημονικόν, μὲ ἐπιστήμονας κύρους καὶ μὲ μέσα πράγματι ἀποτελεσματικά. Στὰ ἑπόμενα ἄρθρα μας θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὴν ἑλονοσία ἀπὸ νοσολογικῆς καὶ θεραπευτικῆς ἀπόψεως, δηλαδὴ θὰ μάθωμε τί εἶναι καὶ πῶς πρέπει νὰ γιατρεύεται ἡ ἑλονοσία, ὥστε νὰ βοηθήσωμεν ὅλοι μαζὶ τὸ κράτος μας εἰς τὴν μεγάλην του προσπάθειαν τῆς ἐξαφανίσεως τῆς ἑλονοσίας ἀπὸ τὴ χώρα μας, ὅπως ἔγινε καὶ σὲ ἄλλα κράτη ποὺ κυβερνοῦν ἐξ ἴσου στιβαρὰ χέρια καὶ ὄχι οἱ κομματάρχαι τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, Γορτυνίας καὶ Κοκκινιᾶς.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Τὸ μικροσκόπιο

Στὸ ὄργανο αὐτὸ ὀφείλονται μεγάλαι πρόοδοι καὶ ἀνακαλύψεις τῆς Ἐπιστήμης καὶ ἰδία τῆς Βιολογίας. Πράγματι τὸ μικροσκόπιον ἐπέτρεψε στὸν Παστὲρ νὰ ἐπιτύχῃ τὶς ἀθάνατες ἐργασίες του. Εἶναι λοιπὸν τὸ ὄργανο αὐτὸ ἕνας στυλοβάτης τῆς παγκοσμίου Ἐπιστήμης. Φαίνεται ὅτι ὁ φακός του, ὑπὸ ἀτελῆ μορφή, ἦταν γνωστὸς στοὺς ἀρχαίους. Ὁ Σενέκας κάνει λόγο γι' αὐτὸν στὶς ἀνασκαφὲς δὲ τῆς Νινευῆ ἀνευρέθη φακὸς ἐξ ὀρείας Κρυστάλλου. Κυρίως τὸ σύνθετον μικροσκόπιον ἐβοήθησε τὴν ἀνάπτυξι τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν. Ἐφευρέτης καὶ κατασκευαστής του ὑπῆρξεν ὁ Ζαχαρίας Ζάνσεν, ἐργοστασιάρχης διοπτρῶν στὸ Μίντελμπουργκ τῆς Ὁλλανδίας, κατὰ τὸ 1590 ὁ ἴδιος ποὺ κατεσκεύασε καὶ τὸ πρῶτο τηλεσκόπιο.

Τὸ πρῶτο μικροσκόπιο, συνιστάμενο ἀπὸ ἕνα προσοφθάλμιο καὶ ἕνα ἀντοφθάλμιο ἁπλὸ φακό, ἦταν

πολὺ ἀτελές, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 19ου αἰῶνος ἡ πρόοδος τῆς κατασκευῆς τῆς ἀχρωματικῆς ὑάλου ἐπέτρεψε νὰ κατασκευασθοῦν μικροσκόπια χωρὶς ἐλλείψεις ἢ σφάλματα καὶ εἶναι πράγματι ὄργανα ἀκριβείας. Τοῦτο κυρίως ὀφείλεται στὸν Γερμανὸ Τζάϊς καὶ στὸν Γκόρ, ποὺ ἔφεραν σὲ χρῆσι τοὺς θαυμασίους φακοὺς τῆς σήμερον, ἀφ' ἑτέρου δὲ στὸν Γάλλο κατασκευαστὴ Νασὲ ποὺ ἐπενόησε τὴ διπλῆ κίνησι τῆς ἑστιάσεως καὶ τὸ διπεροσκόπιο, διὰ τοῦ ὁποίου φαίνονται τὰ ἀνάγλυφα τῶν μικρῶν ἀντικειμένων.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει στοὺς Γερμανοὺς ὀφείλεται τὸ σημερινὸ μικροσκόπιο διὰ τοῦ ὁποίου ἐπετεύχθη ἡ γραμμικὴ μεγέθυνσις σὲ 3.000 φορές, ἡ δὲ κατ' ἐπιφάνειαν σὲ 9.000.000.

★ ΖΩΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΓΟΥΝ... ΑΡΩΜΑΤΑ ★

Δὲν θέλουμε νὰ παίξουμε ἢ νὰ κάνουμε πνεῦμα μὲ τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὑπάρχουν καὶ ζῷα ποὺ... βγάζουν ἀρώματα!

Συμβαίνει πράγματι αὐτὸ εἰς τὴν πραγματικότητα ὅσο καταπληκτικὸ καὶ ὀξύμωρο καὶ ἂν μᾶς φαίνεται.

Τὰ ἀρώματα κυρίως μᾶς τὰ προμηθεύει τὸ φυτικὸ βασίλειο καὶ ἡ συνθετικὴ χημεία. Νὰ ὅμως ποὺ ἀρώματα παράγουν καὶ τὰ ζῷα.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ περίφημο ἄρωμα ὁ Μόσχος εἶναι προϊὸν...ζώου!

Ὁ μόσχος εἶναι μία οὐσία χρησιμωτάτη εἰς τὴν ἀρωματοποιΐαν καὶ εἰς τὴν φαρμακευτικὴν καὶ ἐμφανίζεται εἰς τὸ ἐμπόριον ὑπὸ μορφὴν κοκκιδίων σκούρου χρώματος καὶ ἐντόνου ἐπιμόνου ὀσμῆς.

Εἶναι πολὺ ἰσχυρὸν ἀρωματικὸν καὶ εἶναι δυνατὸν μὲ δυὸ τρεῖς κόκκους μόσχου νὰ ἀρωματίσωμεν πολλὲς ὀκάδες νεροῦ.

Τὸ πολύτιμο λοιπὸν αὐτὸ τὸ προϊὸν βγαίνει ἀπὸ ἕνα σπάνιο εἶδος μαστοφόρου τῶν Ἀσιατικῶν δασῶν ποὺ ζῇ σὲ ὕψος 1000—1200 μ.

Τὸ μαστοφόρο αὐτὸ εἶναι ἓν εἶδος ἐλάφου χωρὶς κέρατα ὅμως καὶ πιὸ μικρόσωμο ἀπὸ αὐτήν. Εἶναι ἕνα εὐκινητότατο ζῷον ποὺ μπορεῖ νὰ πηδήσῃ ὁλοκλήρους φράχτες, ποτάμια καὶ κρημνοὺς τόσο ποὺ τὸ κυνῆγι του καὶ ἡ σύλληψίς του εἶναι ὑπόθεσις πολὺ δύσκολη.

Τὸν μόσχο λοιπὸν τὸν παράγει τὸ ἀρσενικὸ τοῦ ζώου αὐτοῦ.

Βρίσκεται σὰν μιὰ πολτώδης κοκκινωπὴ οὐσία μέσα σὲ ἕνα εἰδικὸν θύλακα (σακκουλάκι) ποὺ ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ ζώου καὶ περιέχει 80—150 γραμμάρια μόσχου.

Τὸ προϊὸν αὐτὸ λαμβάνεται μὲ μιὰ τομὴ ποὺ κάνουν στὸν εἰδικὸ θύλακα τοῦ ζώου ἀπὸ ὅπου καὶ ἀφαιροῦν τὴν πολτώδη οὐσία: τὸν μόσχο!

Κατόπιν τὸ τραῦμα ράβεται καὶ τὸ ζῷον μετὰ ὡρισμένον καιρὸν σιγὰ σιγὰ ἐπανακτᾷ τὸ ἀπολεσθέν... ἀρωματικό του.

Μὲ ἕνα σακκίδιο μόσχου παρασκευάζονται μὲ εἰδικὴ κατεργασία μεγάλες ποσότητες ἀρώματος.

Ὁ μόσχος εἶναι πολὺ δυνατὸ ἄρωμα καὶ τὸ ζῷον μυρίζει ἐξ ἀποστάσεως πολλῆς, ἰδίως κατὰ τὸ φθινόπωρο. Αὐτὴ δὲ ἀκριβῶς ἡ μυρωδιά του εἶναι ἡ...Ἀχίλλειος πτέρνα του διότι οἱ κυνηγοὶ τὸ... μυρίζονται καὶ τὸ καταδιώκουν ἀμείλικτα.

Ἀκόμη ἓν παρόμοιον μὲ τὸν μόσχον ἄρωμα μᾶς δίδει καὶ ἓν ἄλλο μικρὸ ζῷο τῆς οἰκογενείας τῶν τρωκτικῶν — κάτι μεταξὺ ποντικοῦ καὶ γάτας — ἡ μοσχογαλῆ.

Τὸ ζῷον αὐτὸ εἶναι ἐπίσης... ἀρωματικόν, διότι ἔχει μιὰ μικρὴ φουσκίτσα, κάτω ἀπὸ τὴν θυσανωτὴ οὐρά του, γεμάτην ἀπὸ μιὰ ἀρωματικὴ οὐσία σὲ ὑγρὰ κατάστασιν ὅμως.

Ἀπὸ τὸ προϊὸν αὐτὸ παρασκευάζεται ἕνα ἄρωμα ποὺ χρησιμεύει κυρίως γιὰ τὸν ἀρωματισμὸ τῶν καιομένων ἀρωματικῶν οὐσιῶν (λιβάνια, ἐντομοκτόνα, πάστες ἀρωματισμοῦ δωματίων κλπ.).

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι καὶ τὰ ζῷα παράγουν... ἀρώματα καὶ μάλιστα πολυτελῆ καὶ πανάκριβα.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Τὸ σῶμα τῶν Ζουάβων, τοῦ περιφήμου πεζικοῦ ποὺ ἱδρύθη ὑπὸ τῶν Γάλλων στὸ Ἀλγέριο, προέρχεται ἀπὸ τὴν ὀρεινὴ φυλὴ τῶν Ζουαουά.

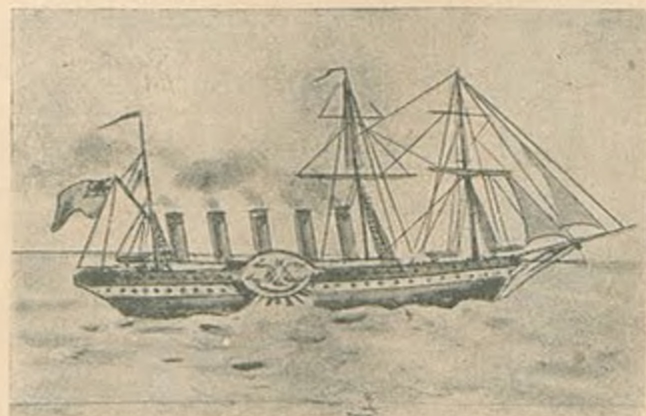
Μέσα σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας ἡ Ἀμερικανικὴ Δημοκρατία τῆς Χιλῆς παράγει ἕνα κιλὸ καὶ τριακόσια πενῆντα γραμμάρια ἰωδίου.

Στὴ Μαλαισία ἕνα δένδρο, τὸ «Ντούριο Τζιμπεθίκοως», παράγει ἕνα εὐχυμότατο δυσώδη καρπὸ ποὺ τρώγεται μὲ βουλλωμένη τὴ μύτη.

* ΤΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΚΑΛΩΔΙΑ *

Η πρώτη σκέψις νά ἑνωθοῦν δύο ἀπομεμακρυσμένες χῶρες μέ ὑποβρύχια καλώδια ἔγινε τό 1856. Ἡ ἕνωσις δέ αὐτή ἀφωροῦσε τή Νέα Γῆ καί τό ἀκρωτήριον Μπρέτον, στό ἀκρότατον ἀνατολικόν σημεῖον τοῦ Καναδᾶ, δυό σημεῖα πού τά χωρίζει ἀπόστασις ἑκατόν πενῆντα χιλιομέτρων.

Τήν ἐποχή ἐκείνη δέν ὑπῆρχε καμμία τηλεγραφική ἐπικοινωνία μεταξύ Εὐρώπης καί Ἀμερικῆς. Κι' ὁμάς ἀνθρώπων ἀπεφάσιχε, ἀψηφῶντας τούς κινδύνους, νά ἐπιχειρήσῃ τήν τοποθέτησι ἑνός ὑπερωκεανείου καλωδίου. Ἐμψυχωτής τῆς ὁμάδος αὐτῆς ἦταν κάποιος Κῦρος Φίλντ, ὁ ὁποῖος ἀπό τότε ἐπωνομάσθη «Ὁ πατέρας τοῦ καλωδίου».

Τό ἀτμόπλοιον «Ν ι α γ ά ρ α ς» ἀπέπλευσε τότε ἀπό τήν Ἰρλανδία ἐκτυλίσσοντας ἕνα καλώδιο. Δέν εἶχε ὅμως ἁπλώσει παρά τετρακόσια πενῆντα χιλιόμετρα μόνον ὁπότε τό καλώδιο ἔσπασε. Ὁ Φίλντ ὅμως δέν ἀπογοητεύθηκε ἀπό τήν καταστροφή αὐτήν, οὔτε ἀπό μιά ἄλλη, δεύτερη ἀποτυχία.

Ὠργάνωσε ἕνα τρίτο ταξεῖδι καί κατά τόν Αὔγουστον τοῦ 1858 ἡ ἐπιχείρησις ἐστέφετο ὑπό ἐπιτυχίας διά τῆς ἀφίξεως τοῦ ἄκρου τοῦ ὑποβρυχίου καλωδίου εἰς τάς ἀκτάς τῆς Νέας Γῆς, εἰς τό Χέρτς Κόνταν.

Δυστυχῶς ὅμως, ἐάν τό ὑπερωκεάνειο καλώδιο εἶχε τοποθετηθῆ καλῶς καί χωρίς κανένα δυστύχημα, μεταξύ Ἰρλανδίας καί Νέας Γῆς, σέ λίγο ἀπεδείχθη ὅτι, γιά λόγους ἀνεξηγήτους, ἦταν ἀνίσχυρο νά μεταδοθῆ, μέσῳ αὐτοῦ, ἡ παραμικροτέρα εἴδησις!

Τή φορά αὐτή ἡ ἀπογοήτευσις τοῦ Φίλντ τόν ἔκαμε πρός στιγμήν ν' ἀπελπισθῆ ἀπό τήν ἐπιχείρησι πού ἀνέλαβε, ἀλλά ἡ ὑπεράνθρωπος ἐνεργητικότης του δέν ἄργησε καί πάλι νά φέρῃ τό ἀποτέλεσμά της. Ἔγιναν λεπτομερέστερες μελέτες τοῦ ζητήματος ἀπό τούς καλυτέρους τεχνικούς τῆς ἐποχῆς κι' ἡ τοποθέτησις τοῦ καλωδίου ἀνετέθη τή φορά αὐτή σ' ἕνα νέο ἀτμόπλοιο τό «Γκρέϊτ-Ἴστερν».

Τό ἀτμόπλοιον αὐτό εἶχε ναυπηγηθῆ πρό ὀλίγων ἐτῶν διά τήν ἐξασφάλισιν τῆς συγκοινωνίας μεταξύ Ἀγγλίας καί Αὐστραλίας. Μέ τίς διαστάσεις πού εἶχε ἦταν γιά τήν ἐποχή του πραγματικός πλωτός κολοσσός. Μποροῦσε δέ πράγματι νά μεταφέρῃ ποσότητα ἀνθράκων ἐπαρκοῦσαν διά τό μεταξύ Ἀγγλίας— Αὐστραλίας ταξεῖδιον μετ' ἐπιστροφῆς, ἤτοι 15 περίπου ἑκατομ. κιλῶν. Ἐκτός τούτου ὑπῆρχαν διαμερίσματα σ' αὐτό διά τήν μεταφοράν 800 ἐπιβατῶν πρώτης θέσεως, 2000 ἐπιβατῶν δευτέρας καί 1200 τῆς τρίτης θέσεως. Τό πλήρωμά του ἀπετελεῖτο ἀπό 400 ἄνδρας. Ἐκινεῖτο μέ ἕλικας καί πλαγινούς τροχούς καί εἶχε πέντε καπνοδόχους. Μέ λίγα λόγια μιά σημερινή.... «Ὑπερ-Νορμανδία»!

Γρήγορα ὅμως ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἀριθμός τῶν ἐπιβατῶν πού μετέφερε στά λίγα του ταξεῖδια, δέν μποροῦσε νά καλύψῃ τά τεράστια ἔξοδά του, κι' ἔτσι εἶχε προσδεθῆ ὡς ἄχρηστο στό λιμάνι.

Τότε ἀκριβῶς ὁ Φίλντ ἐσκέφθη νά τό χρησιμοποιήσῃ γιά τήν τοποθέτησι τοῦ καλωδίου του.

Ἔτσι, τό «Γκρέϊτ Ἴστερν» ἐγκατέλειψε τήν Ἰρλανδία στίς 13 Ἰουλίου τοῦ 1866, μέ καλώδιον συνολικοῦ μήκους 2.400 μιλίων, ἤτοι 4.404 χιλιομέτρων.

Στίς 27 Ἰουλίου, τό ἄκρον τοῦ καλωδίου προσδενόταν καταλλήλως στή Νέα Γῆ, καί ὁ Φίλντ στίς 9 τό πρωΐ τῆς ἰδίας ἡμέρας μετεβίβαζε τόν πρῶτο του ὑπερωκεάνειο χαιρετισμό.

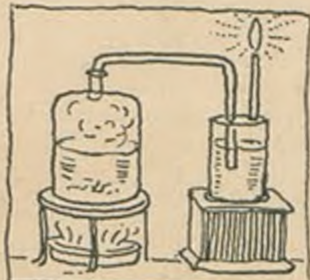
Τά πρῶτα τηλεγραφήματα πού ἐστάλησαν μέσῳ τοῦ ὑποβρυχίου καλωδίου τό 1866, ἐστοίχιζαν ἑκατό δολλάρια γιά κάθε εἴκοσι λέξεις.

Τό φωταέριο

Ε φευρέτης τοῦ φωτιστικοῦ ἀερίου εἶναι ὁ Γάλλος Φιλίππ Λεμπόν Ντ'Εμπερζέν, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη στίς 29 Μαΐου 1767 καί ἀπέθανε στίς 2 Δεκεμβρίου τοῦ 1804. Ἐσπούδασε στή Σαλόν ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεφοίτησε μέ τόν βαθμό ἄριστα. Ἡ πρώτη του ἐπιτυχία ἦταν ὅτι ἐτελειοποίησε τήν ἀτμομηχανή κι' ἐπῆρε γιά τοῦτο ἀπό τήν Γαλλική Κυβέρνησιν ἀμοιβή ἐκ 2 χιλιάδων λιρῶν.

Τό 1791 ὁ Λεμπόν κατώρθωσε καίγοντας ξύλα σέ κλειστό χῶρο νά ἐξαγάγῃ ἕνα ἀέριο κατάλληλο πρός φωτισμόν καί θέρμανσιν, ἀλλά ἀναδίδον μίαν ἀφόρητη δυσοσμία. Ἐσκέφθη τότε νά τό καθαρίσῃ διά πλύσεως μέσα σέ νερό καί ἐξαγάγῃ μέ τόν τρόπον αὐτό πίσσα καί πυρογαλικό ὀξύ, ἀμφότερα προϊόντα τοῦ καψίματος.

Ἔτσι δέν ἐδημιούργησε μόνο μίαν βιομηχανία, τήν

τοῦ φωτισμοῦ, ἀλλά καί τῶν δευτερευόντων προϊόντων, τά ὁποῖα εἶναι σήμερα τόσο χρήσιμα.

Ὁ Λεμπόν τήν π ρ ώ τ η του συσκευή ὠ ν ό μ α σ ε «Θερμολυχνίαν». Σέ διάφορες οἰκοδομές ἔκαμε πειράματα ἀπολύτως ἀποτελεσματικά, ἔλαβε δέ προνόμιο ἀπό τήν Κυβέρνησι γιά νά ὑλοτομῆ σ' ἕνα δάσος τῆς Νορμανδίας, κι' ἐνῷ ἡ τύχη τοῦ μειδιοῦσε, ἐδολοφονήθη μέ 13 τραύματα μαχαιριοῦ στά Ἠλύσια Πεδία, στίς 2 Δεκεμβρίου τοῦ 1804, ἀφοῦ τό ἀπόγευμα εἶχε παραστῆ στή στέψι τοῦ Ναπολέοντος. Τό μυστήριον τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ τέλους δέν ἐξιχνιάσθη ποτέ. Ἡ χήρα του ὅμως πῆρε ἀμέσως ἀπό τόν Αὐτοκράτορα 1200 λίρες.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Σέ μιά περιοχή τοῦ Ἰνδοστάν οἱ ἰθαγενεῖς ὅταν συναντῶνται στό δρόμο χαιρετῶνται ἁρπάζοντας ὁ ἕνας τήν γενειάδα τοῦ ἄλλου.

Στούς ποταμούς τῆς Ἰνδονησίας ζῆ ἕνα μικρό ψάρι πού ἐκτοξεύει σταγόνες νεροῦ στά ἔντομα πού πετοῦν κοντά του καί τά ρίχνει στό ποτάμι.

Ἡ γαλλική Κυβέρνησις δαπανᾶ κάθε λεπτό γιά τάς ἀπεράντους κτήσεις καί ἀποικίας της χίλια ἑπτακόσια φράγκα, ἤτοι 5.100 δραχ.

Κατόπιν προσκλήσεως τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ἀθηνῶν ἀπέστειλε δύναμιν ἐκ πεντήκοντα Φαλαγγιτῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ λοχίτου Φιλιππακοπούλου καὶ παρεστάθη κατὰ τὴν διενεργηθεῖσαν κλήρωσιν τῶν κουμπαράδων τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου.

Εἰς τὴν κλήρωσιν παρέστη ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας κ. Πολυζωγόπουλος, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου κ. Οἰκονομίδης, ὁ Διευθυντὴς κ. Κουλοβατιανός, ὁ Προσωπάρχης κ. Μόταλης, πολλοὶ ὑπάλληλοι καὶ ἀρκετὸς κόσμος ἐνδιαφερομένων.

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΗΣ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ

Τὰ λεπτά σας μικροὶ καὶ μεγάλοι,
τὸν ἱδρῶτα αὐτὸν τῆς ζωῆς,
μὴ σκορπᾶτε στῆς μέθης τὴ ζάλη,
εἶν' αἰτία μιᾶς νέας πνοῆς.

Θἄρθουν χρόνια βαρειὰ σκοτισμένα,
κι' εὐτυχὴς θἆναι ὁ νηὸς ποὔχει κρύψει
τὰ λεπτά, ποὺ μὲ κόπον βγαλμένα
τὴν φωτιὰ τοῦ καϋμοῦ θὲ νὰ σβύσῃ.

∴

Θἄχῃ πλέον γνωρίσει τὸν κόπον
τὰς στερήσεις, τὰ πάθη, τὴν πάλη,
κι' ἔτσι τώρα θὰ νοιώθῃ τὸν πόνον
θὰ προσέχῃ μὴ φύγουνε πάλι.

∴

Κι' ἂν ὁ χρόνος τὸ χιόνι σκορπίσῃ
καὶ ἀσπρίσουν τοῦ νηοῦ τὰ μαλλιὰ
θἄχῃ πλέον λεπτὰ γιὰ νὰ ζήσῃ
θἆναι στήριγμα στὰ γηρατειά.

Κι' ἂν ἡ μοῖρα ποτὲ τὸ θελήσῃ
καὶ στὸν Χάρο τὸν δώσῃ κλεφτὰ
στοὺς πτωχοὺς τὴ Χαρὰ θὰ σκορπίσῃ
δίνοντας αὐτὰ τὰ λεπτά.

∴

Ἀφοῦ τώρα θὰ ἔχῃ ἀποθάνει
καὶ τὸ χρῆμα θὰ ἔχῃ βρεθῆ
στὴν ψυχή του αὐτὸ μόνο φθάνει
ὅτι τρώγουν ψωμὶ οἱ φτωχοί.

ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΚΟΥΡΟΥΠΟΣ
(μαθητὴς Ε' τάξεως 9ου Γυμνασίου. Δυάδος 3).

●

ΠΛΕΞΤΕ ΣΤΕΦΑΝΙΑ

Πλέξτε στεφάνια ἀπὸ χλωρὴ δάφνη στοὺς τιμημένους
νεκρούς, ποὺ μὲ τὸ αἷμά τους δῶσαν τὴ λευτεριὰ
στὴ δουλωμένη μας Γενιὰ σὲ χρόνους περασμένους
καὶ τὴν Ἑλλάδα δόξασαν σὲ κῦμα καὶ στεριά.

Γῦρτε τὸ γόνυ εὐλαβικὰ σ' αὐτοὺς ποὺ ξεδιπλῶσαν
περήφανη τὴ γαλανὴ σημαία μας ξανὰ
ποὺ κομματιάσαν τὰ δεσμὰ καὶ μὲ τὰ ὀστᾶ τους στρῶσαν
τὶς ρεματιές, τὰ διάσελα, τοὺς κάμπους, τὰ βουνά.

Πλέξτε στεφάνια ἀπὸ σμυρτιές, ρίχτε κλωνάρια βάγια
στὰ πλάγια, στὶς βουνοκορφές, στὸ κῦμα, στὴ στεριὰ
κάθε λιθάρι ἕνας νεκρός, κάθε λουλούδι μιὰ ἅγια
σταγόνα αἱμάτου, ποὔφερε, παιδιά, τὴ λευτεριά.

ΑΧ. ΠΕΙΣΤΙΚΟΣ

ΓΛΥΚΕΙΑ ΒΡΑΔΥΑ

Ρουμπίνι, διαμαντόπετρα, τοπάζι, κάθε ἀστέρι
στὸν βαθυγάλαζο οὐρανὸ τρεμίζει· καὶ μιὰ κρήνη
τὸ μαγικὸ τραγοῦδι της φλοισβίζει. Οἱ ἄσπροι κρίνοι
πνίξανε μεσ' στ' ἀρώματα τὸ φτωχικὸ παρτέρι.

Τὰ φύλλα τῆς κληματαριᾶς στήνουν παντοῦ καρτέρι
νὰ πιάσουν τὴν ὁλόλαμπρη αὐγουστιάτικη σελήνη.
Μιὰ πεταλοῦδα σ' ἄνθινην ἀπάνω κλίνη κλίνει
κι' οἱ δροσοστάλες τῆς νυχτιᾶς διαμάντωσαν τὴ φτέρη.

Τὰ ὄνειρα ποὺ ξεφύλλισαν ἐχθὲς τὸ χαραμέρι
ἄνοιξαν πλατυπέταλα καὶ πάλι κι' ἡ γαλήνη,
ἡ θεία γαλήνη, ποὺ σκορπάει πονετικὸ τὸ χέρι
τοῦ Πλάστη, στάζει στὶς πικρὲς ψυχὲς τὴν καλωσύνη
Τέτοια βραδυὰ μὲ τῶν ἀνθῶν τὸν λίβανο ὦ Σοῦ φέρει
Πατέρα μου, τὴν προσευχὴ τοῦ ταπεινοῦ τὸ χέρι.

ΑΡΓΗΣ ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

●

ΠΑΝΤΑ ΕΜΠΡΟΣ!

Γιὰ δὲς πουλιὰ ποὺ σκίζουν τὸν ἀγέρα
ποὺ στὸ λεφτὸ μετρᾶν τὸν οὐρανὸ
κι' ἡ βροντερὴ φωνή τους κάθε μέρα
θυμίζει διαρκῶς τὸν κεραυνό.

Ἐκεῖ ψηλὰ στὸν γαλανὸ αἰθέρα
ὁ χάλυψ τῶν Ἑλληνικῶν φτερῶν
πιὸ ἰσχυρὸς ὑψοῦται κάθε μέρα
γιὰ τὴν γλυκειὰ πατρίδα ἀγρυπνῶν.

Παιδιὰ ἀτρόμητα μὲ φλόγα μέσ' στὰ στήθη
σκληρὰ κρατοῦν στὰ χέρια τὸ πηδάλι
κι' ἂν εἶν' ἐχθρῶν ἀμέτρητα τὰ πλήθη
πάντα εἶν' ἕτοιμα γιὰ τὴν θανάσια πάλη.

Πετοῦν πουλιὰ — χαλύβδινες γραμμές,
οἱ ἕλικες ξεσκίζουν τὸν ἀγέρα
καὶ μέσ' σ' αὐτὰ χτυπᾶν παιδιῶν καρδιὲς
ποὺ ἔχουνε τὸν Βασιλιᾶ πατέρα.

Πιὸ ὑψηλὰ ὑψοῦται κάθε μέρα
ἡ γαλανὴ σημαία κι' ὁ Σταυρὸς
καὶ μιὰ κραυγὴ δονάει τὸν αἰθέρα
«ἐμπρὸς πάντα ἐμπρός!».

Ε. ΝΕΟΦΥΤΟΣ

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Βέλος

Πρώτη σειρά: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. Δευτέρα σειρά: Ἡ πρώτη λέξις τῆς ὀνομασίας τῆς συνήθους τροφῆς τῶν Σπαρτιατῶν. Τρίτη σειρά: Ἐπιβάλλεται εἰς ὅλους τοὺς πολίτας. Τετάρτη σειρά: Γαϊδουράκι. Πέμπτη σειρά: Διοικητικὴ διαίρεσις τοῦ Κράτους. Καθέτως οἱ σταυροί: Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ.

Αἴνιγμα

Τὸ πρῶτο μου — νησί.
Τὸ δεύτερό μου — σύ.
Τὸ τρίτο κάτι φωτεινό.
Τὸ σύνολό μου δέ, πτηνό.

Τετράγωνον

* * * * * Ὁριζοντίως: ἄνω, ἀρχαία πόλις τῆς Νοτίου Ἰταλίας, κάτω: νῆσος τῶν Κυκλάδων. Καθέτως: ἀριστερά, ἀρχαία πόλις τῆς Συρίας, δεξιὰ νῆσος τοῦ Ἀνατολικοῦ Αἰγαίου.

Ν. ΒΑΪΤΣΗΣ

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

1) Ἀρχαία περίφημος πόλις τῆς Ἀσίας, 2) Ἐπικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος, 3) Ἀξίωμα εἰς τὴν ἀρχαίαν Ρώμην, 4) Κράτος τῆς Ἀσίας, 5) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος, 6) Ἥρως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, 7) Πρωτεύουσα κράτους τῆς Εὐρώπης, 8) Κράτος τῆς Κ. Εὐρώπης, 9) Ἀρχαῖος Ἕλλην νομοθέτης, 10) Πολύχρωμον πτηνόν, 11) Χώρα τῆς Ἀσίας, 12) Ἥρως τοῦ Ὁμήρου, 13) Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.

Ν. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

Γεωγραφικὴ ἀκροστιχίς

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἑλληνικὴν νῆσον.

1) Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 2) Σύνορον Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, 3) Πρωτεύουσα νομοῦ τῆς Β. Ἑλλάδος, 4) Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας, 5) Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτους, 6) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 7) Περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος, 8) Νῆσος τῶν Κυκλάδων, 9) Ἑλληνικὸν πέλαγος, 10) Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.

Α. Κ. ΜΙΖΑΛΗΣ

ΔΙΚΤΥΩΤΟΝ

α, ε, η, θ, λ, ν, ο, ο, ο, ο, ο, ο, π, ρ, ρ, ρ, σ, σ, σ, σ, σ, σ, σ, τ, υ.

Τὰ ἀνωτέρω γράμματα νὰ τεθοῦν εἰς τὰ τετραγωνίδια τοῦ σχεδίου — ἕνα γράμμα σὲ κάθε τετραγωνίδιον — εἰς τρόπον ὥστε ὁριζοντίως 1, 2, 3, 4, 5 καὶ διαγωνίως Α — Β, νὰ εὑρεθοῦν ἓξ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Τὰ ὀνόματα καὶ τῶν ἓξ νησιῶν ἔχουν πέντε γράμματα. Τὸ ὄνομα τοῦ νησιοῦ ποὺ ζητεῖται διαγωνίως Α — Β ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας κ.ο.κ.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ἐὰν συναρμολογήσετε καταλλήλως τὰ κομμάτια ποὺ βλέπετε κατωτέρω θὰ παρουσιασθῇ μιὰ ἄσπρη πεταλούδα μέσα σὲ μαῦρο πλαίσιο.

Γιὰ νὰ μὴ καταστρέψετε τὸ φύλλο πρέπει ν' ἀντιγράψετε τὰ μαῦρα κομμάτια μὲ διαφανὲς χαρτὶ κι' ἔπειτα νὰ κάμετε τὴν συναρμολόγησι.

Κρυπτογραφικὸν

1234563571	= Κάτοικος ἑλληνικῆς πόλεως.
3163571	= Κάτοικος μιᾶς τῶν ἠπείρων.
123453	= Σπαρμένα.
123457	= Ἱστορικὴ πόλις.
23431	= Χρῆμα (δημ.).
23141	= Τουρκικὸς τίτλος.
3453	= Ἑλληνικὴ πόλις.
63	= Λουλούδια.

Ποικίλη ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως, τὸ δεύτερον γράμμα τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς ἀποτελοῦν ἔνδοξον πολιτικὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν καταστροφήν.

1) Ὀνομασία ἱστορικῆς μάχης τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων κατὰ τῶν Περσῶν, 2) Εἶναι ἡ ἐλπὶς τῆς πατρίδος μας, 3) Μία ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, 4) Ἀθεράπευτος, 5) Πόλις τῆς Ἑλλάδος τῆς ὁποίας ἡ ἱστιοφόρος ναυτιλία ἤκμασε κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, 6) Ἐγείρεται πρὸς τιμὴν ἐνδόξων ἀνδρῶν, 7) Τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

Γ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ

Αἱ λύσεις τοῦ 47ου φύλλου

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως 1 μία, 2 δὲν - πᾶς, 3 Νάξος, 5 ἔξω - καὶ σκί, 6 ρὲ - Α. Μ., 7 ὄν - μένος - ρό, 8 Α. Σ. Ο. - ἴσιο - κύνα - δσα, 9 πῦρ, 10 ζῶ - οἱ, 11 νὰ - Τ. Τ. Τ. - ἐς, 12 μὲ - ἄς, 13 ἄπω - αἷς - δρῶ, 14 ὄνε (Ὀνὲ) - διά, 15 σεντόνι. Καθέτως 1 θέρος, 2 Ξενοφῶν, 3 Κῶ - ἅμα, 4 Ε.Π.Ο., 5 Ἄγις - ὤν, 6 ἐς, 7 ἕν - μί, 8 μνᾶ - Κλεοπάτρα, 10 ἀπό - Ἰσοκράτης, 11 ἅς - σύ, 12 δί, 13 ἄναξ - δί, 14 ἄρα, 15 ἧς - ἔσω, 16 Κάρολος, 17 μῖμος.

Ποικίλη ἀκροστιχίς: Γερμανία (Γεώργιος, κΕκρωψ, ἔθΡος, παρΜενίων, ἀθῆνΑι, ἀλέξαΝδρος, δούναβΙς, λεττονίΑ).

Αἴνιγμα: Ἄν - ἀφὴ = Ἀνάφη.

Ἀκροστιχίς: Νικηφόρος (Ναπολέων, Ἰσαάκιος, Κύπρος, ἧττα, φάρος, Οὐρανός, ρόπαλον, δράσις, Σωσιγένης).

Κρυπτογραφικόν: Προμηθεύς, Ρούθ, Ὅμηρος, μέθυσος, ἤρεμος, Θησεύς, ἔμπορος, ὕπερος.

Τρίγωνον: Ἀραράτ - Ρενὰν - ἄναξ - ρὰ - ἀν -Τ.

Τί εἶναι; Ὁ χρόνος, οἱ μῆνες, οἱ μέρες (οἱ μέρες καὶ οἱ νύχτες).

Τετράγωνον: Ἄλμα - λίαν - μάχη - ἀνήρ.

Λίγη ευθυμία

ΜΕ ΑΛΛΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ...

—Έλεος, κύριε! Αν μοῦ δίνατε ἕνα τάλληρο θὰ σώζατε τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀγαθοῦ ἀνθρώπου.

—Καλά... ἀλλὰ δὲν φαίνεσθε γιὰ πολὺ ἀγαθὸς ἄνθρωπος...

—Ὤ, δὲν μιλῶ γιὰ μένα. Πρόκειται γιὰ σᾶς...

Νὰ μὴ τ' ἀκούῃ...

Πρώτη γειτόνισσα: Μοῦ δανείζεις ἀπόψε τὸ ραδιόφωνό σου;

Δευτέρα γειτόνισσα: Ἔχεις καμμιὰ γιορτή;

Πρώτη γειτόνισσα: Ὄχι, θέλω νὰ κοιμηθῶ.

Νοικοκυροσύνη

—Δὲ σοῦ εἶπα Θεόδωρε νὰ μὴ χρησιμοποιῇς τὴν πετσέτα γιὰ τὸ σκούπισμα τῶν παπουτσιῶν σου; Ἄλλη φορὰ νὰ τὰ σκουπίζῃς στὶς κουρτῖνες!

Μόνο τὰ κουμπιά!

Τσακωνόταν μὲ τὸ ράφτη του:

—Μόλις κούμπωσα αὐτὸ τὸ καινούργιο κουστοῦμι ποὺ μοὔκανες σχίστηκε ἀπὸ πίσω.

—Αὐτὸ σημαίνει πὼς ράβομε γερὰ τὰ κουμπιά, κύριε.

Ἀσφαλῶς!

Ὁ καθηγητής: Ἂν κατὰ τὴν ὥρα καταιγίδος ἀρχίζῃς νὰ τρίβῃς τὴν ράχι τῆς γάτας καὶ μάλιστα ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω, τί θὰ πεταχθῇ στὰ μάτια σου;

Ὁ μαθητής: Ἡ γάτα!

Ο ΒΛΑΞ ΠΕΛΑΤΗΣ....

—Καὶ τί αὐτοκίνητο! Σὲ μισὴ ὥρα θὰ εἶσθε στὸ Τατοΐ.

—Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

—Γιατί;

—Δὲν ἔχω καμμιὰ δουλειὰ νὰ τρέχω στὸ Τατοΐ!

ΔΥΟ ΚΑΚΩΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩΝ...

Ἕνας μικρὸ ἔτρεχε σὰν δαιμονισμένος.

—Γιατὶ τρέχεις ἔτσι; τὸν ρώτησε ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, ποὺ τὸν συνήντησεν ἐκείνη τὴν στιγμή.

—Πηγαίνω γιὰ νὰ μὲ δείρῃ ἡ μαμά, φώναξε κλαίγοντας ὁ μικρός.

—Καὶ σοῦ ἀρέσει τόσο τὸ ξύλο γιὰ νὰ τρέχῃς ἔτσι; ρώτησε κατάπληκτος ὁ παπᾶς.

—Ὄχι, φώναξε λαχανιασμένος ὁ μικρός, ἐξακολουθῶντας νὰ τρέχῃ, ἀλλ' ἂν δὲν φθάσω στὸ σπίτι πρὶν ἀπ' τὸν μπαμπᾶ τὸ ξύλο θὰ τὸ φάω ἀπ'... αὐτόν.

Τὸν κανόνισε...

—Δὲ μοῦ λέτε; Πρέπει νἄρχωμαι κάθε μέρα γι' αὐτὰ τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ χρωστᾶτε;

—Θὰ σᾶς εἶναι εὔκολο νἄρθῆτε τὴν Παρασκευή;

—Μάλιστα.

—Τότε νἄρχεστε κάθε... Παρασκευή!

Ἡ χρησιμότης του!

Ὁ δάσκαλος: Τὸ γουροῦνι εἶναι χρήσιμο ζῶο. Μεταχειριζόμαστε τὸ κρέας του καὶ τὸ λίπος του. Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς τί ἄλλο μεταχειριζόμαστε ἀπὸ τὸ γουροῦνι;

Ὁ μαθητής: Τὸ ὄνομά του ὅταν θυμώνωμε... μὲ κανένα.

Τὸν ἐσκέφθη...

—Δὲν ντρέπεσαι Τοτὸ νὰ φᾷς τὸ γλύκισμα αὐτὸ χωρὶς νὰ σκεφθῇς τὸν ἀδελφό σου;

—Τί λέτε, μπαμπᾶ, τὸν σκέφθηκα καὶ πολὺ μάλιστα. Εἶχα ἕνα τέτοιον φόβο μήπως φανῇ ξαφνικά.

Λογικώτατο!

Ὁ δάσκαλος: Γιὰ πές μου Λεωνίδα πῶς ἐξηγεῖς τὸ ὅτι τὰ χελιδόνια ἐπιστρέφουν κάθε χρόνο στὴν ἴδια τους φωληὰ χωρὶς νὰ κάνουν λάθος;

Λεωνίδας: Μά...., κύριε, ἀκολουθῶντας τὰ σύρματα τοῦ τηλεγράφου.

Ἡ ἀνοησία

Ὁ καθηγητής: Πές μου τὴ σημασία τῆς λέξεως ἀνοησία;

Ὁ μαθητής: Τὸ νὰ κρεμασθῇ ἕνας ἐλέφας ἀπὸ τὸ χεῖλος ἑνὸς γκρεμοῦ καὶ νὰ πιαστῇ μὲ τὴν προβοσκίδα του ἀπὸ μιὰ... μαργαρίτα!

Ναί...

Κάποιος παραγγελιοδόχος ἀδυνατοῦσε νὰ πείσῃ ἕνα πελάτη του νὰ ἀγοράσῃ τὸ ἐμπόρευμα ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ.

—Ὥστε λοιπόν, τοῦ εἶπε, ἡ τελευταία σας λέξις εἶναι «ὄχι»;

—Ναί, ἀπήντησεν ὁ πελάτης.

Ἐκ γενετῆς!

—Κι' εἶναι καιρὸς ποὺ δὲν ἔχεις δουλειά;

—Ὤ! Ἀρκετός... Σκέψου πὼς γεννήθηκα τὸ 1901!

Σφυρίζει!

Τὸ παιδὶ τοῦ γραφείου μας ἔχει μιὰν ἄσχημη συνήθεια. Ὅταν ἐργάζεται σφυρίζει.

—Εἶσαι τυχερός. Τὸ παιδὶ τοῦ δικοῦ μας γραφείου μόνον.... σφυρίζει.

Σωστὴ σκέψις...

Ὁ δάσκαλος: Τί θὰ προτιμοῦσες νὰ ἦσουνα. Ὁ φιλόσοφος Σωκράτης ἢ ὁ Σαρλώ;

Ὁ μαθητὴς (προθυμότατα): Ὁ Σαρλώ.

Ὁ δάσκαλος (ὁ ὁποῖος περίμενε καλλίτερη ἀπάντησι): Καὶ γιατὶ ὁ Σαρλώ:

Ὁ μαθητής: Ἁπλούστατα, γιατὶ ἀκόμη δὲν ἔχει... πεθάνει.

Η ΧΟΝΤΡΗ ΠΑΠΙΑ!...

Ὅταν οἱ κυνηγοὶ εἶναι πολὺ μύωπες.

—Τράβα γρήγορα πρὸς τὰ ἐκεῖ!

—Μὰ μοῦ φαίνεται πολὺ μεγάλη γιὰ πάπια...

—Τί λὲς βρὲ ἀδελφέ! Εἶναι μιὰ χοντρὴ πάπια!....

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΗΘΕΝΤΩΝ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Μερικαὶ ἑκατοντάδες τετραγωνικῶν χιλιομέτρων γῆς, — ἡ ἐλευθέρα πόλις τοῦ Δάντσιγκ μετὰ τῆς περιοχῆς της καὶ ὁ πολωνικὸς διάδρομος, — καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως νὰ προσαρτήσῃ ὁπωσδήποτε τὰ ἐδάφη αὐτὰ εἰς τὸ Γερμανικὸν Κράτος, ἔγιναν ἀφορμὴ νέου πολέμου παγκοσμίου, ἡ ἔκτασις τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατον νὰ καθορισθῆ ἀπὸ τώρα.

Ἕνα εἶναι τὸ γεγονός: Ὅτι τὸ ἀνθρώπινον δρᾶμα τοῦ 1939 ἤρχισε νὰ γράφεται ἐπὶ τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ ἡμερολογίου τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, χωρὶς νὰ εἶναι γνωστὸν εἰς ποῖον φύλλον τοῦ ἡμερολογίου, τίνος μηνὸς καὶ ποίου ἔτους θὰ τεθῆ τελεία καὶ παῦλα.

Ἀλλά, πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν προηγηθέντων τῆς ἐκρήξεως τοῦ δραματικοῦ πολέμου μεταξὺ Γερμανίας καὶ Πολωνίας, νομίζομεν ἀπαραίτητον νὰ δώσωμεν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας μίαν μικρὰν ἱστορικὴν καὶ γεωγραφικὴν περίληψιν τοῦ Δάντσιγκ καὶ τῆς περιοχῆς του.

Ἡ ἐλευθέρα πόλις τοῦ Δάντσιγκ εἶναι κτισμένη στὸν ὁμώνυμο κόλπο τῆς Βαλτικῆς Θαλάσσης καὶ ἔχει 206.500 κατοίκους καὶ ἔκτασιν ἐνδοχώρας 1892 τ. χ. μὲ 384 χιλιάδας κατοίκους.

Τὸ Δάντσιγκ, τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε περὶ τὰ τέλη τοῦ μεσαίωνος μέλος τῆς Ἀνσεατικῆς Ὁμοσπονδίας, παρέμεινεν ἐλευθέρα πόλις μέχρι τοῦ 1793, ὁπότε προσηρτήθη εἰς τὴν Πρωσσίαν.

Μέχρι τοῦ τέλους τοῦ παγκοσμίου πολέμου ἀνῆκεν εἰς τὴν Γερμανίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπεσπάσθη διὰ τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν καὶ ἀπετέλεσεν αὐτόνομον Κράτος ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Τὸ Δάντσιγκ ἦτο ἡνωμένον τελωνειακῶς μετὰ τῆς Πολωνίας, ἡ ὁποία διεξῆγε διὰ τοῦ λιμένος τῆς ἐλευθέρας πόλεως μέγα μέρος τοῦ ἐξωτερικοῦ της ἐμπορίου, διετήρει δὲ ἐν τῇ πόλει καὶ μικρὰν φρουρὰν καὶ πλῆθος διοικητικῶν ὑπαλλήλων.

Ἀνέκαθεν τὸ Δάντσιγκ ὑπῆρξε σημαντικὸν φρούριον καὶ διατηρεῖ μέχρι σήμερον μέγα μέρος τῆς ὀχυρώσεώς του.

Μετὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν παρένθεσιν θὰ προσπαθήσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν συντόμως νὰ δώσωμεν μίαν λεπτομερῆ περίληψιν τῆς προηγηθείσης διπλωματικῆς κινήσεως καὶ τῶν προσπαθειῶν ποὺ κατεβλήθησαν ἐκ μέρους ὅλων ἐκείνων τῶν παραγόντων τῆς διεθνοῦς πολιτικῆς ζωῆς, τῶν δυναμένων διὰ τῆς προσωπικῆς των ἐπιρροῆς καὶ τοῦ κύρους των, νὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἀποτροπὴν ἑνὸς αἱματηροῦ πολέμου, δυναμένου νὰ παρασύρῃ εἰς τὴν δίνην του καὶ τὰ καταστρεπτικά του ἀποτελέσματα ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα.

Πρὸ ἑνὸς σχεδὸν ἔτους ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις, πιστεύουσα ὅτι τὸ καθεστὼς τοῦ Δάντσιγκ, ὡς καθωρίσθη διὰ τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν, ἀποτελεῖ διὰ τὴν Γερμανίαν ἀφόρητον ἀδικίαν, ἀνεκίνησε ζήτημα ἀναθεωρήσεως τῆς ἐν λόγῳ συνθήκης καὶ ἤρχισε νὰ ζητῇ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ Δάντσιγκ εἴτε δι' ἀπ' εὐθείας πρὸς τοῦτο συνεννοήσεως μετὰ τῆς Πολωνίας καὶ τῶν ἐγγυητριῶν διὰ τὸ καθεστὼς τοῦ Δάντσιγκ Δυνάμεων, εἴτε διὰ γενικωτέρας ἀναθεωρήσεως τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν.

Ἡ διατύπωσις τῶν νέων τούτων Γερμανικῶν ἀξιώσεων ἀνησύχησεν, ὡς ἦτο ἑπόμενον, ὄχι μόνον τὴν ἀμέσως ἐνδιαφερομένην Πολωνίαν, ἀλλὰ καὶ τὰς συμμάχους της Ἀγγλίαν καὶ Γαλλίαν, αἱ ὁποῖαι σαφῶς ἀφῆκαν νὰ ἐννοηθῆ ὅτι πᾶσα ἀλλοίωσις τῶν συνόρων τῆς Εὐρώπης θὰ ἦτο ἀπαράδεκτος ἐκ μέρους των καὶ ὅτι πᾶσα πρὸς τοῦτο ἀπόπειρα θὰ ἐθεωρεῖτο ἐχθρικὴ πρᾶξις, στρεφομένη κατὰ τῆς συμμάχου των Πολωνίας.

Δὲν θὰ ἦτο μακρὰν ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, ἐὰν ἐλέγομεν ὅτι ἡ διατύπωσις τῶν νέων Γερμανικῶν ἀπαιτήσεων ἀνησύχησεν ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ὁποία διέβλεπεν εἰς αὐτὰς τὴν ἀφορμὴν κηρύξεως ἑνὸς νέου τρομακτικοῦ πολέμου.

Ὅπως ἦτο φυσικὸν καὶ ἑπόμενον, ἡ προσοχὴ τῶν κυβερνήσεων ὅλων τῶν Κρατῶν καὶ ἰδίως τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων ἐστράφη πρὸς τὸ σημεῖον ὅπου ἠπειλεῖτο ἡ ἔκρηξις τῆς νέας πυρκαϊᾶς. Καὶ ἤρχισε ζωηρὰ καὶ ἔντονος διπλωματικὴ κίνησις πρὸς ἀποσόβησιν μιᾶς συρράξεως, ποὺ δὲν προοιώνιζε κανένα καλόν. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως πρὸς τὴν διπλωματικὴν κίνησιν ἤρχισε ζωηρὰ καὶ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν ἐντατικὴ ἡ παρασκευή, πρὸς ἀντιμετώπισιν περιπτώσεως ἀποτυχίας τῶν διπλωματικῶν προσπαθειῶν.

Ἐξ ἄλλου ὁ παγκόσμιος Τύπος ὁμοφώνως, εἴτε ἀνῆκεν εἰς τὴν παράταξιν τῶν πιστευόντων ὅτι ἀδικοῦνται διὰ τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν, εἴτε εἰς τὴν ἀντίθετον τοιαύτην, ἐτόνιζεν, ἢ διὰ νὰ ἀπειλήσῃ, ἢ διὰ νὰ εἴπῃ ἁπλῶς τὴν ἀλήθειαν, τὸ γεγονὸς ὅτι ἕνας νέος πόλεμος θὰ ἐβύθιζεν εἰς τὸ πένθος καὶ τὴν ἀθλιότητα ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα.

Παρὰ ταῦτα, παρὰ τὴν παγκοίνως ἀναγνωριζομένην ἀλήθειαν τοῦ ἐπικρεμαμένου κινδύνου, ἡ κατάστασις ἐξετραχύνετο συνεχῶς καὶ τὰ πάντα ἔπειθον ὅτι ἡ ὥρα τῆς μοιραίας συρράξεως δὲν ἦτο πλέον μακράν. Τὸ τελευταῖον μάλιστα δεκαήμερον τοῦ παρελθόντος μηνὸς Αὐγούστου οἱ κίνδυνοι τῆς αἱματηρᾶς συρράξεως κατέστησαν πλέον ἔκδηλοι καὶ ἡ κίνησις πρὸς ἀποτροπὴν τούτων ἤρχισεν ἔντονος καὶ ἀποφασιστική.

Ἡ ἀοριστία τῆς διπλωματικῆς γλώσσης, ἡ ἀσάφεια τῆς διατυπώσεως εἰς τὰ διπλωματικὰ ἔγγραφα, ὑπεχώρησαν εἰς μίαν σαφῆ διατύπωσιν ἐννοιῶν, ἐννοιῶν ποὺ περιεῖχον ἄμεσον τὴν ἀπειλὴν τοῦ πολέμου.

Καὶ ἐνῷ ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ Πάπας τῆς Ρώμης, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου ἀπὸ μέρους ὅλων τῶν Κρατῶν τῆς διασκέψεως τοῦ Ὄσλο, ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Καναδᾶ

Ὁ χάρτης τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Ἀνατολικοῦ Μετώπου

Ὁ Γάλλος Πρωθυπουργὸς κ. Νταλαντιέ

κ.ἄ. ἀπηύθυναν δραματικὰς ἐκκλήσεις τόσον πρὸς τὴν Γερμανίαν κυρίως ὅσον καὶ πρὸς τὴν Πολωνίαν, τὴν ἀμέσως ἀπειλουμένην, χωρὶς δυστυχῶς κανένα θετικὸν ἀποτέλεσμα, ὁ πόλεμος ἐφαίνετο ἀναπότρεπτος. Αἱ συνέπεια τῶν δραματικῶν τούτων ἐκκλήσεων γεννηθεῖσαι ἐλπίδες διελύθησαν, κατόπιν τῶν ληφθέντων ἐν Γερμανίᾳ καὶ Πολωνίᾳ στρατιωτικῶν μέτρων.

Ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις ἐδήλωνε σαφῶς ὅτι οὐδεμία προσπάθεια θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ τὴν μεταπείσῃ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἰδέας τῆς μὴ καταλήψεως τοῦ Δάντσιγκ. Οἱ διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ αἱ κυβερνήσεις τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων καταβάλλουν τὰς τελευταίας των ἀκάρπους προσπαθείας καὶ εἶναι τόσον πεπεισμέναι ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ προλάβουν τὴν ἔκρηξιν τῆς τρομακτικῆς θυέλλης, ὥστε ἀραιώνουν ἐπειγόντως τὸν ἄμαχον πληθυσμόν των καὶ μεταφέρουν εἰς ἀσφαλέστερα μέρη χιλιάδας παιδιῶν. Τὸ Παρίσι, τὸ Λονδῖνον καὶ τὸ Βερολῖνον παρουσιάζουν τὴν ὄψιν πόλεων εἰς κατάστασιν πολέμου εὑρισκομένων.

Αἱ τελευταῖαι προσπάθειαι

Καὶ ἐν μέσῳ τῆς τραγικῆς αὐτῆς ἀτμοσφαίρας καταβάλλονται αἱ τελευταῖαι προσπάθειαι ἀποτροπῆς τοῦ πολέμου.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως ἀπευθύνει πρὸς τὸν κ. Χίτλερ τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

«Ἐξοχώτατε!

»Ἡ παροῦσα στιγμή, καθ' ἣν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Κρατῶν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναλάβουν βαρυτάτας εὐθύνας, μὲ ἀναγκάζει νὰ σᾶς εἴπω καθαρὰ ὅτι ἡ τύχη τῆς εἰρήνης εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὰς χεῖρας σας. Δὲν δύνασθε νὰ ἀμφιβάλλετε περὶ τῶν αἰσθημάτων μου ἀπέναντι τῆς Γερμανίας καθὼς καὶ περὶ τῶν εἰρηνικῶν αἰσθημάτων τῆς Γαλλίας. Σᾶς ὑπενθυμίζω τὰς προσπαθείας, τὰς ὁποίας κατέβαλα μέχρι τοῦδε διὰ τὴν συνεργασίαν τῶν δύο χωρῶν. Δὲν δύνασθε ἐν τούτοις νὰ ἀμφιβάλλετε περὶ τοῦ ὅτι ἡ Γαλλία θὰ σεβασθῇ καὶ θὰ ἐκτελέσῃ πιστῶς τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἀνέλαβεν ἀπέναντι ἄλλων Κρατῶν, ὅπως π. χ. ἀπέναντι τῆς Πολωνίας, Κρατῶν τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ ζήσουν ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῆς Γερμανίας, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ θεωρήσετε ὅτι ὁ Γαλλικὸς λαὸς δὲν ἔχει πλήρη συνείδησιν τῆς τιμῆς του, οἵαν ἔχει ὁ Γερμανικὸς λαός. Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰρηνικὴν λύσιν τῆς ὑφισταμένης κρίσεως ἀξιοπρεπῶς καὶ ἐντίμως δι' ὅλους, ἐὰν ὑφίσταται πράγματι μεταξὺ ὅλων θέλησις διὰ τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης. Διακηρύττω τὴν καλὴν θέλησιν τῆς Γαλλίας καὶ τῶν συμμάχων της πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπόν. Ἐκτὸς τούτου ἐγγυῶμαι διὰ τὴν καλὴν θέλησιν τῆς Πολωνίας, τὴν ὁποίαν ἐξεδήλωσε πάντοτε διὰ τὴν ἐφαρμογὴν εἰρηνικῆς διαδικασίας πρὸς σύναψιν ἐλευθέρας συμφωνίας, ὅπως προσήκει προκειμένου περὶ κυβερνήσεων ἀνεξαρτήτων Κρατῶν. Ἐν πλήρει συνειδήσει τῆς σοβαρότητος τῆς δηλώσεώς μου, δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι μεταξὺ τῶν διαφορῶν, αἱ ὁποῖαι ὑφίστανται μεταξὺ Γερμανίας καὶ Πολωνίας δὲν ὑφίσταται οὐδεμία μὴ δυναμένη νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς εἰρηνικῆς καὶ δικαίας λύσεως. Σᾶς διαβεβαιῶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς του διὰ εἰς τὴν φανερὰν καὶ εἰλικρινῆ ἀλληλεγγύην, ἡ ὁποία συνδέει τὴν Γαλλίαν μετὰ τῆς Πολωνίας, δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ἐπηρεάσῃ τὰ εἰρηνικὰ αἰσθήματα τῆς Γαλλίας. Ἡ ἀλληλεγγύη αὐτὴ οὐδέποτε μᾶς ἠμπόδισεν οὔτε θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ καὶ τώρα νὰ συγκρατήσωμεν τὴν Πολωνίαν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν εἰρηνικῶν της αἰσθημάτων. Εἰς ὥρας τόσον κρισίμους πιστεύω εἰλικρινῶς ὅτι οὐδεὶς εὐγενὴς ἄνθρωπος θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι θὰ ἐκραγῇ ἕνας πόλεμος μὲ ὅλας τὰς ὀλεθρίας συνεπείας του, χωρὶς νὰ καταβληθοῦν αἱ ὕστατοι προσπάθειαι δι' εἰρηνικὴν λύσιν. Ἡ ἐπιθυμία σας διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ἐκδηλωθῇ ἀποτελεσματικώτερον ἐν προκειμένῳ, χωρὶς νὰ θιγῇ ἐκ τούτου ἡ Γερμανικὴ τιμή. Ὡς ἀρχηγὸς τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, ὁ ὁποῖος, καθὼς γνωρίζετε, ἐπιθυμῶ πλήρη ἁρμονίαν εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας καὶ ὁ ὁποῖος συνδέομαι διὰ τῶν δεσμῶν τῆς φιλίας καὶ τοῦ λόγου, τὸν ὁποῖον ἐδώσαμεν πρὸς τὴν Πολωνίαν, εἶμαι ἕτοιμος νὰ καταβάλω πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ φέρω εὐτυχὲς ἐν προκειμένῳ ἀποτέλεσμα».

Καταλήγων ὁ κ. Νταλαντιὲ τονίζει:

«Ἐὰν Γαλλικὸν καὶ Γερμανικὸν αἷμα χυθοῦν εἰς ἕνα πόλεμον μακρὸν καὶ περισσότερον θανατηφόρον, τότε ἕκαστος ἐξ ἡμῶν θὰ πολεμήσῃ μὲ πλήρη εὐπιστοσύνην ἐπὶ τὴν ἰδίαν νίκην.

»Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπολύτως βέβαιον εἶναι ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ βαρβαρότης καὶ ἡ καταστροφή».

ΝΤΑΛΑΝΤΙΕ

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Χίτλερ

Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ κείμενον τῆς πρὸς τὸν κ. Νταλαντιὲ ἐπιστολῆς τοῦ κ. Χίτλερ δημοσιεύομεν κατωτέρω:

«Ἀγαπητὲ πρωθυπουργέ,

»Κατανοῶ τὰς ἀμφιβολίας, τὰς ὁποίας ἐκφράζετε. Ἐπίσης οὐδέποτε παρέβλεψα τὴν μεγάλην εὐθύνην, τὴν ὁποίαν ἐπωμίζονται ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀποφασίζουν τὴν τύχην τῶν λαῶν. Ὡς παλαιὸς στρατιώτης γνωρίζω τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου, ὅπως καὶ σεῖς. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐπίσης τὸ πνεῦμα, κατέβαλα τιμίως κάθε προσπάθειαν ὅπως ἀπομακρύνω πᾶσαν διένεξιν μεταξὺ τῶν δύο μας Ἐθνῶν. Διεβεβαίωσα δημοσίᾳ τὸν Γαλλικὸν λαὸν ὅτι ἡ ἐπιστροφὴ τῆς περιοχῆς τοῦ Σάαρ ἦτο ἀναγκαία προϋπόθεσις εἰς τὰς προσπαθείας αὐτάς. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς περιφερείας τοῦ Σάαρ παρέσχον ἐπισήμως τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι δὲν εἴχομεν πλέον ἄλλας ἀξιώσεις ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Ὁ Γερμανικὸς λαὸς ἐνέκρινε τὴν στάσιν μου. Ὅταν τελευταίως εὑρίσκεσθε εἰς τὴν Γερμανίαν, ἠμπορέσατε νὰ ἀντιληφθῆτε τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Γερμανικὸς λαὸς δὲν διατηρεῖ πλέον οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἔχθρας ἢ μίσους ἐναντίον τοῦ γενναίου ἀντιπάλου τοῦ παρελθόντος. Ἀντιθέτως, Ἡ εἰρήνευσις εἰς τὰ δυτικά μας σύνορα ἤγαγεν εἰς τὴν αὔξησιν τῆς συμπαθείας ἐκ μέρους τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ. Μιᾶς συμπαθείας, ἡ ὁποία εἰς πολλὰς περιπτώσεις διεδηλώθη ἀφ' ἑαυτῆς ἀρκετὰ εὐκρινῶς. Ἡ ἀνέγερσις μεγάλου ὀχυρωματικοῦ τείχους εἰς τὰ δυτικά μας σύνορα, ἡ ὁποία ἐκόστισε καὶ κοστίζει ἀκόμη δισεκατομμύρια, ἀντιπροσωπεύει ταυτοχρόνως ἔγγραφον ἀποδοχῆς καὶ ὁριστικοῦ καθορισμοῦ τῶν συνόρων τοῦ Ράϊχ. Διὰ τούτου ὁ Γερμανικὸς λαὸς ἐθυσίασε δύο ἐπαρχίας, αἱ ὁποῖαι ἀνῆκον κάποτε εἰς τὸ παλαιὸν Γερμανικὸν Κράτος καὶ αἱ ὁποῖαι ἀργότερον προησπίσθησαν διὰ πολυτιμοτάτου αἵματος. Ἡ θυσία αὐτή, πρέπει νὰ παραδεχθῇ ἡ Ἐξοχότης σας, δὲν ἀντιπροσωπεύει μόνον ἐπιφανειακὴν στάσιν τακτικῆς, ἀλλὰ ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἐσεβάσθημεν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς ὅλα τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἐλάβομεν ἀργότερον.

»Δυσκόλως θὰ εὕρητε, ἀγαπητὲ Πρόεδρε, νὰ ὀνομάσετε καὶ μίαν μό-

Ὁ Ἄγγλος Πρωθυπουργὸς κ. Τσάμπερλαιν

νην περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς μίαν γραμμὴν ἢ λέξιν, νὰ ἀφήνεται νὰ ἐννοηθῇ ὅτι τὰ πρὸς δυσμὰς γερμανικὰ σύνορα θὰ ἠλλοιοῦντο. Διὰ τῆς θυσίας αὐτῆς καὶ τῆς στάσεώς μας, ἐπίστευα ὅτι ἐξερριζώθη κάθε ἀφορμὴ διενέξεως μεταξὺ τῶν δύο μας Ἐθνῶν, ἡ ὁποία θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὁδηγήσῃ εἰς ἐπανάληψιν τῆς τραγῳδίας τοῦ 1914 - 1918. Αὐτός, ἐν τούτοις, ὁ ἑκούσιος περιορισμὸς τῶν γερμανικῶν διεκδικήσεων πρὸς δυσμάς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδοχὴ ὅλων τῶν ἄλλων παραγράφων τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν. Συνεχῶς, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, προσεπάθησα νὰ ἐπιτύχω ἀναθεώρησιν τῶν πλέον ἀδυνάτων καὶ περισσότερον ἀφορήτων διατάξεων τῆς συνθήκης διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν διαπραγματεύσεων. Τοῦτο κατέστη ἀδύνατον. Ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἀναθεώρησις αὐτή, ἐγένετο κατανοητὸν ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους εἰς ὅλα γενικῶς τὰ Κράτη».

Ὁ Καγκελλάριος ἐν συνεχείᾳ ἐτόνισεν ὅτι δὲν ἠμπορεῖ ἀπὸ κανένα νὰ διαμφισβητηθῇ, παρ' ὅλα ὅσα ἐλέχθησαν σχετικῶς περὶ τῶν μεθόδων του, ὅτι ὁ,τιδήποτε ἐπέτυχε, τὸ ἐπέτυχεν εἰς πολλὰς περιπτώσεις χωρὶς αἱματοχυσίαν, δι' εἰρηνικῶν λύσεων ὄχι μόνον διὰ τὴν Γερμανίαν, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλα Κράτη, διασώσας τοὺς κυβερνήτας των ἀπὸ τὰς ἀφορήτους ὑποχρεώσεις τῆς εὐθύνης των πρὸς τοὺς λαούς των, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀναθεωρήσεως.

—Ἕνα πρᾶγμα, τονίζει περαιτέρω, πρέπει νὰ παραδεχθῇ ὁ κ. Νταλαντιέ, ὅτι ἡ ἀναθεώρησις ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ. Ἡ συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν ἦτο ἀφόρητος καὶ κανεὶς τίμιος Γάλλος, ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ κ. Νταλαντιέ, θὰ ἐνήργει κατὰ διάφορον τρόπον ἐπὶ παρομοίας ὑποθέσεως. Ὑπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα, ἐτόνισε, προσεπάθησε νὰ διαγράψῃ κάθε μὴ λογικὸν μέτρον, τὸ ὁποῖον διετυπώθη εἰς τὴν συνθήκην τῶν Βερσαλλιῶν. Ἔκαμε πρὸς τὴν Πολωνίαν μίαν προσφορὰν διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν ἀδικίας, ἡ ὁποία ἐπλήγωνε τὸν Γερμανικὸν λαόν. Οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς αὐτοῦ θὰ ἐτόλμα νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν Γερμανικὴν Κοινὴν Γνώμην μὲ τοιαύτην προσφοράν. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ προσφορὰ αὐτὴ ἠδύνατο νὰ διατυπωθῇ μόνον μίαν φοράν.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Χίτλερ τονίζει ὅτι εἶναι βαθέως πεπεισμένος ὅτι, ἐὰν ἡ Ἀγγλία καθωδήγει ἐγκαίρως τὴν Πολωνίαν νὰ δείξῃ σωφροσύνην, ἀντὶ νὰ ἀναλάβῃ ἐκστρατείαν διὰ τοῦ Τύπου κατὰ τῆς Γερμανίας, ἡ Εὐρώπη σήμερον θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀπολαύῃ 25ετοῦς περιόδου ἀκυμάντου εἰρήνης. Τώρα, ἐν τούτοις, τὰ ψεύδη περὶ γερμανικῶν ἐπιθέσεων ἐξήνειραν τὸν Πολωνικὸν λαὸν καὶ ἡ Πολωνικὴ Κυβέρνησις εὗρεν ἀδύνατον νὰ ἔλθῃ εἰς καθαρῶς ἀνεξαρτήτους ἀποφάσεις, ἰδίως δὲ κατόπιν τῶν νέων ὑποσχέσεων περὶ ἐγγυήσεων.

«Εἶναι ἀδύνατον εἰς τὴν Γερμανίαν, συνεχίζει ὁ Χίτλερ, νὰ ἀπαρνηθῇ δύο ἑκατομμύρια ὁμοεθνῶν της, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται διαφόρους πιέσεις. Διετύπωσα μίαν σαφῆ ἀξίωσιν: Τὸ Δάντσιγκ καὶ ὁ διάδρομος πρέπει νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Γερμανίαν. Πρέπει νὰ ἐκλείψῃ ἡ «σαλατοποίησις» τῶν ἀνατολικῶν μας συνόρων. Δὲν βλέπω τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Πολωνία θὰ ἠδύνατο νὰ παρακινηθῇ εἰς μίαν λύσιν εἰρηνικήν. Ἐὰν ἡ μοῖρα θελήσῃ νὰ συγκρουσθοῦν καὶ πάλιν οἱ δύο λαοί μας διὰ τὴν αἰτίαν αὐτήν, τότε θὰ ὑπάρχῃ μιὰ διαφορὰ βαθειὰ εἰς τὰ ἐλατήρια ἐκ τῶν ὁποίων παρεκινήθη πρὸς πόλεμον ἕκαστος ἐξ ἡμῶν: Ἐγὼ μὲν μὲ τὸν λαόν μου θὰ ἀγωνισθῶ διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν μιᾶς ἀδικίας, ἐνῷ οἱ ἄλλοι θὰ πολεμήσουν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἀδικίας ταύτης. Ἔχω πλήρη ἐπίγνωσιν τῶν συνεπειῶν τὰς ὁποίας θὰ ἔχῃ μία τοιαύτη σύγκρουσις, οὐδεμίαν ἐν τούτοις βλέπω δυνατότητα ἱκανὴν νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὴν Πολωνίαν, ὅπως ἀποδεχθῇ τὴν λογικὴν λύσιν μιᾶς καταστάσεως, ἡ ὁποία καθίσταται σκληρὰ διὰ τὸν Γερμανικὸν λαόν.

»Σᾶς ἀπευθύνω τὸ ἐρώτημα: Τί θὰ ἐπράττατε Ὑμεῖς ὡς καλὸς πατριώτης Γάλλος, ἐὰν εὑρίσκεσθε εἰς τὴν ἰδίαν μὲ ἡμᾶς περίπτωσιν, ἐὰν εἴχατε ὑποστῇ τὰς συνεπείας ἑνὸς ἀτυχοῦς πολέμου καὶ σᾶς ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ τὰς ἐπανορθώσητε; Δὲν θὰ τὸ ἐπράττατε; Τί θὰ ἐκάμνατε ἐὰν σᾶς ἠμπόδιζον νὰ

Ὁ Καγκελλάριος κ. Χίτλερ

ἀνακτήσετε τὴν Μασσαλίαν, τὴν ὁποίαν θὰ εἴχατε τυχὸν χάσει συνεπείᾳ ἑνὸς ἀτυχοῦς πολέμου; Εἶσθε πατριώτης Γάλλος καὶ γνωρίζω πολὺ καλὰ τί θὰ ἐπράττατε εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν. Ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ἔκβασις τοῦ πολέμου τὸ σημερινὸν Πολωνικὸν Κράτος θὰ ἀπολεσθῇ ὁπωσδήποτε».

ΧΙΤΛΕΡ

Ἡ ἔκρηξις τοῦ πολέμου

Τὸ κείμενον τῶν δύο ἱστορικῶν ἐπιστολῶν, γνωσθὲν διὰ τῶν ραδιοφωνικῶν σταθμῶν καὶ τῶν τηλεγραφημάτων τῶν ἐφημερίδων, ἐνέτεινε τὴν ἀνησυχίαν. Μία ἀκόμη ἀπέμενεν ἐλπίς. Ἡ πληροφορία ὅτι αἱ μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας συνεννοήσεις δὲν εἶχον τερματισθῇ καὶ ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶχεν ἐξεύρει μέσην λύσιν ἱκανοποιοῦσαν καὶ τὰς δύο παρατάξεις.

Δυστυχῶς καὶ ἡ ὑστάτη αὐτὴ ἐλπὶς ἐξέλειψε. Πρὶν ἀκόμη τερματισθοῦν αἱ μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν διαπραγματεύσεις, ἡ Γερμανία καὶ ἡ Πολωνία εἶχον ἀρχίσει τὰς πρώτας ἐχθροπραξίας. Τὸ στόμα τῆς διπλωματίας εἶχε σιγήσει, διὰ νὰ ὁμιλήσουν δυστυχῶς τὰ ἀδηφάγα στόματα τῶν τηλεβόλων!

Τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον τόσον ἐφοβοῦντο ὅλοι καὶ κατέβαλον τόσας προσπαθείας νὰ τὸ ἀποφύγουν, εἶχε συντελεσθῇ ἀνεπανορθώτως. Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐλπίζων ὅτι καὶ τὴν τελευταίαν ἔστω στιγμὴν ἦτο δυνατὸν νὰ προληφθῇ τὸ τρομερὸν τῆς ἀνθρωπότητος αἱματοκύλισμα, ἀπευθύνει καὶ νέαν ἔκκλησιν πρὸς τὸν κ. Χίτλερ. Ἡ Ἀγγλία, ἐξαντλοῦσα καὶ τὴν τελευταίαν της εἰρηνιστικὴν προσπάθειαν, ἔστω καὶ διὰ τῆς ἀπειλῆς, ἀποστέλλει τελειωτικὴν διακοίνωσιν πρὸς τὴν Γερμανίαν διὰ τῆς ὁποίας τάσσει προθεσμίαν μέχρι τῆς 11ης π. μ. τῆς Κυριακῆς 3 Σεπτεμβρίου νὰ ἀποσύρῃ τὰ στρατεύματά της ἐκ τῆς Πολωνίας καὶ νὰ ἀρχίσῃ μετ' αὐτῆς συνεννοήσεις εἰρηνικάς. Ἡ Γαλλία, ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τῆς Ἀγγλίας, ἀναλαμβάνει τὴν ἰδίαν προσπάθειαν καὶ παρατείνει τὴν προθεσμίαν τῆς ἀπαντήσεως μέχρι τῆς 5ης μ. μ. τῆς Κυριακῆς 3 Σεπτεμβρίου, ἐλπίζουσα ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἡ Γερμανία θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ δεχθῇ τὰς Ἀγγλογαλλικὰς προτάσεις περὶ καταπαύσεως τῶν ἐχθροπραξιῶν, τὰς ὁποίας ἡ Πολωνία εἶχεν ἤδη ἀνεπιφυλάκτως ἀποδεχθῇ.

Ἀτυχῶς καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ προσπάθεια προσέκρουσεν εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς Γερμανίας καὶ ἐναυάγησε. Τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς οἱ πρεσβευταὶ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Γερμανικῆς πρωτευούσης καὶ αἱ διπλωματικαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν τριῶν Μεγάλων αὐτῶν Δυνάμεων διεκόπησαν. Ὁ πόλεμος, κηλὶς τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον κακὸν διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ δικαίου, ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεται τοῦτο, ἐξαπελύθη μὲ ὅλας τὰς βαρβάρους, τρομακτικὰς καὶ φρικαλέας συνεπείας του.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, διὰ διαγγέλματός του πρὸς τὸν μητροπολιτικὸν λαὸν καὶ τὸν λαὸν τῶν κτήσεων τῆς Αὐτοκρατορίας, τονίζει ὅτι ἡ Ἀγγλία ἐξηναγκάσθη νὰ ἐπέμβῃ πρὸς διάσωσιν τῆς κινδυνευούσης Πολωνίας ἔναντι τῆς ὁποίας ἔχει ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ περιφρουρήσῃ τὴν ἀκεραιότητά της, καὶ καταλήγει ἐν τέλει ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, συγκινηθεῖσα βαθέως ἐκ τοῦ ἐκτυλισσομένου δράματος, δι' ἐγκυκλίου της πρὸς ἁπάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς Ἀρχὰς τοῦ Κράτους συνέστησεν ὅπως μεθ' ἑκάστην λειτουργίαν καὶ καθημερινῶς μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἀναπέμπεται δέησις πρὸς τὸν Ὕψιστον πρὸς ταχεῖαν κατάπαυσιν τοῦ ἀνθρωπίνου ἀλληλοσπαραγμοῦ.

Πράγματι, μόνον ὁ Ὕψιστος δύναται νὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα, τὴν καταστροφὴν καὶ ἐξαθλίωσιν τὴν ὁποίαν διὰ τῶν ἰδίων της χειρῶν ἐπεσώρευσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της.

Δ. Δειλ-ς

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΘΕΡΙΝΗ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ. — Ἐτελέσθησαν εἰς τὸ Ναύπλιον, παρισταμένου πλήθους κόσμου καὶ τῶν Ἀρχῶν, οἱ Α' Περιφερειακοὶ Κολυμβητικοὶ ἀγῶνες τῆς Ε. Ο. Ν.

Τὰ ἔπαθλα εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγώνων ἀπένειμεν ἰδιοχείρως ὁ Νομάρχης Ἀργολιδοκορινθίας καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Α. Λεμπέσης, προσφωνήσας καταλλήλως αὐτούς.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων ἔχουσιν οὕτω:

Δρόμος 100 μέτρ. Φαλαγγιτῶν (ἐλευθέρως): 1) Παπαδημητρίου 1'28'', 2) Ι. Φίσκας, 3) Δ. Μητσόπουλος.

Δρόμος 400 μέτρ. Φαλαγγιτῶν (ἐλευθέρως) 1) Κ. Βελιώτης 7'54'', 1) Ἀθ. Λουκᾶς, 3) Νεοφωτιάδης.

Δρόμος 1000 μέτρων: 1) Κίκας.

Δρόμος 100 μέτρων: 1) Β. Ἀρινοῦτσος 1'59'', 2) Νάκης, 3) Μ. Ἀποστολόπουλος.

Σκυταλοδρομία: 4 × 1000: 1) Ὁμὰς Ναυπλίου, 2) Ὁμὰς Κορινθίας.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ. — Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις τοῦ Νομοῦ Λέσβου διωργάνωσε τοὺς Α' Αἰγαιοπελαγιτικοὺς Ἀγῶνας στίβου, οἵτινες ἐτελέσθησαν εἰς τὴν Μυτιλήνην.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους ἔλαβον μέρος αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Χίου καὶ Λέσβου.

Τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων ἐκήρυξεν ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Λέσβου Νομάρχης κ. Κοζύρης παρισταμένων καὶ τῶν λοιπῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα ἔχουσιν οὕτω:

Δρόμος 60 μέτρ. Φαλαγγιτισσῶν: 1) Τρουμπούνη Ἡρὼ (Λέσβου), 2) Σαμφίδου Χριστίνα (Λέσβου), 3) Τζιρᾶ Ζανέττα (Χίου).

Δρόμος 200 μέτρ. Φαλαγγιτῶν 1) Ταλιάνης Γεώργ. (Λέσβου), 2) Χιωτέλης Στέφ. (Λέσβου), 3) Χαλαμαντάρης Παναγ. (Λήμνου).

Ἀκοντισμὸς Φαλαγγιτισσῶν: 1) Χ'' Γιαννοῦ Ρηνούλα (Λέσβου), 2) Μυτιληναίου Ἀριστέα (Λέσβου), 3) Στεφανίδου Κατίνα (Λέσβου).

Δρόμος 800 μέτρ. Φαλαγγιτῶν: 1) Νταβέλης Κώστας (Λέσβου), 2) Καράβης Γεώργ. (Λέσβου), 3) Ποῦλος (Λέσβου).

Ἅλμα τριπλοῦν Φαλαγγιτῶν: 1) Χωριατέλης Θεόδ. (Λέσβου), 2) Διαμαντίδης Νικ. (Χίου), 3) Ἰατρίδης (Χίου).

Σκυταλοδρομία 4 × 100 Φαλαγγιτῶν: 1) Ὁμὰς Μυτιλήνης, 2) Ὁμὰς Λήμνου, 3) Ὁμὰς Γέρας.

Ἐλευθέρα δισκοβολία Φαλαγγιτῶν: 1) Βαρκάρης Ἰωάν. (Χίου), 2) Φρυδᾶς Ἰωάν. (Χίου), 3) Μελιγκώνης (Λέσβου).

Ἅλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτῶν: 1) Τσαπάλας (Χίου), 2) Ζαχαρίου (Χίου), 3) Μεγαλίδης (Λέσβου).

Ἀποτελέσματα δευτέρας ἡμέρας

Δρόμος 60 μέτρ. Σκαπανέων: 1) Ψωμᾶς (Λέσβου), 2) Μαυρογιάννης (Λέσβου), 3) Στεργίου (Λέσβου).

Δρόμος 60 μέτρ. Σκαπανισσῶν: 1) Μαντζουράνη Ἔλλη (Λέσβου), 2) Ἀμπατζιδέλη Μαρία (Λέσβου), 3) Κουτσουκίδου Λέλα (Λέσβου).

Ἅλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτισσῶν: 1) Κοκκινάκη Ἑλένη (Χίου), 2) Σκορλέτη Καίτη (Χίου), 3) Μπάρα Ἰωάννα (Χίου).

Σφαιροβολία Φαλαγγιτῶν: 1) Φρυδᾶς Ἰωάν. (Χίου), 2) Βαρκάρης Ι. (Χίου), 3) Μοράτης (Χίου).

Δρόμος 3000 μέτρ.: 1) Χιώτης Γαβριὴλ (Λέσβου), 2) Καράβης Γεώργ. (Λέσβου), 3) Καρακωνσταντῆς (Χίου).

Ἅλμα ἁπλοῦν Σκαπανέων: 1) Ψωμᾶς (Λέσβου), 2) Μαυρογιάννης (Λέσβου), 3) Καμαριανὸς (Λέσβου).

Ἅλμα ἁπλοῦν Σκαπανισσῶν: 1) Κουτσουκίδου Λέλα (Λέσβου), 2) Κρητικοῦ (Λέσβου), 3) Τρουμπούνη (Λέσβου).

Δρόμος 400 μέτρ. Φαλαγγιτῶν: 1) Παπαμιχαὴλ (Χίου), 2) Φραγκάκης (Χίου), 3) Μηλιάδης (Χίου).

Σκυταλοδρομία 6 × 300 Φαλαγγιτῶν: 1) Ὁμὰς Λέσβου, 2) Ὁμὰς Χίου.

Ἅλμα ἁπλοῦν Φαλαγγιτισσῶν: 1) Μυτιληναίου Ἀριστέα (Λέσβου), 2) Τρουμπούνη Ἡρὼ (Λέσβου), 3) Καραμπάση Λίτσα (Λέσβου).

ΔΟΜΟΚΟΣ. — Συνηντήθη εἰς ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα ἡ ὁμὰς τῆς Ὑποδιοικήσεως Δομοκοῦ μετὰ τῆς ὁμάδος τοῦ Σχηματισμοῦ Φαρσάλων. Ὁ ἀγὼν ἐδόθη εἰς τὸ γήπεδον τῆς δευτέρας, ἐπαρουσίασε δὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Αἱ ὁμάδες ἐξῆλθον ἰσόπαλοι σημειώσασαι ἀνὰ δύο τέρματα ἑκάστη.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Εἰς τὴν Κοινότητα Ἁγίας Ἄννης τῆς Εὐβοίας ἐτελέσθη 40θήμερον μνημόσυνον ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Φαλαγγίτου Ἠλία Σκουρτανιώτη, ὅστις ἀποθνήσκων ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ἐζήτησε νὰ ταφῇ μὲ τὴν στολήν του.

Ὁ Ἀρχηγός, εἰς τὸ τηλεγράφημα τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε. Ο. Ν. Εὐβοίας, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνήγγειλε τὴν τέλεσιν τοῦ μνημοσύνου καὶ τὰς τελευταίας θελήσεις τοῦ ἐκλιπόντος Φαλαγγίτου, ἀπήντησεν ὡς ἀκολούθως:

Ἐξ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν

Κων. Ρεγγοῦκον

Περιφερειακὸν Διοικητὴν Ε. Ο. Ν. Εὐβοίας

Χαλκίδα

Μὲ ἄπειρον συγκίνησιν ἀνέγνωσα τηλεγράφημά σας διὰ μνημόσυνον Φαλαγγίτου Ἠλία Σκουρτανιώτη.

Μὲ τέτοια παιδιὰ ποὺ ἔτσι πεθαίνουν ἡ Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ καὶ θὰ μεγαλουργήσῃ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ
Πρόεδρος Κυβερνήσεως
Γεν. Ἐπιθεωρητὴς Ε. Ο. Ν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΠΡΟΣ ΔΩΡΗΤΑΣ

Πρὸς τὴν Ὁμοσπονδίαν Ἐπαγγελματιῶν ἰδιοκτητῶν Φορτηγῶν Αὐτοκινήτων Ἑλλάδος—Πειραιῶς.

Πειραιᾶ

Κύριοι,

Μετὰ μεγάλης μου εὐχαριστήσεως ἐπληροφορήθην τὴν ὑφ' ὑμῶν διάθεσιν ἑκατὸν (100) φορτηγῶν Αὐτοκινήτων διὰ τὰς κινητοποιήσεις τῆς Ε.Ο.Ν. κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἡ πατριωτική σας αὐτὴ χειρονομία, προστιθεμένη εἰς τόσας ἄλλας ἐκδηλώσεις πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος, μὲ συγκινεῖ βαθύτατα διότι ὁ Αὐτοκινητιστικὸς κόσμος τοῦ Πειραιῶς κατενόησε πλήρως τοὺς ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπιδιωκομένους σκοπούς.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος

Ἐνταῦθα

Εὐχαριστήριος Ἐπιστολὴ πρὸς Ἐθνικὴν Τράπεζαν διὰ διάθεσιν ποσοῦ δραχ. 25.000 ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν.

Λαβὼν σήμερον γνῶσιν τῆς ἀπὸ 7ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐπιστολῆς σας, δι' ἧς μοὶ γνωρίζετε ὅτι διετέθη ὑπὲρ τῆς καθ' ἡμᾶς Ὀργανώσεως καὶ παρὰ τῆς ὑμετέρας Τραπέζης τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 25.000 εἰς μνήμην τοῦ θανόντος Συμβούλου της Ἀλεξάνδρου Ε. Πετρίτζη, σπεύδω διὰ τῆς παρούσης νὰ ἐκφράσω ὑμῖν, Κύριε Διοικητά, τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας διὰ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐπιδεικνύει ἡ ὑφ' ὑμᾶς Τράπεζα διὰ τὴν πρόοδον τῆς Ε. Ο. Ν.

Παρακαλῶ, ὅπως μὲ τὸ ποσὸν τοῦτο πιστώσητε τὸν παρ' ὑμῖν λογαριασμὸν τῆς Ε.Ο.Ν. Γενικῶν Πόρων..

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς
Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος
ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ 9η Ὑπεραστικὴ Διεύθυνσις Αὐτοκινήτων ἐδώρησεν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ὑπὲρ τοῦ ταμείου ψυχαγωγίας δρ. 1.548, ἀντίτιμον χρησιμοποιήσεως τῶν αὐτοκινήτων της κατὰ τὴν 4ην Αὐγούστου.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἀπηύθυνεν εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Φαλαγγίτην Κων)τῖνον Πεζᾶν, ἐκ Καρύστου, ὁ ὁποῖος διέθεσε 280 δραχμὰς κατὰ μῆνα διὰ τὴν Ὀργάνωσιν. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Πληροφορηθεὶς ὅτι διεθέσατε δραχμὰς διακοσίας ὀγδοήκοντα (280) καθ' ἕκαστον μῆνα, διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ χορήγησιν εἰς τὸν ἐπιμελέστερον καὶ πτωχὸν μαθητὴν Φαλαγγίτην τῆς ἰδιαιτέρας ὑμῶν Πατρίδος, μιᾶς στολῆς καὶ ἑνὸς σακκιδίου, ἐπιθυμῶ διὰ τῆς παρούσης νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς θερμότατα, διὰ τὴν πατριωτικήν σας ταύτην χειρονομίαν.

Ἡ εὐγενής σας προσφορά, φανερώνουσα τὴν ἀγάπην καὶ στοργήν σας διὰ τὸν Ἕλληνα Φαλαγγίτην, ἀποδεικνύει ὅτι ἔχετε πλήρως κατανοήσει τοὺς ἱεροὺς Ἐθνικοὺς σκοποὺς τῆς Ε. Ο. Ν».

Οἱ ἀγορασταὶ τῶν ἰχθύων τῆς λίμνης Ξυνιάδος προσφέρουν ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. παγίαν εἰκοσάλεπτον εἰσφορὰν ἐφ' ἑκάστης ὀκᾶς ἀγοραζομένων ἰχθύων.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε. Ο. Ν.

Ὁ ἐκ Βελγικοῦ Κογκὸ ὁμογενὴς κ. Δημήτριος Γεωργίου Καλούδης δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Νεολαίας ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας ἡ ὁποία, ὡς λέγει, ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς νέους τῆς Ἑλλάδος τὰ ὡραιότερα καὶ εὐγενέστερα τῶν αἰσθημάτων.

Η Α.Β.Υ. Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ»

Πῶς τὴν περιγράφει ἀπεσταλμένος μας

Ἡ σαλπίγγτρια σαλπίζει συγκέντρωσι. Οἱ νέες ὅλες μὲ τὴν περιβολὴ τοῦ στρατοπέδου τελειώνουν τὴν περιποίησι τῶν θαλάμων τους μέσα κι' ἔξω στοὺς χαλικόστρωτους δρόμους. Χάνονται μέσα στοὺς θαλάμους καὶ παρουσιάζονται δυὸ-δυὸ ἀπὸ παντοῦ ὁλόγυρα μὲ ἀλαφρὸ καὶ γοργὸ πηδοτρέξιμο, ντυμένες τὴ στολή τους, ἕτοιμες πρὸς συνάθροισι.

— Σύνταξι κατὰ λόχους!

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Στρατοπεδάρχου, ποὺ γεμάτη εὐθῦνες καὶ κόπους φροντίζει τὸ κάθε τι. Μὲ τὶς ἐπὶ κεφαλῆς γυμνάστριες κάθε λόχος συντάσσεται στὸ προαύλιο τοῦ Διοικητηρίου καὶ δίνουνται οἱ ὁδηγίες κι' οἱ διαταγές.

Ἡ ὥρα εἶναι τέσσερες παρὰ πέντε. Σὲ λίγο ἕνα διπλὸ κορνάρισμα αὐτοκινήτων μ' ἐπανάληψι.

— Ἔρχεται!... Ἔρχεται!...

— Προσοχή! Ἡ Πριγκήπισσα! Ὅλες στὴ θέσι σας! Σεῖς ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ἐκεῖ. Σεῖς ἐδῶ...

Εἶναι ὅλες στὴ θέσι τους.

Ἀνάμεσα στὶς θημωνιὲς διακρίνουνται τώρα τὰ δυὸ αὐτοκίνητα.

Ἡ Στρατοπεδάρχης τρέχει καὶ σὲ λίγο ὁδηγεῖ τὴν Πριγκήπισσα Φρειδερίκη, τὴν Διοικήτρια Θηλέων Προτευούσης Κυρία Μαντζούφα, τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπο κ. Κανελλόπουλο καὶ τὴν Κυρία Μελᾶ στὸ Διοικητήριον, ἐνῷ αἱ Φάλαγγες ζητωκραυγάζουν μ' ἐνθουσιασμὸν ἀπερίγραπτο.

— Γειὰ χαρὰ στὴν Πριγκήπισσα!... Γειὰ χαρά!... Γειὰ χαρά!...

Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου μπόρεσαν πιὰ νὰ διαπεράσουν τρυπῶντας τὰ σκοτεινὰ σύννεφα κι' ἐλάμπρυναν μὲ φῶς οὐράνιο τὴν καταπράσινη περιοχή, ποὺ χρυσίζει τώρα.

Ἕνα τραπέζι στήνεται μπρὸς στὶς συντεταγμένες Φαλαγγίτισσες δίπλα ἀπὸ ἕνα θεώρατο πεῦκο. Πλησιάζει ὁ παπᾶς καὶ οἱ ἐπίσημοι γιὰ τὸν ἁγιασμό.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ σ' ἐκεῖνο τὸ περιβάλλον μὲ τὸν ὁλότελα ὑποβλητικὸ τόνο, ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ παίρνει ἕνα μεγαλόπρεπο χαρακτῆρα, ποὺ αὐξάνει σ' ἔντονο βαθμὸ ὅταν ὅλες οἱ νέες μαζὶ ἔψαλλαν τὸ Πολυχρόνιον καὶ τ' ἄλλα θρησκευτικὰ μελῳδήματα τοῦ ἁγιασμοῦ, ποὺ τοὺς εἶχε διδάξει ἀπὸ πρὶν ὁ φιλότιμος ἐργάτης τῆς μουσικῆς κ. Γλυκοφρίδης.

Μετὰ τὸν ἁγιασμὸ πάλι ζητωκραυγές, πάλι ἐνθουσιασμοὶ κι' ἀρχίζει ἡ ἐπιθεώρησις ἀπὸ τὸ Διοικητήριο. Ὅλες τότε τρέχουν στοὺς θαλάμους καὶ χάνονται πάλι.

Ἡ Ὑψηλὴ Ἀρχηγὸς τῶν σχηματισμῶν τῆς Νεολαίας

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Θηλέων Ἑλλάδος μὲ τὴ συνοδεία Της ἐπισκέπτεται ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς θαλάμους, τὸ μαγειρεῖο κλπ. καὶ καταλήγει στὸ μεγάλο ὑπόστεγο τοῦ συσσιτίου. Ἐκεῖ ἐπιθεωροῦνται τὰ ἐργόχειρα καὶ σὲ λίγο ἡ Α.Β.Υ. ἀφήνει μὲ φανερὴ τὴν ἱκανοποίησί Της καὶ περιστοιχίζεται ἀπὸ τὶς χαρούμενες μορφὲς τῶν κοριτσιῶν.

Προσφωνήσεις κι' ἀπαγγελίες ὡραίων ποιημάτων ποὺ γράφηκαν ἐκεῖ προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸ καὶ τοὺς ἐπαίνους.

Πλησιάζει ἡ ὥρα γιὰ τὴν ἀναχώρησι.

Τρέχουν ὅλες οἱ Φαλαγγίτισσες μπρὸς στὸ Διοικητήριο κι' ἀρχίζουν τὸ χορό. Μὰ στὸ δεύτερο - τρίτο γῦρο γελαστὴ κι' εὔχαρις παίρνει μέρος ἡ Πριγκήπισσα. Ἀκολουθεῖ ἡ Διοικητὴς Κυρία Μαντζούφα, ποὺ διαρκῶς μοχθεῖ καὶ διαθέτει ὁλόκληρο τὸν ἄφθονο πλοῦτο τῆς δυνατῆς της ψυχῆς στὴν ἐκπλήρωσι τῶν ὡραίων καὶ μεγάλων ἰδανικῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως.

Εὐτύχημα εἶναι ὅτι ὅλοι ἀναγνωρίζουν μ' ἔκδηλη εὐγνωμοσύνη τὶς μεγάλες θυσίες τοῦ Μεγαλόπνοου Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ποὺ γεμᾶτος ζωὴ ὀργανώνει ἐδῶ, ὀργανώνει ἐκεῖ διαρκῶς καὶ βροντοσαλπίζει μέσα στὶς ψυχὲς τῶν νέων τῆς Ἑλλάδος τὶς ὑψηλὲς ἰδέες καὶ τὰ μεγάλα ὄνειρα τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ὁ χορὸς τελειώνει καὶ μέσα στὰ ὁρμητικά, τὰ αὐθόρμητα χειροκροτήματα καὶ τὶς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν Φαλαγγιτισσῶν φεύγουν οἱ ἐπίσημοι καὶ μαζί τους φεύγει καὶ τοῦ ἥλιου τὸ λαμπερὸ φῶς, ποὺ χάνεται στὰ πυκνὰ σύννεφα.

Πάλι σκοτεινιάζει καὶ γίνεται πιὸ βαθὺ τὸ πράσινο χρῶμα τῶν πεύκων, μὰ ἡ εὐθυμία εἶναι ἀκράτητη κι' ἀτέλειωτη γιατὶ βαθειὰ εἶναι ριζωμένη ἡ πίστις πρὸς τὸν Ἀρχηγὸ καὶ τὰ κηρύγματά του, γιατὶ μεγάλος, βαθὺς κι' ἱερὸς εἶναι ὁ πόθος νὰ τραβήξουμε «Ἐμπρός! γιὰ μιὰν Ἑλλάδα νέα!»

Γ. Β. Κ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ

Ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητο τρέχει κάτω ἀπὸ τὰ καταπράσινα δαντελωτὰ τῶν πεύκων, ἐπιτρέποντας σὲ κάθε στροφή του νὰ παρουσιασθῇ στὰ μάτια μας καὶ μιὰ νέα εἰκόνα ὡραιότερη ἀπὸ τὶς προηγούμενες, τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως, ἡ σκέψις πετᾷ πρὸς τὸ τέρμα τοῦ σκοποῦ μας, πρὸς τὸ Στρατόπεδον «Ι. Μεταξᾶς».

Μὰ νὰ σὲ λίγο ἀνάμεσα διακρίνεται ἡ σιδερένια πόρτα του μὲ τοὺς σκοπούς της, καὶ λίγο πιὸ πέρα ἕνα γραφικώτατο θέαμα μᾶς χαρίζει τὴν πρώτη εὐχάριστη ἐντύπωσι. Διακόσια πενῆντα κορίτσια ἀξιωματικοὶ ἀπὸ Λοχίτου μέχρι Ὑποδιοικητοῦ συμπεριλαμβανομένου καθισμένα στὸ φυσικὸ χαλὶ ποὺ ἀποτελοῦν αἱ βελόνες τῶν πεύκων ἑτοιμάζονται γιὰ κάποιο συμβούλιο. Μὲ τὶς μπλὲ φοῦστες καὶ τὶς λευκὲς μπλοῦζες τους, διακόπτουν εὐχάριστα τὸ πράσινο, παρέχοντας στὰ μάτια τοῦ θεατοῦ τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναπολήσῃ κάτι εἰκόνες παληές, κάτι ὅμοιες συγκεντρώσεις Ἑλληνίδων, ποὺ κρυμμένες ἔλεγαν γνῶμες καὶ ἔπαιρναν ἀποφάσεις γιὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐημερία τῆς Πατρίδος των.

Τὸ συμβούλιον ἀρχίζει. Ὅλες ἔχοντας βαθειὰ συναίσθησι τῆς ἀποστολῆς των, ἀκούουν μὲ προσοχὴ τὰ λόγια τῆς Στρατοπεδάρχου. Τοὺς τονίζει τὴν σημασίαν καὶ τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ δημιουργοῦν αἱ θέσεις των ἀπέναντι τῶν ἄλλων, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὡς μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς βαθμοφόρων.

Τὸ συμβούλιον τελειώνει μὲ τὴν ἀναγγελίαν τοῦ προγράμματος τῆς ἑπομένης ἡμέρας, καὶ κατόπιν αἱ βαθμοφόροι σκορπίζονται γιὰ νὰ ἑτοιμασθοῦν γιὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό.

Πρόθυμα χωρίζονται σὲ ἐνωμοτίες καὶ προχωροῦν χαρούμενα μὲ ἐμβατήρια στὴν τραπεζαρία, ὅπου ὡρισμένες συναγωνίστριες φροντίζουν διὰ τὴν διανομὴν τοῦ φαγητοῦ.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὴν πόρτα τοῦ θαλάμου ὑπάρχουν διάφορα καλλιτεχνήματα ποὺ τὰ χέρια τῶν ἀξιωματικῶν κατεσκεύασαν μὲ ἄμμο, πεῦκα καὶ πετραδάκια.

Παντοῦ βλέπομε τὴν τάξι, τὴν καθαριότητα καὶ τὴν ἀπαραίτητη στὴ γυναῖκα φιλοκαλία.

Μετὰ τὸ φαγητὸν ἡ σάλπιγξ καλεῖ τὰς ἀξιωματικοὺς γιὰ τὴν καθημερινὴ ψυχαγωγία ἐμπρὸς στὸ Διοικητήριο. Τραγούδια, ποιήματα καὶ παιχνίδια σκορπίζουν τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐθυμία καὶ τὸ γέλιο κρυστάλλινο καὶ ἀβίαστο ἑνώνεται μὲ τῶν πεύκων τὸ ψιθύρισμα καὶ τῆς θάλασσας τὸ φλοῖσβο.

Μὰ ἡ νύχτα ἔχει προχωρήσει καὶ πρέπει νὰ φύγωμε. Νοιώθουμε δυνατοὺς παλμοὺς συγκινήσεως κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτερινῆς προσευχῆς. Κάτω ἀπὸ τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἐμπρὸς στὸ βωμό, διακόσια πενῆντα στόματα ὑμνοῦν καὶ εὐχαριστοῦν τὸν Θεὸ παρακαλῶντας Τον μ' ὅλη τὴ θέρμη τῆς ψυχῆς τους γιὰ Ἐκείνους ποὺ μὲ κάθε τρόπο φροντίζουν γιὰ τὴν ἐξύψωσί τους κι' ἀγωνίζονται γιὰ νὰ τὶς κάνουν πραγματικὲς Ἑλληνίδες, ἱκανὲς νὰ διαφυλάξουν τὰ ὡραῖα ἰδανικά μας καὶ νὰ τὰ μεταλαμπαδεύσουν στὶς ἑπόμενες γενεές.

. . . .

Φεύγομε μὲ τὶς καλλίτερες ἐντυπώσεις καὶ μ' ἕνα δυνατὸ ἐνθουσιασμό, ἀκολουθούμενες ἀπὸ τὰ γέλια καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς τῶν ἀξιωματικῶν, κλείνοντας μέσα στὴν ψυχή μας τὴν ὅμορφη εἰκόνα τῆς συναδελφώσεως καὶ τῆς χαρᾶς ποὺ ὁ Ἀρχηγός μας μὲ τὴν τόση στοργή του ἐπέτυχε.

ΚΑΙΤΗ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Ὀργάνωσίς μας, χάρις εἰς τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τοῦ ἐξ Αἰγύπτου ὁμογενοῦς κ. Παϊδούση, εἰδικοῦ μηχανικοῦ ραδιοφωνικῶν συσκευῶν, ἀπέκτησε τὸν τόσον χρήσιμον διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν της ραδιοφωνικὸν πομπόν. Ὁ πομπὸς οὗτος δὲν περιορίζει τὸ ἀκουστικὸ πεδίον του μόνον εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ὁ Κρατικὸς Σταθμός, ἀλλὰ ἀκούεται καὶ εἰς τὰ ἄλλα Κράτη, ὅπως στὴν Αἴγυπτο, στὰ Βαλκάνια, ἀκόμη καὶ στὸ Βερολῖνο. Εἶναι σταθμὸς βραχέων κυμάτων καὶ μήκους κύματος 37 μέτρων ἢ 8.100 χιλιοκύκλων.

Ἔτσι μὲ τὴν δωρεὰ αὐτὴ τοῦ κ. Παϊδούση ἀπέκτησεν ἡ Ὀργάνωσις τὸ μέσον τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὰ μέλη της καὶ τὸ μέσον διαφωτίσεως τοῦ λαοῦ. Τὴν χρησιμότητα τοῦ πομποῦ αὐτοῦ ὅλοι μας τὴν ἀντιλαμβανόμεθα καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν εὐκαιρία νὰ προπαγανδίζωμε τὸ σταθμό μας σὲ κάθε κύκλο γνωστῶν μας. Ὁ σταθμός μας ἀξίζει τῆς τιμῆς αὐτῆς γιατὶ περιέχει πρόγραμμα πλουσιώτατον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ὅλοι μας λοιπὸν πρέπει κάθε βράδυ 6 - 8.30' νὰ παίρνωμε τὰ βραχέα κύματα στὰ 37 μέτρα ἢ στοὺς 8.100 χιλιοκύκλους. Ἀξίζει νὰ γράψωμε γιὰ τὸ δωρητὴ ὅτι χωρὶς καμμία ἀμοιβὴ ἐπὶ σειρὰν μηνῶν προσέφερε καὶ προσφέρει τὴν προσωπικήν του ἐργασίαν διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ σταθμοῦ.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

ΧΑΛΚΙΣ.— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας ὡμίλησεν ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, ἐκ Φαλαγγιτῶν καὶ πολιτῶν, ἐν Κύμῃ τὴν 15ην παρελθόντος μηνὸς ἀναπτύξας τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως καὶ τονίσας ἰδιαιτέρως τὴν συμβολὴν τῶν Κυμαίων εἰς τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἔθνους. Ἀκολούθως καθώρισε τὴν θέσιν των εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ δι' ἀκριβολογίας ἀνέφερε τὴν προσπάθειαν τοῦ Νέου Κράτους ἐν σχέσει μὲ τὴν Ἑλληνικὴν νεότητα.

Μετὰ ταῦτα ἡ ὁμιλία του ἐστράφη εἰς τὴν γενικὴν πολιτικὴν τοῦ Νέου Κράτους καὶ δὴ εἰς τὴν γεωργικήν, ἐργατικήν, ἐμπορικήν, βιομηχανικήν, καὶ ἐπαγγελματικὴν τοιαύτην. Τέλος ὁ ὁμιλητὴς κατέληξεν ὡς ἑξῆς: «Μὴ φοβᾶσθε κανένα. Προχωρῆστε εἰς τὸ ἔργον σας. Κάθε ἀντίδρασιν, ὁ ὁρμητικὸς ποταμός, ποὺ λέγεται Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας, θὰ τὴν σαρώσῃ».

ΛΕΒΑΔΕΙΑ.— Ἑκατὸν Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τοῦ σχηματισμοῦ Λεβαδείας παρεθέρισαν ἐπὶ δεκαήμερον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς παραλίας Διστόμου στρατόπεδον «Ἅγιος Νικόλαος».

Οἱ παραθερισταὶ Φαλαγγῖται κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς των εἰς Ἅγιον Νικόλαον ἠσκήθησαν εἰς τὴν κολύμβησιν, πορείας, σουηδικὴν γυμναστικὴν καὶ ἤκουσαν διαφόρους ὁμιλίας καὶ μαθήματα συμφώνως πρὸς τὸ ἰσχῦον πρόγραμμα.

ΔΡΑΜΑ.— Τὴν 27ην παρελθόντος ἅπασα ἡ δύναμις τῶν ὑπ' ἀριθ. 243 καὶ 281 Φαλάγγων τῆς Ὑποδιοικήσεως

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Ε.Ο.Ν. Δράμας συγκεντρωθεῖσα εἰς τὸ ἐνταῦθα Νέον Στάδιον ἐξετέλεσεν ἐπιτυχῶς, παρουσίᾳ τοῦ Περ. Διοικητοῦ καὶ τῶν ἀνωτέρων βαθμοφόρων, ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως ὡς καὶ διαφόρους μετασχηματισμοὺς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Προσωρινοῦ Κανονισμοῦ Στρατιωτικῶν Ἀσκήσεων, Παρατάξεων καὶ Παρελάσεων.

Ἐπίσης ἔλαβον χώραν ἀσκήσεις Μέσων Συνδέσμων καὶ Διαβιβάσεων ὑπὸ Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἐκπαιδευθέντων.

Κατὰ τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα ἐγένοντο συγκεντρώσεις εἰς τὰς ἕδρας τῆς Ὑποδιοικήσεως Κάτω Νευροκοπίου καὶ τῶν Τομέων Προσωτσάνης, Παρανεστίου, Χωριστῆς καὶ Δοξάτου.

ΑΡΝΑΙΑ.— Πρὸ ἡμερῶν ὁ Περιφ. Διοικητὴς Χαλκιδικῆς ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Τετραρχίας Ἀρναίας, μείνας ἀπολύτως ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν.

Ἐπίσης ὁ Περιφ. Διοικητὴς ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Βάλτας, Ρωσσικοῦ, Ἀθήτου καὶ Ν. Ποτιδαίας. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὁ Περιφ. Διοικητὴς ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ συγκεντρωθὲν πλῆθος ἀναπτύξας τοὺς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).— Οἱ σχηματισμοὶ Θηλέων Ἡρακλείου ἐπεσκέφθησαν τὴν ἱστορικὴν μονὴν τοῦ Ἀρκαδίου συνοδευόμενοι ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικητρίας των.

Εἰς τὴν ἐκδρομὴν των ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Γεν. Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Ἡρακλείου κ. Παπαθανασίου συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑγειονομικοῦ τμήματος τῆς Ε.Ο.Ν. Ρεθύμνης.

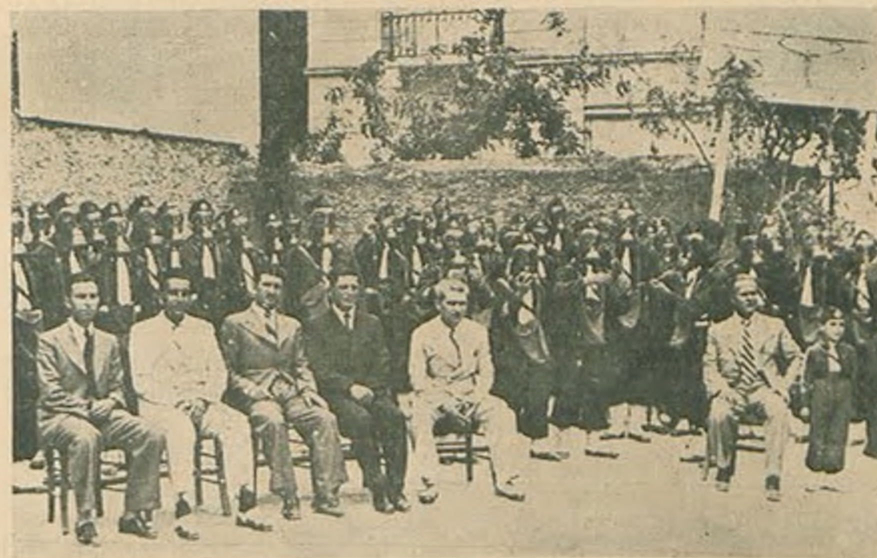
Αἱ ἐκδρομεῖς διερχόμεναι ἐκ τοῦ χωρίου Ἄδελε, ὅπου ἡ οἰκία τοῦ ἡρωϊκοῦ πυρπολητοῦ Γιαμπουδάκη, ἀπέδωσαν τιμὰς πρὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ ἥρωος Κρητός.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἀφοῦ ἐγευμάτισαν τὴν μεσημβρίαν ἀπὸ κοινοῦ, ἐπέστρεψαν κατενθουσιασμέναι τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν ἕδραν των.

Κατὰ τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα πλῆθος νέων ἐργατριῶν ἐνεγράφησαν εἰς τοὺς σχηματισμοὺς Θηλέων Ε.Ο.Ν. Ἡρακλείου.

ΜΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΑΣΚΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον τὴν 3ην Σεπτεμβρίου ἐξετελέσθη ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ ἐποπτείαν τοῦ συνεργάτου καὶ χημικοῦ κ. Ν. Μάνθου πραγματικὴ ἀντιαεροπορικὴ ἄσκησις ἀνιχνεύσεως καὶ ἀπολυμάνσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος 5 συνεργεῖα ἐκ τῶν τελειοφοίτων τοῦ Σχολείου Ἀνιχνευτῶν—Ἀπολυμαντῶν V καὶ XIV ὑποτομέως. Τὴν ἄσκησιν παρηκολούθησαν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλ. Κανελλόπουλος καὶ τὸ ἐπιτελεῖον τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Ἀθηνῶν.

Ἀπὸ τὴν περιγραφομένην ἄσκησιν ἀεραμύνης

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἀσκήσεως περιελάμβανε:

I. 2 Θέματα σχετικὰ μὲ τὴν αὐτοπροστασίαν (ἔλεγχος προσωπίδος, ἔλεγχος χλωρασβέστου).

II. 2 Θέματα σχετικὰ μὲ τὴν διαφώτισιν (ἀντιπροπαγάνδα σχετικὴ μὲ ψευδεῖς διαδόσεις).

III. 4. Ἐπεισόδια πραγματικῆς ἀνιχνεύσεως. (Ἀνίχνευσις φωσγενίου καὶ Κλάρκ.— Ἀνίχνευσις ὑπερίτου εἰς ὁδούς.— Ἀνίχνευσις ὑπερίτου εἰς οἰκίαν (αὐλὴν κ.λ.π.).— Ἀνίχνευσις λεβιζίτου).

IV. Ἐμπρησμὸς διὰ θερμίτου.

V. 2 Ἐνέργειαι ἀπολυμάνσεως. (Ἀπολύμανσις ἀπὸ ἀσφυκτικά).

ΟΜΙΛΙΑΙ

Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Τετραρχίας Δομοκοῦ ὡμίλησεν ὁ ἐκεῖ παρεπιδημῶν καθηγητὴς τῆς Θεολογίας κ. Ταμπουρατζῆς μὲ θέμα «Οἱ σκοποὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας».

Ἐπίσης εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Κεφαλληνίας εἰς συγκεντρώσεις Φαλαγγιτισσῶν λαμβάνουν χώραν ὁμιλίαι τὰς ὁποίας αἱ Φαλαγγίτισσαι παρακολουθοῦν μὲ ἐνθουσιασμόν.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρωνται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὄχι διὰ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὁρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας, ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν των λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

—Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συναγωνιστάς μᾶς γράφουν ὅτι θεωροῦν πολύπλοκον τὸν τρόπο χαρακτηρισμοῦ τῶν ἐργασιῶν.

Γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχῃ καμμία ἀμφιβολία ἐπαναλαμβάνουμε:

Ἐπὶ τῆς ἐργασίας ἐκτὸς τοῦ τίτλου θὰ εἶναι ἀναγεγραμμένο καὶ ἕνα ρητὸ τῆς ἀρεσκείας τοῦ γράφοντος.

Ἐντὸς μικροῦ φακέλλου θὰ ὑπάρχῃ ἀναγεγραμμένο τὸ ἴδιο ρητόν, τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ γράφοντος, ὁ τίτλος τῆς ἐργασίας κα τὸ τμῆμα τῆς Ε.Ο.Ν., εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει. Ὁ μικρὸς αὐτὸς φάκελλος μετὰ τῆς ἐργασίας θὰ εἶναι ἐγκεκλεισμένος ἐντὸς κοινοῦ φακέλλου.

—Ι. Δημητρίου, Ἐνταῦθα: Δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

—Δ. Ρουμελιώτην, Καλάμας: Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ἐστάλη.

—Κ. Ἰωάννου: Σᾶς ἀποστέλλομεν τὴν προκήρυξιν.

(Ἐκ τοῦ III Γραφείου Δ. Α. Σ.)

Δ. ΦΙΛΙΚΟΝ, New Port Rd. Cardiff. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Κάθε συνεργασία σας μέσα στὸ πλαίσιο τοῦ περιοδικοῦ θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος.— ΤΗΛ. ΚΟΥΤΣΑΥΤΑΚΗΝ, Ἅγ. Γεώργιον (Κρήτης). Τὸ περὶ 4ης Αὐγούστου καλό. Ἦλθε ὅμως πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν εἶναι πλέον ἐπίκαιρον. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΣΚΟΤΕΙΝΙΩΤΗΝ. Ἡ συνεργασία σας δὲν ἐλήφθη δυστυχῶς καὶ ἑπομένως δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ποῦμε ἂν ἦτο κατάλληλος ἢ ὄχι. Παρακαλοῦμεν νὰ τὴν ξαναστείλετε ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ περιοδικόν, Λεωχάρους 19.— ΝΙΚ. ΓΚΟΡΤΣΟΛΟΓΟΝ, Λακκώματα (Ταϋγέτου). Δυστυχῶς οἱ φωτογραφίες σας εἶναι ἀκατάλληλες. Ἡ ἀνταπόκρισις δημοσιεύεται εἰς τὴν κίνησιν τῆς Ε. Ο. Ν.— 203ην ΦΑΛΑΓΓΑ ΣΟΦΑΔΩΝ. Δυστυχῶς ἡ ἀποσταλεῖσα φωτογραφία εἶναι σκοτεινή.— ΜΙΧ. ΠΑΝΤΟΥΒΑΚΗΝ, Ἀμυρᾶ Βιάνου Κρήτης. Αἱ πνευματικαί σας ἀσκήσεις παρεπέμφθησαν εἰς τὸν ἁρμόδιον συντάκτην. Ἐπίσης τὸ διήγημά σας εἰς τὴν ἁρμοδίαν ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία θὰ τὸ κρίνῃ ἐν καιρῷ.— 148ην ΦΑΛΑΓΓΑ, Κρύα Νερά. Ἡ φωτογραφία σας θὰ δημοσιευθῇ ἐν καιρῷ. Παρακαλοῦμεν ὅπως ἐν σχέσει μὲ τὶς φωτογραφίες ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας τὴν ἐγκύκλιον τῆς Κεντρ. Διοικήσεως.— ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΝ Παναγίας (Θάσου). Αἱ φωτογραφίαι θὰ δημοσιευθοῦν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Π. Δ. ΠΑΥΛΟΥ, Ἁγίαν Εὐθυμίαν. Ἀπορρίπτονται ἐπειδὴ εἶναι γραμμένα μὲ ἀταξία, σὲ μικρὰ χαρτάκια.— Ι. Γ. ΜΗΛΙΟΝ, Πειραιᾶ. Ἀκατάλληλον πρὸς δημοσίευσιν.— Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΝ, Πειραιᾶ. Θὰ δημοσιευθοῦν μερικά.—Σ. & Ι. ΚΟΝΤΑΡΙΝΗ, Κέρκυραν. Ἀπορρίπτεται.— Σ. Π. ΣΚΑΛΚΟΝ, Ἀμαρούσιον. Καλὰ ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὴ «Νεολαία».— Π. Θ. ΔΟΥΝΤΑΝ, Λεωνίδιον, Χ. Α. ΠΑΛΑΡΗΝ, Θεσσαλονίκην. Γνωστὲς οἱ περισσότερες ἀσκήσεις. Οἱ ἄλλες ἀνεπιτυχεῖς.— Ο. Ι. ΝΕΓΡΙΝ, Ἄρταν. Καλὸ τὸ σταυρόλεξον ἡ Κρήτη, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ καὶ ἐπειδὴ εἶναι σχεδιασμένο μὲ σινικὴ μελάνη καὶ κυρίως διότι ἔχει μεγάλην εἰς πλάτος ἔκτασιν. Διάλεξε καμμιὰ πιὸ στρογγυλὴ νῆσο (Αἴγινα, Θάσος κλπ.).— Ν. Ι. ΞΕΝΑΚΗΝ, Ε. ΠΟΛΥΖΩΗΝ, Χ. Α. ΜΑΡΟΥΣΗΝ, Κ. ΠΟΛΑΝ, Ι. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, Ε. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΝ, Σ. ΠΑΥΛΟΥ, ἀπορρίπτονται.— Μ. Μ. ΠΑΝΤΟΥΒΑΚΗΝ, Ἀμυρᾶ. Ἐγκρίνονται τὰ ψαροκκόκαλα.— Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΝ, Ἁγ. Παρασκευήν. Σᾶς εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὴ νέα σας συνεργασία.—Σ. ΚΕΧΑΓΙΑΝ, Πειραιᾶ. Ἔχει δύσκολες λέξεις τὸ σταυρόλεξό σας.— Ε. ΑΥΓΕΡΙΔΟΥ. Ὡραῖες οἱ ἀσκήσεις σας. Συγχαρητήρια.— Α. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΝ. Σὲ κανονικὸ χαρτὶ καὶ μὲ μεγαλύτερη τάξι ἄλλη φορά. Ἀπορρίπτονται.— Π. Η. ΚΑΡΑΤΖΑΝ, Πειραιᾶ. Εἶναι καλὲς οἱ ἀσκήσεις σας, ἀλλὰ ὡρισμένα σημεῖα αὐτῶν δὲν ἐπιτρέπουν τὴν δημοσίευσιν των (Θρόνος, εἶναι δισύλλαβος λέξις καὶ ἑπομένως δὲν χωρίζεται Θρ-ον-ος κλπ.).—Π. Γ. ΣΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Πύργον. Ἀπορρίπτονται. —Α. Γ. ΖΟΥΚΑΝ, Ἅγ. Κωνσταντῖνον. Ἐγράψαμε ἐπανειλημμένως ὅτι τὸ σταυρόλεξο δὲν πρέπει νὰ χωρίζεται σὲ ἄλλα μικρότερα. Ἀπορρίπτεται.— Γ. ΤΣΟΚΟΝ, Θεσσαλονίκην, Π. ΚΟΡΔΟΛΗΝ, Ἀμαρούσιον, Χ. ΑΝΤΥΠΑΝ, Βόλον. Ἀπορρίπτονται—ΤΑΛ. ΑΧΟΛ., Κέρκυραν. Ἐγκρίνεται ὁ γρῖφος.—Σ. καὶ ΑΙΚ. ΚΩΤΣΑΡΙΔΗ, Τρίπολι. Ἀπολύτως σωστὲς οἱ λύσεις. Θερμὰ συγχαρητήρια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1554)

σμένη σκάλα φέρνει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ ποὺ εἶναι τώρα ἕνα μουσεῖο τῶν ἀγαπημένων του πραγμάτων, ὅ,τι ἄγγιξε ὅ,τι μεταχειρίστηκε ἐκεῖνος. Νὰ τὸ χαμηλὸ σανιδένιο κρεββάτι, τὰ φτωχὰ στρωσίδια, ἕνα καντηλιέρι, κάτι φωτογραφίες... Τὸ σπιτάκι αὐτὸ εἶναι πιὰ μιὰ ἐκκλησιά, ὅπου λειτουργιέται ἡ μνήμη του. Ἐδῶ θἄρχωνται οἱ νέες γενεὲς ὅσο περνᾶν τὰ χρόνια καὶ πιὸ πολὺ νὰ προσκυνᾶν, νὰ φέρνουν τάμα τοὺς ἐνθουσιασμούς των καὶ τὶς ἐλπίδες, νὰ ἀνάβουν κερὶ στὸν Ἅγιο τῶν Νεοελληνικῶν Γραμμάτων.

Στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα ἔγινε ἡ σεμνὴ τελετὴ τοῦ προσκυνήματος μὲ τὴ στέψι τῆς προτομῆς τοῦ Παπαδιαμάντη. Ὅλο τὸ νησὶ κατέβηκε στὸ πευκόφυτο Μποῦρτζι γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν τελετή. Ἐκεῖ ἀνάμεσα ἤτανε καὶ γέροι συνομήλικοι τοῦ Παπαδιαμάντη, συγγενεῖς του καὶ γνωστοί του, ποὺ δακρύζουν σὰ βλέπουν τὶς μεγάλες τιμὲς ποὺ γίνονται στὸν ἔνδοξο πιὰ Ἀλέξανδρο. Ἐκεῖ μίλησε πολὺ ἐμπνευσμένα καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη παλμὸ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς τετράρχης κ. Μῆτσος Σέττας διδάσκαλος Ἁγίας Ἄννης καὶ λογοτέχνης. Ἀνάλυσε τὸ ἔργο τοῦ Παπαδιαμάντη, ἐξιστόρησε τὴ ζωή του. Τόνισε τὸ μεγάλο ρόλο ποὺ ἔπαιξε ὁ Παπαδιαμάντης στὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα καὶ τὴν ἐθνικότητα τοῦ ἔργου του.

Τὸ βράδυ, ἐνῷ ἡ Σκιάθος τοῦ Παπαδιαμάντη ἔγειρε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Αἰγαίου νὰ κοιμηθῇ καὶ πάνω της ἀγρυπνοῦσαν μυριάδες ἄστρα, οἱ ἐπισκέπτες φύγανε. Εἴχανε γεμίσει ἀπὸ ἐντυπώσεις ὄμορφων τοπίων, ὡραίων στιγμῶν ποὺ περάσανε καὶ συγκινήσεων. Ἀκόμα πάνω ἀπ' ὅλα εἴχανε ξεπληρώσει ἕνα χρέος τιμῆς ποὺ δώσανε σ' ἕναν μεγάλο πνευματικὸν ἥρωα τοῦ Ἔθνους. Ἔτσι δείξανε πὼς ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴ φωτεινὴ καθοδήγησι τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ της Ἰωάννου Μεταξᾶ ἀπόχτησε ὑψηλὰ ἰδανικὰ καὶ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ ἀνωτερότητα.

Κ. Κλ.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1555)

νατη, κλαμένη καὶ δίπλα της καμαρωτός, ὁ γαμπρός. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τέλειωναν ὅλα. Μὰ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ξαφνικά, ὁ γαμπρὸς ἔγινε ἄφαντος. Κάποιος τὸν τράβηξε πάνωθε ἀπὸ τὰ πράσινα μαλλιά του. Ὅλοι εὐχαριστήθηκαν ὅμως, γιατὶ τώρα ἡ Ροζέττα μποροῦσε νὰ παντρευτῇ τὸν ἀγαπημένο της. Ξέρεις τώρα τί ἔγινε ὁ ἀσχημόγερος, μικρούλα μου; Τὸν ξερρίζωσε ὁ μάγερας, τὸν ἔκοψε μικρὰ κομμάτια καὶ εἶναι τὸ ξερὸ καρόττο ποὺ βρῆκες στὴ σούπα σου».

Ἡ σύντομη αὐτὴ ἱστορία, ἡ τόσο ἁπλῆ, μᾶς δείχνει τὸ πνεῦμα τοῦ Ἄντερσεν.

Ἤξερε σ' ὅλα νὰ δίνῃ ζωή, ἢ καλύτερα, ὅλα μ' αὐτὸν εἶχαν ζωή. Ἔμπαινε σὲ μιὰ κάμαρα, δὲν μιλοῦσε μονάχα στοὺς ἀνθρώπους σὰ νὰ τὸν περίμεναν καὶ νὰ τὸν ὑποδέχονταν καὶ τ' ἄψυχα ἀκόμα πράματα. Τὰ παλαιὰ ἔπιπλα τοῦ ἐμπιστεύονταν τὰ μυστικά τους καὶ τῶν μικρῶν παιδιῶν τὰ παιχνίδια τὶς περιπέτειές τους καὶ τὰ βάσανα. Μὰ προπάντων ἤξερε καλὰ τὴ φύσι, τὴν ἁπλῆ, τὴν ὄμορφη, ὅπως τὴν ἔπλασε ὁ Θεός. Στοὺς ἀγροὺς ἔμαθε πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅ,τι στὶς πόλεις καὶ τὸ σχολειό.

Ἔτσι ἀρχίζει ἕνα του διήγημα:

«Τὸ φύλλο τῆς κολλητσίδας εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο, τὸ πιὸ μεγαλόπρεπο ἀπ' ὅσα παράγει ὁ τόπος μας. Μπορεῖς νὰ τὸ μεταχειριστῇς γιὰ ποδιὰ καὶ σὲ καιρὸ βροχῆς γιὰ ὀμπρέλλα' τόσο εἶναι πλατύ. Ποτὲ ἡ κολλητσίδα δὲ φυτρώνει μονάχη. Μιὰ παρουσιάζεται δῶ, κι' εὐθὺς κοντά της πλῆθος ἄλλες. Εἶναι δεῖγμα λαμπρῆς καὶ δυνατῆς βλάστησης».

Κι' ἐξακολουθεῖ ἔτσι ὡς ὅτου πηδήσῃ στὸ μῦθο μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ δὲν ξέρεις πιὰ σὲ ποιὸ σημεῖο τελειώνει ἡ πραγματικότητα κι' ἀρχίζει ἡ φαντασία. Κι' αὐτό, γιατὶ πραγματικότητα καὶ φαντασία ἀδελφώνονται στὸ μυαλό του σὰ σὲ μαγικὸ καθρέφτη.

Προσωποποιεῖ τὰ πνεύματα τῶν Ἄλπεων, τὸν ἴλιγγο, τὴ μοῖρα τῶν πάγων, καὶ τὸ παραμῦθι του ὑψώνεται, παίρνει μιὰ στιγμὴ ὕφος μεγαλόπρεπο, ἐπικό, γιὰ νὰ ξαναπέσῃ πάλι μὲ μοναδικὴ τέχνη στὴν πιὸ ἁπλῆ καὶ χαριτωμένη διήγησι.

Γιὰ ν' ἀρέσῃ κανεὶς στὰ παιδιά, πρέπει προπάντων νὰ εἶναι εἰλικρινὴς καὶ νὰ συγκινῆται' αὐτὲς ἀκριβῶς οἱ ἀρετὲς χαρακτηρίζουν τὸν Ἄντερσεν.

«Εἶχα τὴν τιμή, λέει κάποιος σύγχρονός του συγγραφέας, νὰ φάω μαζί του. Ὁ φίλος του Γιούγκενσεν μοῦ σύστησε νὰ μὴν τοῦ δίνω ἀφορμὴ νὰ μιλάῃ πολύ, γιατὶ ὑπέφερε, καὶ μάλιστα εἶχε περάσει κακὴ νύχτα. Μὰ μόλις ἔκανα νὰ πῶ γιὰ τὸν Ὅμηρο τὸ Δανό, ὁ Ἄντερσεν μοῦ πῆρε τὸ λόγο. Μοῦ μίλησε γιὰ ἱππότες, μοῦ παράστησε σὰ γνώριμό του τὸ Ρολάνδο, τὸ Μέγα Κάρολο, πέρασε στὴ Γερμανία, στὴν Ἰσπανία, στὴν Ἑλλάδα...Ἔκαμε χίλιες παρεκβάσεις. Δυὸ ὁλόκληρες ὧρες ἔλεγε, ἔλεγε σὲ διάφορες γλῶσσες, ποὺ κυριολεκτικὰ τὶς κατασπάραζε, μὰ τὸν καταλάβαινα. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, οἱ χειρονομίες του ἐκφράζανε θαυμάσια τὰ νοήματά του. Σφίγγοντάς μου τὸ χέρι ὕστερα μ' εὐχαρίστησε θερμά, γιατί, λέει, τοῦ εἶχα σώσει τὴ ζωή. Τέτοιος ἐνθουσιασμὸς πάντα πλημμυροῦσε τὴν ἀγαθή του ψυχή. Γι' αὐτὸ κι' ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν».

Ἄγνωστα παιδιὰ κάθε μέρα τοῦ ἔγραφαν γράμματα καὶ τὸν εὐχαριστοῦσαν γιὰ τὶς χαρὲς ποὺ τοὺς δίνει μὲ τὰ παραμύθια του.

Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία ὅμως τῆς ζωῆς του ἦταν ὅταν ἡ ἰδιαίτερη πατρίδα του, ἡ Ὀδενσέη, τὸν κάλεσε τὸ 1867 γιὰ νὰ τὸν κάνῃ ἐπίτιμο δημότη της. Τὰ σχολειὰ εἶχαν κλείσει' τὰ σπίτια ἦσαν σημαιοστόλιστα καὶ τὸ βράδυ — σύμφωνα μὲ τὴν προφητεία τῆς μάγισσας — ὅλη ἡ πόλις φωταγωγήθηκε πρὸς τιμήν του.

Πέθανε στὶς 4 Αὐγούστου 1875. Ὅλοι οἱ Δανοί, ἀπὸ τὸν Βασιλῆᾶ ἴσαμε τὸ ζητιάνο, τὸν πένθησαν... Καὶ τότε πραγματικὰ φάνηκε πόσο δίκαιο εἶχε, σὰν ἔλεγε μὲ χαρὰ καὶ παιδιάστικη ἀφέλεια:

«Ἐμένα ὅλοι μ' ἀγαποῦνε!».

Μ. Ἀν.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

